

# ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД МИСИЯТА НА ПЕНРИК

Част 4 от „Пенрик и Дездемона“

Превод от английски: Милена Илиева, 2018

[chitanka.info](http://chitanka.info)

# 1.

— Дездемона! — ахна със страхопочитание Пенрик. — Виж само тази светлина!

Наведе се през парапета на адрийския товарен кораб, който акостираше бавно през стесняващия се Патоски залив, и зяпна ококорен скалистите брегове на Седония. Сухият, чист като сълза въздух придаваше на далечните гранитни планини ясните очертания на обработен кристал. Издигащото се утринно слънце беше с цвета на пчелен мед. Пенрик вдигна поглед към изумително синьото небе, така дълбоко, че причиняваше световъртеж. Синева, в която да се гмурнеш и никога да не се удавиш в бездънната ѝ шир.

Точно така би трябвало да изглеждат вълшебствата, помисли си той, в някой мит или легенда за стихииите. „Човекът, който се влюби в небето.“ А после си напомни, че в тези приказки простосмъртните рядко печелят.

— Да, обаче до обяд слънцето ще е опекло бледната ти учена кожа като на шиш, че и мехури ще ти излязат. Покрий се бе. Ще трябва да ти намерим отнякъде сваястна шапка — отвърна демонът през собствените му устни със заповедния тон на ужасната по-голяма сестра, за каквато му напомняше толкова често. И все пак му се стори, че и Дез не е безразлична към гледката, видяна през неговите очи, към окъпаната във вълшебна светлина земя на... би ли могло да се каже „на своето рождение“?... Добре де, земята, която беше напуснала преди, колко, стотина години?

— Повече — въздъхна тя.

Пен притисна пръст към устните си като предупреждение към Дездемона да се въздържа от коментари на глас, когато не са сами, и тръгна към носа, като заобикаляше моряците, заети с платна и въжета. Неколцина пътници се бяха събрали там да видят града, дал името си на залива. Корабът зави и пое към брега, издул платна от слаб попътен вятър.

Загладен от свлачище склон се дръпна като театрална завеса и разкри жадуваната гледка. Полегнал връз широкия амфитеатър на залива, Патос сякаш бе построен от костите на тази земя — каменни къщи с покриви от червени плочи, каменни улици, арки и колонади, а също и познатият петоъгълник на каменен храм, кацнал високо на едно възвишение. Голяма каменна крепост охраняваше каменни кейове, щръкнали в прозрачната синя вода и приютили десетина търговски кораба, които вече изпразваха трюмовете си.

Горичката от кранове и мачти компенсираше донякъде липсата на дървета, която обясняваше защо дървеният материал, с който бяха пълни трюмовете на техния кораб, щеше да се посрещне толкова добре тук. Неповратлив, бавен и скучен беше този кораб, подходящ за обикновени пътници с обикновени кесии. Точно като млад адвокатски писар, който носи куп неподписани търговски споразумения и чернова на брачен договор. Документи до един фалшиви. Пен нагласи кожената каишка на рамото си и сложи ръка върху малката кожена чанта, където бяха прибрани те, както и вторият набор документи, много по-интересен и защит в подплатата ѝ.

Велка махна на Пен и той отиде при него на предната палуба. Човекът беше седонийски търговски агент, с когото Пенрик се беше сприятелил, или поне сблизил в някаква степен, по време на спокойното тридневно плаване от адрийския град Лоди и с когото можеше да упражнява седонийския си. Велка каза с усмивка:

— Още ли се вълнуваш от първото си идване в Седония?

— Да — призна Пенрик и се ухили в отговор, все така опиянен от сутрешната светлина. Изобщо не го интересуваше, че прилича на глупак. На един млад писар му е позволено да се прехласва.

— Много изненади те чакат, да знаеш.

— Надявам се да е така.

Дез не каза нищо, дори на тихата реч, но Пен имаше чувството, че и тя наблюдава пристанището със същия нетърпелив интерес като него.

Двама гребци с туниките на седонийската митница потеглиха с боядисана в зелено лодка от кея и спряха при кораба на Пен. Той взе куфара си и тръгна с Велка и първата група пътници, прехвърли се без инциденти през борда и се спусна по въжената стълба. След като се отървеше от човешкия си товар, корабът щеше да се премести на друг

кей, близо до имперската военноморска корабостроителница, където да разтовари дървения материал от трюмовете си. Пенрик се замисли разсеяно върху здравия смисъл, какъвто самият той не откриваше, в това една страна да продава на друга необходимите суровини за строеж на кораби, при положение че въпросните страни биха могли в близко бъдеще да се окажат във война или най-малкото в коловоза на хронични морски сблъсъци. Е, тази загадка не беше сред прерогативите на неговата мисия.

Имперската митница се помещаваше под дълъг дървен навес, приютил маси, неколцина митнически агенти с униформени туники, няколко отегчени войници и скучна бюрократична атмосфера като цяло. Пътниците се наредиха на опашка и всеки показваше багажа си, когато му дойдеше редът. Митническият агент, при когото се падна Пенрик, прегледа фалшивите му документи и записа фалшивото му име, фалшивата възраст и фалшивата причина за посещение в страната, всичко това с минимален интерес. После изсипа куфара на масата и разрови съдържанието му в търсене на... Пен нямаше представа на какво.

Във всеки случай неговата най-тайна и опасна контрабанда, неговият демон на хаоса, комуто дължеше свръхестествените си сили, мина проверката напълно незабелязан.

Велка, който се беше забавил да говори с някакъв служител на пристанището, махна на Пенрик. Той излезе отново под яркото слънце и побърза да се отдалечи, защото предпочиташе на този етап да не се натоварва с компания. Зачуди се кое да направи по-напред — да намери човека, с когото бе дошъл да се пазари толкова отдалече, или да се настани някъде. Може би първо да намери човека, а после да си избере квартира или хан на място, което ще е удобно за него. Би могъл да разпита за адреса му продавачите на пристанищния пазар, но това би оставило следа. Сигурно имаше някакъв по-дискретен начин.

„Прав си — одобри Дездемона. — Най-добре пробвай в двореца на губернатора или в някоя кръчма близо до армейските казарми, където се събират войници.“

Пен имаше чувството, че познава града, поне в най-общи линии, макар да идваше за пръв път. Това странно усещане дължеше на Дездемона — една от предишните ѝ ездачки беше живяла тук няколко години. Макар и преди цяло столетие, напомни си Пен. Нещата се бяха

променили със сигурност, но вероятно можеше да разчита на спомените ѝ за основните сгради и улици, предвид че всичко тук изглеждаше изградено от камък.

Пазарището, истинско село от сергии и навеси, миришеше на риба, въжета, катран и подправки. Предлагаха се също дрехи на старо, медна и керамична посуда и екзотична за Пен храна — портокали и лимони, сушени фурми, ядки и странни зеленчуци с ярки цветове, също маслини и маслото, което се правеше от тях. Продавачите и клиентите също бяха пъстра смесица от мъже и жени, както и много деца, които търчаха като опуснати и добавяха своите пискливи нотки към всеобщата врява. Дрехите на мъжете се състояха от широки ленени туники и панталони, а жените бяха облечени скромно, с високи деколтета. Имаше хора с различен цвят на кожата, от почти рокнарийско бронзово до маслинено или тъмнокафяво с червеникав оттенък на онези, които прекарваха дните си на открито.

Косите също варираха, от къдрави до прави, изсветлял от слънцето бронз, тъмна мед и кестеняво, но най-често — черно. Зарадва се, че е приел дадения му съвет и е боядисал своята тъмна за пътуването. Русата му до бяло коса правеше впечатление дори в родината му, а тук би лъщяла на слънцето като сигнален фар. За очите си не можеше да направи нищо, освен да мижи постоянно. Постара се да сгърби рамене в приведената стойка на класически писар.

Нагледал се на пазарището, Пен тръгна по една стръмна улица към хълма, където се издигаше губернаторският дворец. Врявата откъм пристанището — крясъци на морски птици, викове на докери и продавачи, скърцане на товарните кранове, тропот на копита и трясък на каруци по калдъръма — скри отмерения звук на бързите стъпки, които го застигаха. Когато Пен най-последно се обърна, шестима войници бяха само на крачки от него.

— Хей, ти, чакай! — извика сержантът им.

Пенрик се напрегна, но се подчини, примигваше и се усмихваше, даже помахаше със свободната си ръка да покаже, че е празна и не държи оръжие.

— Здравейте — отвърна той дружелюбно. — Какво има? — Чак тогава видя Велка, който тичаше след войниците и сочеше към него.

— Това е шпионинът! Арестувайте го!

Първият му импулс, да се спаси от неприятната ситуация със сладки приказки, отпадна, когато си даде сметка, че едно по-детайлно претърсване на кожения калъф с документите несъмнено ще разкрие тайното отделение с тайните писма на дука, а тогава никакво красноречие няма да му помогне. Натъпканата с монети кесия висеше на връв около врата му под ризата, а кожената чантичка с документите беше праметната през гърдите му и трудно щяха да му я вземат.

Сержантът вече вадеше късия си меч от ножницата, когато Пен си помисли: „Дез, ускори ни!“.

От неговата гледна точка, нападателите се забавиха. Пен метна куфара си по сержанта, човекът падна бавно по задник и блъсна меча на друг от войниците. Както обикновено, Пен усещаше собствените си движения бавни и усилни, все едно крачи по мокър пясък, но все пак се обърна и хукна да бяга. Къде щеше да го отведе спринтът му беше въпрос, с който да се занимае по-късно.

Към настоящия момент имаше по-неотложен проблем, както се оказа, а именно другата половина от взвода, която беше заобиколила да го пресрещне и сега се спускаше по улицата към него с вдигнати палки.

Пен избегна с лекота и изящество първите четири удара. Отдръпна се успешно от петия и инерцията фрасна главата му в шестата палка с много повече сила, отколкото вероятно бе вложил в замаха си войникът, който я държеше.

Светът избухна в звезди и снежинки, после Пен се строполи със стон, не успя да се подпре и си фрасна главата *отново*, този път в каменните плочи, с които беше настлана улицата. Гадене и черни облаци превзеха света му, но той така и не загуби напълно съзнание.

Ако беше припаднал, щеше да си спести болката и унижението, които последваха. Множество силни ръце обединиха усилията си да го вдигнат и да го понесат надолу по улицата и през портите на крайбрежната крепост. Сенки примигнаха над него; после — камък. Светът почерня и Пен реши, че най-после е припаднал окончателно, въпреки пулсиращата болка в главата, но уви — просто го носеха под земята... някой мина покрай него със запалена факла... тунелът се стесни, разшири се и отново се стесни. И пак се разшири.

Натиснаха го на пода и бързо му отнеха калъфа с документите, ботушите, кесията, колана и канията с ножа, както и горните му дрехи.

Някой го стисна за косата и изръмжа: „Как е истинското ти име?“. Пен не успя дори да простене в отговор, макар да се опита, а после изведнъж стомахът му се надигна и той оповръща разпитвача си. Слаба отбрана, но поне накара гадняра да отскочи назад с ругатни.

— Боско, много силно си го ударил бе. Не може да говори!

— Извинявай, сержант! Не бях аз! Той сам налетя на палката ми!

— Няма значение — чу се гласът на Велка. — Смея да кажа, че това ще отговори на всички въпроси вместо него. — Мда, Велка явно се беше добрал до кожата калъф, предвид доволната усмивка, която накъдри устните му. Пен съжали, че не беше позволил на Дез да го обере на зарове, докато бяха на кораба.

— Май няма да може сам да слезе по стълбата, а? — каза един от войниците.

— Може просто да го метнем.

— Да, ако искаш да си счупи и двата крака.

— Ще ви трябва ли за още нещо? Освен за екзекуцията си, тоест? — попита сержантът. Въпросът му най-вероятно беше отправен към Велка, реши Пен.

— Рано е да се каже. Може и да потрябва за нещо.

След кратък професионален дебат между войниците Пен, само по риза и панталон, бе спуснат в мрака с въже, стегнато болезнено през гърдите му и насочвано от войник, който се спускаше по усукваща се въжена стълба. Първо босите му стъпала, после коленете, а накрая и останалата част от него се срещнаха със студена скала. Въжетото, войникът и стълбата изчезнаха обратно нагоре. Тежък камък изстърга над главата на Пен и отрязва като с нож както гласовете, така и последните отблясъци на факлата. Пълна тишина. Пълен мрак.

Пълна изолация.

Е... не и за него.

— Дез — изпъшка той. — Още ли си с мен?

Кратка пауза, после:

— Ще трябва да ти пръснат мозъка по цялата улица, за да съм другаде.

Въпреки пулсиращата болка Пен не устоя на любопитството си и попита:

— В кого би прескочила?

Остана с усещането, че Дездемона се нацупи.

— Във Велка.

Когато ездачът умреше внезапно и демонът му бъдеше принуден да прескочи другаде, обикновено отиваше при най-силния човек в съседство.

— Сериозно?

— Той не би оцелял дълго. — Пауза. — Би умираше бавно и в най-страшната агония, която мога да му уредя.

Пен се запитва дали това е начинът на един демон да ти каже, че те обича.

„Повече или по-малко — отвърна Дез на тихата им реч, защото му ставаше все по-трудно да движи устните си. — Пен, съсредоточи се. Трябва да останеш буден. Черепът ти е пукнат и кървиш навътре. Можем да затворим с изгаряне кръвоносния съд, но трябва да отворим дупка и да извадим съсирека, преди налягането да те убие.“

„Искаш сам да си направя трепанация?“

„Аз ще го направя, но трябва да останеш в съзнание. Не мога да работя, ако ти... ако ти...“

„Разбрах.“

Деструктивна медицина. Понякога спасяваше живот.

Друг път — не...

Главата го болеше зверски и избиването на отвор колкото върха на пръста му не промени забележимо нещата. Не изтече много кръв, но част от чувствителността в изтръпналите му устни се завърна. „Да, точно така“ — каза някой от тях двамата.

„Може ли вече да припадна? Боли...“

„Не. Стой буден. Трябва да извадим съсирека.“

Правилно. И познато. И много неприятно като перспектива. Дали Дез изпитваше същата болка като него? Може би не, но ако умът и тялото му откажеха, тя също щеше да пострада. „Предполагам, че и за теб не е голяма забава.“

„Позна.“

След малко Пен попита:

„Дез, можеш ли да дадеш светлина на очите ми, докато работиш?“

„Да...“

След миг мракът се отдръпна. Понеже нямаше никаква светлина, която Дез да подсили, се получи особен, безцветен ефект, но поне му



даде представа за пространството наоколо. Намираха се в кръгла камера, изсечена в скалата, около четиринайсет стъпки висока и седем широка, като стените се извиваха навътре към малкия отвор в тавана, понастоящем затиснат с тежък камък.

Пенрик оглеждаше обратния наклон на стените. Като младеж се беше катерил доста из родните планини. „Не, тази стена няма как да изкатери.“ Дори да беше в най-добрата си форма, а не беше... По пътя към Седония си беше мислил, че никаква заключена врата не може да го задържи. „Това място да не е създадено специално за магьосници?“ Възможно ли беше Велка да е разкрил и тази негова тайна?

„Това е стандартна седонийска бутилкова килия. Говори се, че тук хвърлят затворниците, за които искат да забравят.“

„Била ли си преди в такава?“ И по-важният, неизречен въпрос: „Измъквала ли си се от такъв затвор?“. Освен по трудния начин, тоест, без ездача си.

„Не.“

След малко Пен пропълзя до стената и се надигна колкото да облегне рамене на нея. Там измъкнаха последните остатъци от съсирека и Пен плъзна внимателно пръсти зад ухото си, където нещо мокро попиваше в боядисаната му кестенява плитка. Кръвозагубата не беше голяма, нямаше да го убие. Не и от външната страна на черепа му.

Настани се по-удобно и се съсредоточи върху дишането си. Не беше най-амбициозното начинание на света, особено в сравнение с плановете му от тази сутрин, но засега беше предизвикателство само по себе си.

След време Пен започна да се пита как се е издал пред Велка, дали е казал нещо, което не е трябвало да казва, или просто се е изложил като актьор — не че ролята му беше особено трудна. Не се сещаше за нищо. Велка не беше магьосник като него. Нито шаман, нито, със сигурност, светец. Не беше разкрил тайните на Пен с помощта на свръхестествени средства.

И в този ред на мисли, кой всъщност беше Велка? Патриотично настроеният седонийски търговец, за който се представяше? Или агент от съвсем друг вид?

„Аз също не виждам къде сме сгрешили“ каза Дез.

Мило от нейна страна, че поемаше част от вината, за да не се чувства Пен като последен глупак. Тази негова първа тайна дипломатическа мисия трябваше да е лесна и при успех обещавахе още възможности за пътешествия до нови места по поръчка както на дука, така и на архисвещения. Уви, бутилковата килия не фигурираше в списъка му с туристически забележителности.

След още време Пен започна да се пита дали ще умре, а после, изтерзан от безформеното безвремие, *как* ще умре. Ще го екзекутират по някакъв ужасен начин? Или просто ще го оставят тук да излинее в мрака? Който не беше мрак за него. Нито щеше да умре сам — Дез беше приятелка, която не можеше да надживее. „И това е някаква утеха все пак“, реши той.

„Но много ми се иска пак да видя онова небе.“

Мина още много време, преди най-после да се запита укоризнено: „Какво ще стане с човека, с когото трябваше да се срещна?“. Истинската цена на провала му започна да се очертава пред силното му и добре снаряжено въображение и той прокле наум десетките истории, които беше чел и които обясняваха в детайли какво точно ще се случи. Кървави детайли. „Богове пет. Какво ще стане с генерал Арисайдия?“ Не само Пен щеше да плати с живота си за това фиаско.

„Но не и Дез. Поне тази утеха ми остава.“

И още една, мъничка.

— Няма да ми излязат мехури от слънцето! — викна той и се изкиска. Но устата му беше толкова суха, че само се задави.

„Пен — каза разтревожено Дез. — Погледнато оттук, започваш да се разпадаш. Ако не се държиш, няма да задържиш и мен. Дръж се!“

„Как?“ Отпусна ранената си глава на коленете и разбра защо хората, попаднали в капана на непоносима болка, търсят смъртта от собствените си ръце.

Накрая Дез каза неохотно: „Моли се на своя бог. Освен нас двамата само той е тук.“

Пен се замисли над думите ѝ. Мисли дълго. Сетне прошепна:

— Господарю Копеле, Пети и Бели... — И млъкна разколебан. Протегна ръце в чернотата, разперил пръсти в смирена молба. —

Господарю на всички нещастия извън сезона си. — Колко подходящо. — Полагам този ден като приношение на твоя олтар. Ако ти харесва, вземи го.

Тази не беше сред молитвите, на които го бяха учили в семинарията преди почти десет години, но му се стори на място.

И сигурно бе чута, защото той скоро заспа.

Сякаш години след като го бяха метнали в дупката камъкът горе изстърга отново, видя се треперливата светлина на факла и някой спусна през отвора покрита кофа, закачена на кука. Следвайки сърдитите указания на пазача, Пен се претърколи и освободи куката, която, за разлика от него, се издигна нагоре. Капакът на кофата представляваше простичък дървен поднос, на който имаше малък самун хляб, не твърде изсъхнал, лепкаво блокче сушени подове, основно фурми, както и някакъв светъл квадрат, който, според уверенията на Дез, беше пресована сушена риба. Пен повдигна подноса. За негова изненада кофата не беше предназначена за заместител на нощно гърне, а съдържаше прясна вода и една дървена чаша. Пен пи жадно в началото, после намали темпото, като се питаше кога ли ще му донесат друго ведро.

„Предполагам, че това е дневната ти дажба — изказа мнението си Дез. — Но ти пий, пий. Водата ти е нужна, за да оздравееш.“

Той успя да изяде част от хляба и няколко парченца плод, но след първата хапка заряза решително рибата, нищо че Дез го гълчеше с тревогата на притеснена майка и настояваше, че храната била проста и питателна. Обаче вонеше. И имаше кости, макар и тънки като косми. И, и... разни други *парченца*.

И така, напоен, нахранен и оставен сам, Пен се почувства относително добре — през идните два-три дни друго не му трябваше. Килията беше достатъчно широка да се опъне на пода в целия си ръст, макар и твърде широка за стария планинарски трик, при който се изкачваш по цепнатина, като запъваш гърба и стъпалата си на противоположните стени.

На четвъртия ден Пен седна на пода и се зае по-подробно с раните си. Дез можеше да ускори заздравяването на пукнатия му и трепаниран череп, както и да предотврати инфекция, но всичко това

изискваше горна магия, която създаваше ред, и демонът имаше нужда да изхвърли някъде хаоса. Обикновено наоколо се намираха достатъчно дребни вредители, които да послужат за тази цел, но след като унищожи паяците и другите гадинки с твърде много крака, които припкаха по стените, Дездемона остана без жертви. На петия ден нещата се оправиха рязко, когато един заблуден плъх дотича по отточния канал в центъра на килията, който служеше и за нощно гърне на Пенрик. Дез направо му скочи. Пен се притесни, че ще трябва да дели тъмницата си с вонята на разлагащ се плъх, но Дез, тласната от обстоятелствата към нетипична за нея икономичност, не само обра каймака на малката смърт, но в рамките на има-няма един час сведе трупчето до купчинка прах, а Пен използва остатъка от дневната си порция вода да го отмие в канала.

Понеже нямаше как другояче да убива времето, Пен свикна да клечи край отточния канал с надеждата за още плъхове, досущ като рибарите през зимата в родния му край, които клечаха с часове край дупката, изсечена в леда на замръзналото езеро. Мечтаеше си за манерка топлецо винце, което да му прави компания, или приятели, с които да се надлъгва, но поне си имаше Дез. Гледаше съсредоточено канала, не по-широк от дланта му, прокопан в твърдата скала. Може би още не беше чак толкова отчаян...

— Забрави — изсумтя Дез. — Дори ти не си толкова кльоцав, че да се провреш през тая дупка. А и каналът едва ли се разширява нататък.

— Предполагам, че се излива в морето. — Миризмата, която долиташе от канала, навяваше мисли за солена вода, а не за клоака. Но не, каналът наистина нямаше да свърши работа. Да го разшири достатъчно с помощта на магия би му отнело месец усилна и отегчителна работа, все едно да копае тунел с лъжица. Нагоре също не ставаше. Би могъл да разхлаби камъка около дупката с риск някое голямо парче да му падне на главата и да вдигне по тревога пазачите, но пак не би могъл да се изкачи дотам. Засега, поне докато раните му не заздравееха, беше най-добре да изчака похитителите му сами да го извадят за разпит. Ускореното заздравяване повишаваше опасно температурата му, която маскиреше симптомите на евентуална затворническа треска.

Когато тъмничарите дръпваха камъка за ежедневния му порцион, Пен крещеше към тях въпроси, но те нито веднъж не му отговориха.

Три плъха по-късно черепът вече не го болеше толкова. Още беше чувствителен на пипане, но поне желанието на Пен сам да си отреже главата беше останало в миналото. Този път успя да преглътне послушно отвратителната риба, без да я повърне веднага. Дез му помагаше да убие времето, като му разказваше истории от многото си предишни животи с предишните си ездачи, всичките жени, или по-точно десет жени, една лъвица и една дива кобила. Именно в кобилата демонът за пръв път беше избягал на белия свят от преизподнята на Копелето или хранилището на хаос, или каквото там беше. В семинарията често бяха водили теологични спорове относно природата на онова място и Пен смяташе, че Дез най-добре би могла да сложи край веднъж и завинаги на тези препирни, но тя твърдеше, че не помни нищо, защото хаосът сам по себе си не позволявал формирането на спомени. Беше се сдобила с личността си, тоест с всичките си личности, по-късно, под силното влияние на вездесъщата материя.

Историите ѝ бяха добри, но на това лишено от светлина и звук място започнаха да наподобяват халюцинации. Обикновено Пен ги възприемаше като думи в главата си, дори прибавяше неволно към тях енергични жестове като на панаирджийски разказвач. Сега за пръв път виждаше примигващи образи наяве, а не само насън, както когато се случеше да сънува нейните сънища вместо своите.

Ставаше му все по-трудно да различи деня от нощта и сънищата от реалността.

## 2.

Среднощните сенки в градския съд, където по съвместителство се помещаваше и затворът, изнервяха Найкис до крайност. Тя се уви още по-плътно с тъмнозеления си плащ и ускори тихи крачки след тъмничаря, когото беше подкупила, за да я пусне при брат й. Тъмничарят щеше да направи повече... или да види по-малко... ако планът й се увенчаеше с успех.

Мъжът я поведе нагоре по каменна стълба и оттам по галерията на третия етаж с изглед към вътрешния двор. В нощната тишина проскърцващите под стъпките им дъски звучаха като писъци, а не като мише цвъртене. На това ниво нямаше влажни и тъмни затворнически килии, а само редица малки стаи, които спокойно можеха да минат за канцеларии, ако не бяха тежките заключени врати с тесни зарешетени прозорчета.

Найкис се опита да прецени какъв е политическият контекст на този вид задържане — по-строго от домашния арест, но и много по-леко от онези зандани в старата пристанищна крепост. Може би беше продиктувано от предпазливост. Ако се бяха опитали да задържат младия генерал близо до казармите или в крайбрежната крепост, той отдавна щеше да е получил помощ. Макар да беше поел командването на тукашния гарнизон едва преди половин година, брат й започваше да печели сърцата на хората си, ако не заради друго, то защото държеше да им се плаща редовно.

Макар че по време на стълкновенията по югозападната граница войниците го бяха следвали и за много по-малко. Както беше казал веднъж Аделис, победата е най-доброто заплащане, което един офицер може да даде на хората си. И обратното.

Забележителна военна кампания с хитри маневри и неочаквани атаки, така я описваха хората, тактика, която беше отблъснала русилийския набег въпреки почти двойното числено превъзходство на противника. Тактика на ум и дрисък (или както я наричаше Аделис, дизентерия, пратена им директно от Копелето). В един по-справедлив

свят, във всяка друга страна, усилията му щяха да бъдат възнаградени с повишение. А не с продиктувано от политически страхове полуизгнание в малък провинциален гарнизон. Въпросните политически страхове безспорно бяха подсилени от кръвната му връзка с императорското семейство по майчина линия, нищо че не един и двама успешни армейски генерали преди него бяха направили политическа кариера, без да имат такива връзки. Не бе доловила у Аделис и намек за такива амбиции, а го познаваше от деня на раждането им.

Тъмничарят надникна през прозорчето на вратата. Не почука в среднощната тишина, а само повика тихичко:

— Генерал Арисайдия? Имате посетител.

После подаде на Найкис засенчения фенер, отключи вратата и й направи път да влезе, но не си тръгна, а остана на пост в галерията.

Аделис, само по широка риза и стегнат с върви панталон, седеше на нара, присвил очи от внезапната светлина. Когато Найкис остави фенера на една масичка и отметна качулката си, той скочи на босите си крака да я прегърне. Силата, с която я стисна, беше мълчаливо признание за тревогата му. Тя го стисна на свой ред, после го отблъсна на ръка разстояние да огледа лицето и ръцете му за белези от изтезания. Имаше синини, да, но не като от мъчения, а като онези, които човек получава при упражнения с меч.

Явно събрал мислите си след първоначалното вълнение, Аделис я отблъсна на свой ред, но без да сваля ръце от раменете й, и каза през зъби:

— Какво правиш тук по това време? И защо изобщо си тук? Богове пет, Найкис! Молих се да проявиш здрав разум и да не се забъркваш във всичко това!

— „Всичко това“ ми се натресе само. В деня на ареста ти губернаторът прати хора да претърсят къщата ми. Взеха всичките ти писма до мен, както и старите писма от Каймис, само боговете знаят защо са им... направо побеснях.

Той стисна зъби.

— Нараниха ли те?

Найкис поклати глава.

— Само ме изблъскаха, когато възразих.

Въпреки всичко угълчетата на устните му се кривнаха нагоре.

— А ти нарани ли ги?

— Боговете са ми свидетели, че опитах — въздъхна тя. — Набиха слугите и преобърнаха къщата. Изкъртиха подовите дъски и ламперията, съсипаха мебелите, особено в твоята стая. Извадиха дрехите от раклите и зарязаха всичко на пода. Явно търсеха нещо, не знам какво, но поне не откраднаха нищо ценно и не изнасиха никого. Е, впоследствие установихме, че липсват няколко дреболии, но това можеше да се очаква. — Спря да си поеме дъх. — Аделис, как се стигна дотук? Открих единствено, че те обвиняват в заговор за държавна измяна с Адрия, което е пълна глупост.

Той поклати глава.

— Кълна се, че не знам. Казаха, че са конфискували кореспонденцията ми с дука на Адрия и са задържали агента му, но аз никога не съм имал контакти в Адрия. Не ми позволиха да видя доказателствата, казаха, че са изпратени по куриер към Тасалон преди дни и че заповедта за ареста ми била резултат от това. И да е имало писма, не е задължително да са истински.

— Смяташ, че са ги изфабрикували, за да ти заложат капан?

— Възможно е.

Тя вдигна решително ръка.

— По-късно. Ще говорим по-късно. Облечи се и си събери нещата. Трябва да те измъкнем оттук без бавене.

— Какво? — Вместо да я послуша, той направи крачка назад и я зяпна невярващо. — Найкис, това да не е някакъв малоумен план за бягство?

— Да — каза тя троснато. Нямаше да губи време в спорове за недоизречената обида. — Побързай!

Но той само поклати глава.

— Това е лоша идея.

— Да останеш тук е още по-лоша.

— Не е приятно, да, но не мога да избягам като някой дребен крадец. Това само ще потвърди вината ми в очите на обвинителите... в очите на императора.

— Защо, вярваш, че още не са те осъдили, така ли?

— Не е имало процес, нито изслушване.

— Кога си станал толкова наивен?

Той се усмихна тъжно.



— Не избягах от четири хиляди крещящи русилийски диваци, няма да избягам и от това.

— Те те атакуваха фронтално. Това сега е засада в гръб. И в тъмното.

— О, русилийците и това опитаха.

Тя се намръщи, гневна и безпомощна.

— Какъв тогава е планът ти?

— Да отстоявам своето. Да свидетелствам в съда. Да кажа истината, както винаги.

— А ако това вече е без значение?

— Не съм извършил държавна измяна, нито преди, нито ще го направя някога. В съда имам не само врагове, а и приятели.

— Защити се, добре, но от някое по-безопасно място!

— Няма по-безопасно място, поне в рамките на империята. А ако избягам, фалшивото обвинение ще изглежда истинско.

Тя облегна глава на рамото му; беше толкова ядосана, че ѝ идеше да ухапе ризата му.

— Аделис. Трябва да го направим сега, тази нощ. Втори шанс няма да имаме. Похарчих всичките си пари за подкупи, за да стигна дотук. И да купя коне. Подкупните служители *не връщат* взетите пари.

Брат ѝ седна на леглото, досущ скала — твърд и неподвижен. Инат. Предаваше се в семейството. Ако беше довела със себе си четирима яки мъже, беше го фраснала по главата и го бяха изнесли в чувал, можеше и да се получи. Но когато брат ѝ направеше *тази* физиономия, нищо по-малко от горното не можеше да го помръдне. При други обстоятелства се беше възхищавала на тази му черта, но не и когато работеше срещу нейните планове.

— Трябва да си тръгнеш — каза той. — И да стоиш настрана. Със сигурност те наблюдават, но не си достатъчна заплаха сама по себе си, за да ти вдигнат мерника без провокация. В името на всички богове и богини, заради мен, моля те да не им даваш повод.

— И какво, да не правя нищо, така ли? Да се свия като заек, над който кръжи орел?

— Би било добре като за начало, да. — Той прокара пръсти през тъмната си рошава коса, после ги стисна в юмруци на коленете си. — *Моля те* да не се забъркваш в неща, които не са ти по силите. Като

това сега. Нали не искаме враговете ми да осъзнаят, че могат да ме манипулират чрез теб?

Сълзи се стичаха по страните ѝ, омразни сълзи на безсилие.

— Проклети да са всички мъже и тяхната гордост, и алчността им, и завистта им, и... и *идиотизмът* им. — „И страхът им.“

Той се ухили насреща ѝ, кафявите му очи се присвиха.

— А, това вече е моята Найкис.

Не би могла да се разпищи. Не би могла дори да се развика. Още десетина минути разгорещен спор на нисък глас не постигнаха нищо. Трябвало беше да специализира обсадни стратегии, помисли си тя.

Боговете знаеха докога щяха да спорят, ако уплашеният тъмничар не ги беше прекъснал. Открехна вратата и изсъска:

— Стига толкова. Мадам Катаи, излизайте вече. Повече не мога да стоя отпред.

Аделис я буташе, тъмничарят я теглеше и накрая Найкис отново се озова в мрака навън.

Тъмничарят я поведе обратно по стълбите. През страничната колонада към задния вход.

Където ги чакаха шестима стражари и един старши капитан.

Не я беше предал тъмничарят — и той се разтрепери, когато го задържаха. Свалиха капака на още един фенер и мракът отстъпи.

— Къде е той? — попита един от стражите, явно смутен.

Капитанът пристъпи напред. Притисната до стената, Найкис свали качулката си и вдигна брадичка. Възражения, увъртания и откровени лъжи се надпреварваха да излязат от устата ѝ, всичките смълчани от страха. „Чакай. Не казвай нищо.“

— Мадам Катаи — каза капитанът. — Каква среща в този късен час!

Странно, но иронията му ѝ помогна да се овладее. Този тип явно предпочиташе да говори, а не да раздава юмруци. Или поне да говори, преди да започне с юмруците.

— Ако някой тук бе проявил обикновената човешка любезност да ме пусне при брат ми денем, щях да се възползвам. Не ми беше оставен друг избор.

Капитанът стрелна с поглед тъмничаря и той се сви като попарен.

— Виждам.

— Не го винете. Разплаках се и той ме съжали. — Което си беше вярно, макар и непълно. Подозираше, че капитанът не е от мъжете, които се трогват от женските сълзи, но ако решише, че е било просто посещение на загрижена сестра, а не опит за бягство, тъмничарят можеше да се отърве с по-леко наказание.

— И къде е брат ви?

— Където са го заключили вашите хора. Несправедливо. — Устните ѝ се извиха в нещо, което едва ли можеше да мине за усмивка. — Той вярва, че Бащата на зимата ще му помогне да докаже невинността си.

Капитанът изсумтя, но все пак се дръпна настрана, каза нещо на двама от хората си и те тръгнаха на бегом. След няколко минути се върнаха да докладват:

— Генералът е в килията си, сър.

Капитанът я погледна с известно смущение. Дали не бе очаквал да я хване в крачка? После каза:

— Заловихме слугата ви с конете, между другото. Доста багаж за вечерна разходка в града, не мислите ли?

Не беше като да ги е оставила пред портите на затвора. Значи я бяха шпионирали... тоест шпионирали я бяха по-ефективно от очакваното. Макар че никой, който познаваше отблизо генерала и неговата овдовяла сестра, не би останал твърде изненадан от поведението ѝ, само че колцина в Патос ги познаваха добре? Тя се беше оттеглила от обществения живот по свой избор и рядко посещаваше брат си в лагера, а той, от своя страна, уважаваше уединението ѝ.

Значи беше предадена от самото начало — или отпреди началото дори.

Мълчанието ѝ явно не беше част от разговора, който капитанът си беше представял, и той се отказа от опитите си да измъкне нещо с приказки. Смени тежката ирония със строгост.

— Усилията ви да помогнете на брат си са разбираеми, мадам, но безсмислени. Ако се върнете тук утре по обед, ще ви предадем генерала доброволно, без никакви пречки. Всъщност... — Той я измери с поглед, присвил очи. — Всъщност дори ще ви изпратим до дома ви и ще ви охраняваме през остатъка от нощта. А утре ще ви

придружим до затвора. Просто за всеки случай. — След миг добави: — Ще задържим конете обаче.

— Ще го пуснат, значи? — Вълнението, опиянило я в първия миг, увехна в гърдите ѝ. Не се съмняваше, че Аделис е невинен, поне за онова, в което го обвиняваха. Но думите на капитана можеха да означават и друго — че брат ѝ ще бъде екзекутиран тази нощ или на сутринта и че в знак на милост императорът е наредил тялото му да бъде върнато на семейството, тоест на нея, и да бъде погребано както му е редът, вместо да го увесят на градските порти като нагледен урок на други кандидат-предатели. Капитанът очевидно знаеше какво предстои. И жалостта по лицето му я изплаши много повече от строгостта.

Той не отговори на въпроса, а само даде знак на хората си да я обградят. Поеха в група по лъкатушните улици на Патос.

Значи и двамата бяха били прави, и тя, и Аделис. Жалкият ѝ план за бягство се бе оказал обречен на провал. А неговият отказ да избяга беше ужасна, ужасна грешка.

По обед на следващия ден войниците дойдоха, както беше обещал капитанът, и я ескортираха по обратния път до същия заден вход на градския затвор.

Капитанът излезе, видя ги и се намръщи.

— Подранили сте. Нека изчака тук. Вие, тримата, елате с мен. — Обърна се с една кратка дума към Найкис: — Изчакайте.

И те зачакаха, като пристъпваха от крак на крак. Никой не говореше с нея, не говореха и помежду си, никакви празни приказки, казармени шегги или мърморене. Нито я обиждаха, нито я окуражаваха. Неестественото мълчание се проточи. Тя усещаше как главата ѝ пулсира, сякаш са я увесили за краката и всичката ѝ кръв се е стекла надолу.

Един от войниците се върна. Водеше оседлан кон, от онези, които Найкис беше наела и които вече смяташе за изгубени след събитията снощи. Новодошлият също зачака, безмълвен като коня, който само пръхтеше и гонеше мухите по хълбоците си с опашка.

Тишината внезапно бе нарушена от ужасен, нечовешки вик, най-страшния, който Найкис беше чувала. Макар и заглушен донякъде от

стените, той се издигна пронизително, после изведнъж секна, после започна отново. Накрая спря отведнъж, сякаш разраненото гърло, от което излизаше, е било смазано или прерязано. Конят тръсна глава и заудря с копито по земята.

Не можеше да е гласът на Аделис... нали? Дори когато падна от понито и си счупи ръката, едва десетгодишен, той само изохка, и толкова. Сигурно бе крещял някой крадец с пета присъда, комуто са отрязали ръката. Понякога тези наказания се изпълняваха тук, помисли си тя. „Моля, моля, нека е някой крадец...“

Войниците вече не я поглеждаха, не се стрелкаха взаимно с погледи, не се правеха на разсеяни. Вместо това до един си гледаха в краката. Страх ли ги беше? Кой не би се уплашил от онзи ужасен вик? Самата тя бе ужасена, цялото ѝ тяло трепереше като под напора на зимен вятър, макар да беше плувнала в пот.

Не. Не е страх, осъзна тя, друго е. „Срамуват се.“

След време някакви силуети препречиха светлината под колонадата към вътрешния двор — двама мъже водеха трети, който се препъваше между тях. „Аделис?“ Не беше труп на носилка, да, но облекчението ѝ се стопи за секунди. Фигурата ѝ беше позната, но не и сгърбената, смалена стойка. Мъжът залиташе приведен, като да беше пиян.

Едва когато се приближиха Найкис видя светлата превръзка около главата му и разбра защо властите са решили да оставят гениалния генерал на грижите на сестра му, вместо да го държат под ключ.

„О, богове, о, богове, о, богове, богове... Ослепили са го!“

### 3.

По сметките на Пенрик бяха минали десетина дни, когато камъкът горе се отмести, но през дупката не провисна въже с кука, което да прибере празното ведро. Вместо това през отвора бе избутан кожен маркуч, твърде къс, та Пенрик да го стигне. Пазачите бяха като мълчаливи сенки на фона на трептящата светлина от факлата, чийто нищожен блясък срязва като слънце очите на Пен след толкова време в пълен мрак.

— И сега какво? — извика им той, без да очаква отговор.

— Милост за лудия — изръмжа някой отгоре.

— Не съм луд. — „Луд — не, вбесен до лудост — да.“

— Непрекъснато си говориш сам.

— Не си говоря *сам*. — „А с гласа в главата си. С всичките десет.“ Което, както знаеше от горчив опит, беше по-добре да не споменава.

Някой горе изсумтя, после два крака в сандали... или бяха четири?... се отдалечиха с тътрузене.

След още няколко минути маркучът се изду, сгърчи се, после взе да плюе някаква течност. „Дано да е вода“, помисли си Пен. Пробва я с ръка под струята. Да, морска вода, а не, да речем, дъждовна или от канала. Странно...

— Да не би някой да е решил, че е време за пролетно почистване? Нашият малък дом определено има нужда от вода и парцал.

Гърлото му се сви някак странно, когато Дез отвърна:

— Не. Не е това.

Водата се лееше по-бързо, отколкото каналът можеше да я поеме. Дали не го бяха запушили от долния край? Пен погледна неуверено към босите си крака и събиращата се локва.

Дез продължи:

— Целта е да ни удавят. Като мишка, уловена в кофа. Така могат да се отърват от затворник, без да оставят следи от насилие по тялото

му.

„Че защо им е да си правят толкова труд? И...“

— Не знаят ли, че можем да плуваме?

— Колко дълго?

— Часове? Дни?

— Разполагат с дни.

— Ако дните не са от значение, можеха да ни спрат храната и да чакат. — Случващото се означаваше, че... какво? „Нещо навън се е променило.“

След още няколко минути, когато водата стигна до глезените му, Пен възропта:

— Ама те дори не ме разпитаха. — Това беше основната му надежда да се измъкне. Само да го изкараха от тази каменна бутилка и щеше да се изхлузи от крепостта като яйце от кокошка, без значение какви окови, изтезания или охрана са му подготвили. Е, по план щеше да изтърпи първите няколко въпроса, колкото да получи представа за ситуацията. — Много вода ще трябва, за да напълнят тази килия.

— Морето е голямо.

Крепостта беше над морското равнище, макар и с малко, както и килията му, иначе приливът щеше по два пъти на ден да пълни канала. Водата от маркуча се лееше равномерно, а не на пресекулки като при корабна помпа. Явно идваше от някакъв предварително напълнен резервоар, а не я носеха с кофи, било с помощта на мускулести мъжаги, било с животинска тяга. Умът му се плъзна по допирателна и взе да изчислява разсеяно обема на килията и вероятния дебит на водата. А колко пот беше пролял над геометрията... „Благодаря ти, просветен Луренц.“ Не беше подозирал, че някога ще си спомни с благодарност силните удари с показалката по разсеяната си момчешка глава.

— Шест часа може би? Осем?

— Няма да я напълнят догоре, а само до над главата ти. Съсредоточи се, Пен! Дали да не сцеля маркуча?

Това със сигурност би забавило нещата, макар че едно от тези неща май беше „неизбежното“. Тъкмо щеше да кимне утвърдително, когато се сети за нещо друго.

Беше си обикновена салонна магия. След като прекоси за пръв път планините преди година, заедно с шест мулета, натоварени с

книги, и две с дрехи, за да поеме поста си при новия архисвещен, Пен бързо откри, че жегата във влажните крайбрежни равнини на Адрия не му понася. Да пали пожари от разстояние беше първата деструктивна магия, която беше научил, и най-лесната. Да обърне процеса беше много по-сложно предизвикателство. Но с доста упражнения и за сметка на част от вредителите, обитаващи двореца на архисвещения в Лоди, Пен измисли един номер — изтегляше вода от въздуха и правеше с нея голямо зърно град, на практика кубче лед, с което да охлажда блудкавите напитки. Не се беше похвалил с новото си умение, иначе щяха да го обърнат в магическа машина за лед, която да обслужва множеството благородни гости, които началникът му канеше непрекъснато.

Е, това не попречи на дука, братовчеда на архисвещения, да го използва въпреки това, когато му дотрябва таен пратеник, славец се с остър ум и отлично владение на седонийски, за мисия, която да... да доведе до пълна катастрофа, види се.

„Не мисли за това сега. Нямах време.“

Дез ли го каза, или си говореше сам? Във всеки случай, да, нямаше време. Най-много няколко часа.

— Според теб кога ще се върнат да проверят дали мишката се е удавила?

— Нямам представа.

Ако очакваха да изпадне в дива паника, сигурно нямаше да се забавят много. Е, над това контрол нямаше. Пен опря рамене на извитата стена и се призова към търпение. Имаше план да обмисля.

„Планът ти е да умрем от измръзване, преди да се удавим, така ли?“ — жално попита Дез.

Пен се усмихна за пръв път от дни.

— Никога ли не си виждала как планинските дървари излизат напролет да освободят отсечените през зимата дървета от леда на реката и да ги подготвят за пътуването им по течението? — Както Рухия, предишната ездачка на демона, така и Хелвия преди нея бяха родени в Кантоните, точно като Пен. — Прилича на танц, вярвай ми.

— Танц със смъртта, да!... Ти самият правил ли си го?

— Няколко пъти, на младини. Помагах на секачите в долината на Зелен геран. — Пен се върна към спомените си за онова време. — Но не казвай на майка ми.



„Ха!“ След малко, когато водата взе да се плиска на нивото на коленете му, Дез добави мрачно:

— Това ще ни излезе доста скъпо.

— Знам. Но помисли за алтернативата.

Когато морската вода стигна до бедрата му, Пен се зачуди на глас:

— Дали знаят, че съм магьосник?

Дез се поколеба.

— Не е категорично доказателство, но ако знаеха какъв си, горе щеше да има вързана коза, овца или нещо друго такова.

Пен кривна глава озадачено, но после се сети за какво говори Дез. „О!“

— За да прескочиш в нея и да останеш там на безопасно за тях място, докато решат как да се отърват от теб?

— Това е стар номер при екзекуция на магьосник.

— Но не би ти харесало.

— Да. Така че бъди така добър и остани жив, Пенрик.

Когато водата стигна до раменете му, той реши, че е чакал достатъчно, и започна с тънък пласт лед в средата на килията. Избутваше се с ръка от стената и обикаляше бавно по периметъра, за да движи водата по края и ледът да си остане в центъра. Тялото му се загоря от магията, което като никога беше добре дошло, защото седонийската морска вода, макар и съвсем поносима според неговите стандарти, все пак беше много по-студена от човешката кръв и бавно бе изсмуквала силите му. Гладът и жаждата също щяха да вземат своята дан, ако не побързаше.

Колкото до Дездемона, тя ставаше... не беше сигурен с каква дума да го назове. По-развълнувана, може би, на този ранен етап. Още бяха далече от неподатливото на контрол маниашко поведение, което демонът проявяваше всеки път, когато се опитваха да приложат твърде много горна магия твърде бързо. Струваше му се нередно да я подлага на ненужен стрес.

„И опасно също така.“

Дез измърмори някаква псувня в знак на съгласие, което само по себе си беше симптом.

— Нали си даваш сметка — каза тя в пристъп на внезапна радост, докато той газеше през водата, чието ниво приближаваше

гърлото му, — че с това умение никога няма да умреш от жажда в пустинята.

Пен се засмя и веднага се разкашля, понеже глътна солена вода.

— Не е най-голямата ми грижа в момента, Дез...

Леденият диск ставаше по-плътен, като се удебеляваше надолу и в центъра. Пен се стараеше горната му повърхност да е относително равна. Колко лед трябваше да създаде... вероятно доста повече от собственото си телесно тегло, реши той. Когато водата стигна до брадичката му, той се покатери върху ледения блок.

Изправи се...

Краят на маркуча висеше току над протегнатите му ръце. Босите му крака върху ледената платформа замръзваха и още по-лошо — топяха леда. Опита се да подскочи, не уцели, подхлъзна се и падна във водата. Ожули си лакътя на стената, а наклонилата се ледена плоча го притисна в нея. От солената вода очите и носът му смъдяха болезнено, вкусът ѝ беше горчив и металически. Хвана се, като плюеше енергично, за ръба на плочата и се покатери върху нея.

Този път изчака малко, докато се озове директно под течащата вода. Пробва равновесието си, като се наклони леко наляво и надясно. Разтвори крака за по-добра опора. Протегна се. Приклепна. И *скочи*...

Едната му ръка се склочи около хлъзгавата кожа, после и другата. Силната струя го удари за миг в лицето, но после пресекна, когато тежестта му притисна маркуча към ръба на отвора. Местеше ръце една над друга и си повтаряше — не се пускай, не падай... Преметна едната си ръка през ръба на кръглия отвор. После изтегли тялото си и се плъосна върху каменния под на тъмницата. Остана да лежи така, докато си поеме дъх.

Претърколи се да погледне за последно към пълния с вода смъртоносен кладенец.

— Нали си даваш сметка — изломоти задъхано, — че щом ледът се стопи, — а той вече се топеше, и то бързо, — има да се чудят и да се маят как сме се измъкнали.

Дездемона зае устата му за кратък и много зловец смях, който отекна демонично. Пен затисна с ръка устата си, но също се ухили.

Лежеше мокър, бос и пълен до козирката с горещ хаос, който тепърва трябваше да излее някак, на пода на зандан в охранявана крепост. Сам, в непозната страна. Дори не знаеше ден ли е, нощ ли е.

„Още не е дошъл моментът да планираме празненство в чест на победата, мда.“

Три бутилковки килии се редяха в тесния коридор: другите две си нямаха обитатели, за щастие. Означаваше ли това, че е бил специален затворник? В края на коридора имаше заключена врата, вероятно към стаичката на пазачите. С ключалката щеше да се справи лесно, с пазачите — не толкова. Пен тръгна по маркуча и стигна до малък прозорец, чиято решетка беше свалена, та маркучът да се прокара навън.

— Ще можем ли да се проврем през това?

— Може би. Пак е по-добре от канала. Стената е дебела две стъпки, после дупката се разширява, а след това има... не знам, не го усещам.

Пен пъкна ръце в отвора, вкара и главата си и запълзя. След доста лишено от всякакво достойнство гърчене най-после стигна до разширението и успя да приседне, без да си счупи гръбнака. Дългите му крака едва не провалиха упражнението, но с цената на няколко натъртвания успя да се завърти и да ги изкара навън, без да си счупи нито една кост. Стъпи на нещо и се изправи.

Стигнал беше до голям балкон с изглед към морето. Каменен резервоар се издигаше на броени крачки от него, свързан с помпа. Никой не го наглеждаше в този час — в този *нощен* час, слава на петимата богове. Боял се бе, че внезапната слънчева светлина ще го заслепи не по-малко ефективно от мрака долу.

Нещо изприпка по ръба на балкона, после избухна с пукот.

Досега не беше виждал плъх да си заминава *така*. „По-тихо, Дез!“

„Боли бе — оплака се тя. — Аз колко пъти съм седяла в кенефа, докато *ти* повръщаш, защото си...“

Минало беше цяло десетилетие, а все още успяваше да го засрами.

„Все едно. Как ще се измъкнем оттук?“

„Това вече е твоя задача.“

Очевидният начин беше да се прехвърли през стената, да стигне с плуване до пристанището и да се изкатери по някой от кейовете.

Двамата погледнаха към черното разлюляно море и гледката не им хареса.

— Не виждам какво друго може да се направи — каза накрая Дез. — Освен ако не искаш да се върнеш в бутилковата килия. Действай.

Пенрик въздъхна и се топна в разпенената вода.

След час, изтощен и с разранени крака, Пенрик седеше в каменно корито за пране, в което се отливаше водата от скромен мраморен фонтан на площад пред храм със среден размер. Пил бе до насита от чистата сладка вода, а сега трябваше да се заеме с другата си задача. Опита се да не мисли за няколкото пристанищни плъха и нещастната сънена чайка, които бяха пожертвали пътьом. Дез, вече спокойна, се беше върнала към обичайния си режим, тоест раздаваше хаос на по-незначителни в теологично отношение насекоми. Не би могло да се нарече точно некромантия, нали така...

„Легни назад — каза Дез със строгия тон на Рухия — и ще махна боята от косата ти“.

— Наистина?

„Ще търсят кестеняв беглец. А и русите ти корени вече се показват. Ще е по-лесно да махна цялата боя, вместо да ти оцветявам корените в същия цвят.“

Той реши да приеме думите ѝ на доверие, а и топлата вода в коритото си беше почти като баня. Би предпочел да изгори до последната нишка дрехите си, които още воняха на затвор, но докато не намереше други, това импровизирано пране щеше да свърши работа.

И така, след като едва не задряма в коритото, Пен най-после се изправи, изстиска косата си и я остави да падне на гърба му — панделката за плитката му отдавна беше изгубена. Скоро щеше да се азори и хората щяха да излязат по улиците.

Тръгна към портала на храма, като оставяше след себе си диря от мокри стъпки. Обикновените ключалки не представляваха никаква трудност и той отвори високата врата и се вмъкна в храма. След това беше като да идеш на пазар. Така де.

Вътрешното разположение беше същото като у дома, с олтарни ниши покрай стените и централен постамент за свещения огън, от който беше останала само жаравата. Дървените храмове в Кантоните

имаха богата дърворезба, а тук варосаните стени бяха украсени с фрески, чийто сюжет не се виждаше добре в полумрака, а подът беше покрит с цветна мозайка. Явно беше квартален храм, прецени той, който обслужваше хората от околните улици, нито толкова голям, нито така добре охраняван като централните храмове на всяка провинция, обикновено издигнати на някой по-висок хълм. И не толкова богат, уви. Намери нишата на Копелето, направи набързо свещения знак и провери олтарната маса за приношения. Бяха я разчистили за през нощта. Лошо.

От друга страна, храмът беше от онези, които залагаха на предпазливостта, и във всяка ниша имаше заключена кутия за приношения. Пен отключи кутията пред себе си и надникна вътре. Ако и нея бяха изпразнили...

Няколко монети и разни дреболии. Дъгите му пръсти събраха набързо монетите, а другите неща от не толкова практично естество — като нечий кичур коса например — остави недокоснати.

Замисли се за скромната си плячка.

— Явно белият бог не е долюбван особено тук. Нито се боят от него.

— Ами, като не хареса предложенията ми за други мишени из града...

— Да крадеш от бедните е неефективно, а от богатите — опасно. Пък и това не е кражба. Просто... прибирам платата си по-директно от обичайното.

Дез се изкиска.

— Не знаех, че храмовете в Седония и Адрия имат толкова търговско споразумение.

— Богът е един и същ. — От самото начало Пен знаеше, че служи най-напред на своя бог и чак след това на храма. Досега те рядко бяха влизали в противоречие и Пен се надяваше тази тенденция да се запази.

Обиколи бавно помещението. Посегна към кутията при олтара на Лятната майка, но после продължи нататък. Сигурен беше, че няма да ѝ се досвиди малък заем за свещенослужител на втория ѝ Син, но, от друга страна, в Мартенмост беше отказал да даде клетвата си на Нея и му се струваше невъзпитано да я моли за помощ сега. Отдавна беше

зарязал службата си при Сина на есента, а Дъщерята на пролетта не беше неговата богиня. Накрая спря пред олтара на Бащата.

— Пен — каза притеснено Дездемона. — *Никой* не краде от бога на справедливостта.

— Не крада, а вземам назаем — поправи я той. — Кредитът ми тук би следвало да е добър. Ако не друго, дознател Освил може да ми стане гарант. — Спомни си с усмивка своя приятел в Изтокдом, най-отдадения служител на Бащата, когото познаваше. Отвори кутията и вдигна вежди. — Леле-мале.

— Някой май е силно притеснен за изхода на съдебното си дело — подметна Дез.

— Вероятно и двете страни по делото. Макар че опитът да *подкупиш* бога на справедливостта ми се струва лишен от смисъл. — Макар че имаше и други варианти — може би някой беден човечец, е, не толкова беден, види се... добре де, някой отчаян човек се молеше на бога за дете или да облекчи мъките на умирация си баща. За всеки случай направи свещения знак и сведе глава. „Ще се постарая да използвам тези пари добре, господарю.“

Върна се да вземе покривката от олтара на Копелето, за да върже в нея плячката си, заключи кутиите и излезе от храма, като затвори тихо вратата. Небето и морето бяха придобили интересен сив оттенък, чист и прозирен. Отнякъде долиташе тропот на магарешки копита и скърцане на каруца, а от отворените прозорци, пожълтели от светлината на газени лампи, се чуваха звуците на разбудени хора и дрънчене на нощни гърнета.

Да намери магазинче за дрехи втора ръка, да намери евтин хан, да намери закуска, която не включва сушена риба, а след това...

След това всичко щеше да стане по-трудно. Неприятна мисъл.

Пенрик обикаляше улиците на Патос близо до армейските казарми и парадния плац и се чудеше как да подходи. Не можеше просто да застане пред портата и да почука. Едва сега си даваше сметка колко зле подготвен е бил за задачата си.

Чудеше се дали вече са разбрали, че е избягал от бутилковата си килия. За щастие беше намерил сергия за дрехи и храна от уличен продавач, преди да се сблъска с леглото в един малък хан, където се

беше строполил като отсечен върху застлания с ленени чаршафи и натъпкан с вълна дюшек и беше потънал в дълбокия сън на пълното изтощение. Събуди се късно следобед и с облекчение осъзна, че не е проспал твърде много време. У дома хората използваха следобеда да свършат каквото има да се върши, преди да е станало тъмно и студено, а тук гражданите на Патос избягваха горещите часове, като се криеха в домовете си, и изпълзяваха от дупките си чак сега.

Пен размърда пръсти в странните кожени сандали. Избрал беше най-обикновени дрехи, които да не го отличават — туника без ръкави и панталон, който не покриваше глезените на дългите му крака, но това май беше в съгласие с модата. Прибрал беше косата си на възел на тила — пак беше руса, но поне не се развяваше като сигнален флаг. Селска сламена шапка хвърляше сянка на очите му. Акцентът му, произхождащ от далечните северни планини на Седония, го бележеше като провинциалист, който не познава града, но без да го прави чужденец.

„Преди да се разприказваш и речникът ти на образован човек не те издаде — отбеляза Дез. — Предвид селския ти акцент ще е все едно магаре си отваря устата и почва да рецитира поезия.“

„Ще се опитам да съм кратък“ — въздъхна Пен.

Проклятие, все трябваше да започне *отнякъде*. Видя един войник — обикновен войник, а не офицер, — да излиза от двора на казармите и тръгна да го пресрещне, преди да е изчезнал в тесните криви улички.

— Простете. Знаете ли къде мога да намеря генерал Арисайдия? Трябва да му предам едно... — „На Копелето сълзите, не казвай писмо.“ — Помолиха ме да му предам пакет фурми.

Войникът спря и го зяпна.

— Не си ли чул? Арестуваха го. Стражите на губернатора, преди четири дни. По заповед на императора. Не знам къде са го отвели, но със сигурност не е тук. — И показва с палец през рамо към казармите, които внезапно бяха отпаднали като цел от списъка на Пенрик.

Пен преглътна сухо. Някъде седмица след неговия арест... Ако двете неща бяха свързани, защо се бяха забавили толкова? Дали бяха търсили други доказателства?

— По какво обвинение? — успя да попита.

Войникът вдигна рамене.

— Държавна измяна, предполагам. То това може да се лепне на всичко. Според мен е пълна глупост. — Поколеба се, сякаш изведнъж му се прииска да върне назад необмислените си думи. — А бе не ме питай. — След което продължи решително и навъсено по пътя си. Притеснен.

Седем дни. Достатъчно време бърз куриер да стигне до имперската столица, ден-два за дебати, убеждаване... заговори?... и още два, докато дойде заповед за арест от достатъчно високо място? От много високо, както изглеждаше. Офицери от ранга на Арисайдия можеха да бъдат местени като фигурки върху игрална дъска само от най-влиятелните ръце.

Така или иначе, видно бе, че слуховете бързо се разпространяваха сред войската. Ако искаше да получи отговори, без да привлича внимание, трябваше да намери място, където войниците си говореха свободно. Видя, че няколко кръчми, обслужващи казармите, са пуснали корени в близките улички, надникна в две-три, докато не откри една по-пълна, където дрехите му нямаше да изпъкват, и влезе.

Държеше халба отвратително горчива бира и се мотаеше из помещението, наострил уши за ключови думи и най-вече за името на генерала. Чу го откъм една маса, на която седяха неколцина младши офицери, двама капитани и техните лейтенанти. Приседна на високо столче до стената и смъкна още малко шапката над очите си, досущ уморен работник, който дреме над пивото си. Е, не дремеше, но иначе наистина беше уморен.

— Не може да е било за присвояване, не и той — изсумтя един.

— За това не бях чувал — каза друг. — На мен ми казаха, че било за заговор с дука на Орбас. Или с дука на Адрия. Или на Тригони. Във всеки случай с някой гаден чуждестранен дук.

Всички се навъсиха като по команда.

— Или пък не е имало никакъв дук — изръмжа един прошарен капитан. — Сигурно е фалшиво обвинение, изфабрикувано от онези евнуси в двора, ако питате мен.

Друг от сътрапезниците разказа виц за евнусите, който другарите му не намериха за особено смешен.

— Да, но какво толкова е имал Арисайдия, че да привлече вниманието на тези крадливи бюрократи?



Прошареният капитан сви рамене.

— Лоялността на Западната армия, като за начало. Достатъчно високопоставени бюрократи, които имат във войската роднини, които не биха имали нищо против да получат повишение по втория начин, щом не могат да го заслужат без връзки.

— Но императорът със сигурност... — започна друг, но капитанът вдигна предупредително ръка. — Със сигурност онези тасалонски *царедворци* не заслужават доверие...

Мъже от техния ранг едва ли знаеха повече от Пенрик, но приказките им бяха повод за тревога.

„Не — въздъхна Дез. — Просто военнослужещи ругаят цивилното правителство, нищо необичайно. Същото беше и преди сто години.“

„Хм.“

Разговорът се беше насочил към други поводи за недоволство, когато нов човек се присъедини към компанията и Пен едва не скочи от стола. Млад мъж, широкоплещест и як, и потъмнял до керемидено от слънцето като повечето мъже тук, само дето лицето му беше изопнато и пожълтяло, като да е видял призрак. Останал без дъх и ококорен, той се тръшна на пейката между другарите си, които се сгъстиха да му направят място, и каза:

— Богове пет, дайте да пийна нещо. — Не изчака да му поръчат, а грабна халбата на един от мъжете, който му се намуси. — Току-що чух... — Надигна халбата. Челюстите му се движеха, но гърлото му явно се беше затъкнало. След миг-два все пак успя да преглътне. — Арисайдия — каза задавено той. — Вчера по обяд, тайно, в градския затвор. По заповед на императора.

— Пуснали са го? — каза обнадеждено един от офицерите.

— Екзекутиран? — изръмжа прошареният капитан с глас твърд като желязо.

Новодошлият поклати глава.

— Ослепили са го с врял оцет.

Смаяно мълчание. Прехапани устни.

Пен се сви на стола си и преглътна с усилие жлъчния сок, надигнал, се в гърлото му.

„Да не си посмял — каза Дез. — Не се издавай.“

— Като да е принц — подхвърли капитанът с прошарената коса през зъби и със саркастичен тон, който можеше да прикрива гняв, скръб или преглътнати псувни. — Мислех, че нас, армейските мулета, ни ослепяват с нажежено желязо.

— То пък голямата разлика — измърмори друг.

Вторият капитан се облегна назад и въздъхна.

— Е, това е краят на кариерата му. Каква загуба, каква ужасна загуба.

— Още ли е в затвора?

Новодошлият поклати глава.

— Не. Предали са го на близначката му, как ѝ беше името. Така чух.

„Е, как ѝ е името?!...“

Мъжете мълчаха, осмисляйки новата информация, въсеха се, но явно не бяха достатъчно възмутени да наскочат и да поведат метеж. Някой донесе на новодошлия пълна халба и той я надигна жадно. Други бутнаха храната настрана, но продължиха да стискат чашите си.

— Дано сестра му да умее да се грижи за болни хора — каза накрая един лейтенант.

— Или да събере куража да му даде остър нож — каза друг. — Или едното, или другото.

Пен се задъхваше от ужас, скрит зад широката периферия на сламената си шапка.

— Наистина ли са близнаци?

— Де да знам? Чувал съм, че той е син на благородната съпруга на стария генерал Арисайдия, а тя е дъщеря на наложницата му, но са се родили в един и същи ден. Освен ако акушерката тайно не ги е сменила, за да даде на стареца наследник.

— Този слух е стар.

— Странно, но плъзна из града чак когато го повишиха в генерал, въпреки младостта му...

— Е, сега е нещастен слепец. И няма никакво значение дали родителите му са били венчани.

Настроението около масата се вгорчи съвсем и мъжете взеха да си тръгват: повечето довършиха набързо вечерята си и излязоха, а двама останаха с явното намерение да се напият. Щом прецени, че ще може да стане, без да му се подгънат коленете, Пенрик излезе от

кръчмата под косите лъчи на залязващото слънце и опря рамене на стената.

„Богове, Дез, сега какво?“

„Ами, потегляме обратно за Адрия, предполагам. Но по възможност не от пристанището на Патос.“

Горчив жлъчен сок се надигна отново в гърлото му при мисълта за такова безславно отстъпление. Не, беше нещо много по-лошо от безславно отстъпление.

В това нямаше смисъл. Дукът на Адрия се беше надявал да наеме разжалвания и вероятно лишен от собственост генерал като главнокомандващ на своята войска в безкрайните си стълкновения със съседно Карпагамо. Личното писмо, което беше получил от Арисайдия, съдържаше намеци в този смисъл и дукът беше харесал идеята... Налапал беше въдицата?

Но това не беше държавна измяна, така както не беше измяна решението на Пенрик да напусне службата си при новата принцеса-архисвещена на Мартенмост и да се глави при архисвещения на Адрия от другата страна на границата. Дукът не възнамеряваше да използва Арисайдия срещу Седония в края на краищата. Беше просто... малко деликатно.

Не би трябвало да се стига дотук, освен ако, освен ако... какво?

Освен ако Велка не беше знаел какво ще стане, нали?

Но, на Копелето сълзите и на Майката кръвта... *ослепяване?* Виждал беше тежки изгаряния, докато чиракуваше в болницата към ордена на Майката в Мартенмост. Виждал ги беше отблизо. Нямаше нужда да си *представя* каквото и да било.

— Трябва да направя нещо.

„Богове пет, Пен, какво? Не можеш да му върнеш зрението. Трябва просто да изчезваме отгук.“

— Още не знам какво. — А после, след има-няма три секунди, вече знаеше.

Трябваше да събере информация за сестрата, как се казва и къде живее, а после да намери магазин за по-добри дрехи втора ръка. Както и по-добра обществена баня, която предлага услугите на бръснар и маникюрист. И аптека също. Ножарска работилница, която извършва специализирани услуги. И още. Случайно ли беше, че Бащата на зимата е напълнил кесията му?...

Чакаше го много работа тази вечер.  
— Хайде да разберем.

## 4.

Найкис седеше в градината на наетата вила и се опитваше да преглътне... закуската си. Закуска трябваше да е, предвид че беше сутрин. Сутрин. Коя?

Минали бяха, колко, два дни? Два дни, откакто беше довела Аделис тук, вкопчил ръце в седлото си. Не плачеше, но затрудненото му накъсано дишане беше почти толкова страшно, ако не и повече. Половината ѝ прислуга беше избягала след визитата на губернаторските стражи и поради липса на друг избор, Найкис помоли охраняващите ги войници да качат брат ѝ до спалнята му на втория етаж и да го сложат в леглото. Противно ѝ беше, че се налага да го докосват. Изгонила ги беше от вилата при първа възможност, без да им благодари, но един още стоеше на пост при предния вход, а друг — при стената отзад.

След това беше започнал кошмарът. Тя изми с гъба брат си, облече го в чиста ленена дреха, придума го да хапне нещо, накара го да пие. Той не ѝ съдействаше особено. Неведнъж го беше виждала в лошо настроение, изтощен, объркан или гневен, много по-често заради нещо в армията или в императорския двор, отколкото заради нея. Но никога не го беше виждала *прекършен*.

Градината беше прекрасна сега, рано сутрин. Вода ромолеше като песен през хитроумните каменни канали, захранвани от малкия поток, който я беше накарал да се влюби в старата къща преди половин година, когато Аделис я помоли да го последва в Патос на новото му назначение. Перголата, която засенчваше малката маса и столовете, беше полазена от лози, чиито листа се множаха сякаш ежечасно, а зелените реси на бъдещи гроздове надничаха срамежливо между тях. Пчели жужаха сред цветята. В другия край, където подправките растяха като пощурели, една окъпана от роса паяжина грееше като наниз перли, изпуснат пътьом от някое привидение. Цялата градина излъчваше вълшебство, ведрост, покой, неподвластни на човешките проблеми.

Тази сутрин обаче лъжовната ѝ красота жилеше Найкис като *обида*.

Тя изяде и втората половинка от свареното яйце, като го прокара насила с хапка хляб, а хляба прокара с глътка студен чай. След закуската трябваше да се върне в стаята на Аделис и да се опита за пореден път да отлепи превръзката от лицето му. Той надаваше писък, щом Найкис я докоснеше, а последния път дори замахна... слепешката, разбира се, и я удари с цялата си сила, нещо, което не беше правил от детството им. Само че тогава цялата му сила не можеше да се сравнява със сегашната. Найкис потърка внимателно синината на бузата си, после скри лице в шепи.

Не можеше да плаче. Нито да спи. Нито да се храни. Нито да диша...

„Овладей се. Време е да идеш при него.“

Вдигна очи и видя насреца ѝ да седи привидение.

Толкова се изненада, че дори не се стресна, а само го зяпна с отворена уста.

Първата ѝ мисъл беше, че не е нито *мъж*, нито *жена*, а нещо... *ефирно*. Очи сини като лятно море. Удивително светла коса, прибрана на възел отзад, само дето тънки кичурчета се измъкваха непокорно, улавяха слънчевите лъчи и се превръщаха в рехав ореол. А и никой човек не би трябвало да има такава кожа, бяла като мляко.

Найкис тръсна глава да прогони фантазиите. Определено беше мъж. Погледът ѝ се плъзна по дългото му тяло. Жилести ръце с дълги пръсти, твърде големи и силни, за да са женски, с изрязани и педантично чисти нокти. Стъпалата му в сандалите също бяха твърде дълги, за да са на жена, гърдите — твърде плоски, ханшът — твърде тесен. Вдигна отново поглед към лицето и откри там необяснимо радостна усмивка и здрави бели зъби.

Облечен беше с туника от небоядисан лен без ръкави, дълга до коленете и стегната с колан на тънкия кръст, а отгоре ѝ — елек в тъмнозелено, който напомняше облеклото на дякон към ордена на Майката.

С тих и дружелюбен глас привидението попита:

— Мадам Катаи, нали?

Тя преглътна и откри с известно затруднение гласа си, сдобил се с острият нотки на тревога:

— Как влезе тук? Има стражи. — Не толкова да спират онези, които влизат и излизат, колкото да следят и докладват кой го прави.

— Сигурно са били в почивка. Защото не видях нито един.

— Слугите ми е трябвало да те спрат.

— Слуги също не видях — каза той, сякаш се извиняваше за нещо.

Виж, *това* можеше да го повярва, помисли си тя укоризнено.

— Простете, че ви стреснах — каза той със същия тон.

„Че ме шашна.“

— Аз съм майстор Пенрик. Лекар съм.

Тя го изгледа.

— *Чирак* Пенрик — може би. Едва ли си на повече от двайсет и една. Или по-малко.

— На трийсет съм, мадам, уверявам ви.

Значи бяха на еднаква възраст, само дето тя се чувстваше на сто тази сутрин.

— Давам ти най-много двайсет и пет.

Той махна с ръка.

— Нека са двайсет и пет тогава, щом предпочитате.

— А онова за „майстора“?

— Остава ми само последната клетва — каза той и усмивката му стана жална.

— Хм.

— Като оставим настрана квалификацията ми, неколцина от другарите на брат ви събраха пари и ме наеха да се погрижа за него. По причини, които вероятно ще разберете по-добре от мен, те изрично пожелаха да останат анонимни. — Той вдигна русите си вежди, а тя се намръщи. Естествено, че ще искат да останат анонимни. — Така или иначе, таксата ми е платена и ето ме тук.

— За колко време?

Той вдигна рамене.

— За колкото е необходимо. — Махна към голямата чанта в краката си. — Нося си нещата и един кат дрехи. — След миг призна: — Може и да не съм известен лечител. Но май само аз можех да дойда... И разбирам от изгаряния.

Последното наклони везните в негова полза, понеже я тласна към опасните плитчини на крехката надежда. Погледът ѝ се спря на

чистите му пръсти с изрязани нокти. Сигурно би могла да се довери на тези ръце, но можеше ли да се довери на него? Нямахте вяра на този внезапно появил се непознат, нямаште вяра на никого, но беше толкова зверски уморена...

Младежът, изглежда, прочете нещо по лицето ѝ или в приведените рамене, защото продължи:

— Трябва да прегледам генерала възможно най-скоро. Много съжалявам, че не можах да дойда по-рано.

— Ела с мен. — Тя се надигна с усилие и го поведе към къщата. — Но вече не е генерал. — Започнала бе да мрази самия звук на тази предателска... предадена... военна титла, която брат ѝ ценеше толкова високо.

— Как да го наричам тогава?

— Арисайдия. Предполагам. — Не предложи на този Пенрик да нарича брат ѝ Аделис.

Докато мъкнеше чантата си по стълбите след нея, той попита:

— Говори ли?

— Малко.

— И какво казва?

Найкис спря пред вратата на брат си и изгледа намръщено лекаря.

— „Моля те, позволи ми да умра“.

Той се поколеба, после каза тихо:

— Разбирам.

Когато тя отвори вратата, младежът си пое дълбоко дъх, раздвижи рамене, при което Найкис отново смъкна предполагаемата му възраст, и влезе след нея.

Аделис не беше помръднал — лежеше както Найкис го беше оставила преди закуска. Тя погледна кухненския прислужник, когото беше оставила при него, и попита:

— Някаква промяна?

Момчето поклати глава.

— Не, госпожо.

— Връщай се в кухнята.

Русият лекар вдигна ръка.

— Като отидеш там, сложи тенджерата с вода да заври, после я остави настрана да поизстине. И после още една, по същия начин. Ще



ни трябва много.

— Водата, която остана от чая ми, би трябвало вече да е изстинала — каза Найкис.

— Добре. Донеси я. — Майстор Пенрик кимна и момчето излезе, като хвърли любопитен поглед през рамо.

Найкис отиде при леглото и хвана ръката на Аделис. Напрежението в нея й подсказа, че брат й не спи.

— Аделис. Водя ти лекар. Майстор Пенрик. — Младежът сам се беше довел, но Аделис едва ли щеше да приеме добре тази новина.

Под парцала, увит около главата му в онзи ужасен първи ден, Аделис раздвижи устни и изръмжа:

— Не го искам. Да се маха.

Найкис трепна, но само толкова. Задържа за миг ръка над мръсната импровизирана превръзка.

— Сигурна съм, че трябва да махнем това нещо, но се е залепило за кожата му. Камериерката ми твърди, че трябва да го дръпнем силно, но аз не й позволих.

Аделис се сгърчи в леглото и размаха юмрук.

— Онази дъртофела с двете леви ръце! Тук ли е? Разкарай я!

— Шш, шш. Не е тук. Повече няма да я пусна при теб, обещавам.

— Гледай да си изпълниш обещанието — изсъска той и утихна.

Пенрик мина от другата страна на леглото, плъзна ръце над превръзката и се изкашля тихо.

— В защита на жената ще кажа, че има една процедура, свързана с премахването на мъртва тъкан, която включва... нещо подобно. Вероятно е виждала да се прави, но не е доразбрала. За нашия случай не е подходяща обаче. — Гласът му стана заядлив. — Ако онази глупачка го беше направила, щеше да му изтръгне клепачите.

Найкис и Пенрик едновременно си затиснаха устите с ръце, тя — за да не повърне закуската си, той — сякаш да върне назад грубите си думи. Аделис се размърда и изпъшка. Пенрик се намръщи с раздражение, което не му отиваше, и побърза да добави:

— Съжалявам! Простете! — И хвърли извинителен поглед на Найкис. — Изгарянията са нещо много неприятно, няма да лъжа. Мразя ги.

Тихо сумтене откъм леглото.

Пенрик плъзна поглед по едрия мъж под завивките.

— Какво му давате?

— Маков сироп. Но е на свършване. — Аделис мразеше опиата, но този път се беше съгласил да го вземе. Явно не успокояваше болката достатъчно, за да заспи, но поне го укротяваше — лежеше в угнетено мълчание, вместо да крещи и да се дърпа. Укротяваше го поне достатъчно, за да не стане от леглото и да си навреди сам.

— Аз имам. Добре ще е да му дадем малко, преди да започна.

Лекарят разчисти място на умивалника, отвори чантата си, постла една покривка и подреди отгоре ѝ нещата си като по конец, което само по себе си поуспокои малко Найкис. Най-напред отмери сироп в малка съдинка с чучурче, после повдигна главата на Аделис и изля течността в устата му, като погали гърлото му с пръст, за да предизвика преглъщане. Движенията му бяха нежни, но твърди и уверени, като на човек, който знае какво прави. Внимателен беше, но без грам колебание.

Момчето от кухнята донесе водата. Пенрик подложи пешкир под главата на Аделис и започна да омокря превръзката.

— Ще мине известно време, докато омекне — каза той, — след това ще е лесно. И обещавам, че кожата му няма да пострада.

По-тихо сумтене.

Звучеше някак твърде оптимистично, но Найкис копнееше да повярва на думите му, затова не каза нищо. Седна, като не изпускаше от поглед младежа, който не изпускаше от поглед брат ѝ. След миг-два главата ѝ клюмна, тя се стресна и я вдигна рязко. Не толкова от любопитство, колкото за да не заспи, попита:

— От северния полуостров ли си? Говорът ти е малко особен.

Той се поколеба, после се усмихна.

— Майка ми беше оттам. Баща ми беше лесовник, от страната отвъд *другата* планина, на югоизток оттук.

— Виждала съм мъже като теб в императорската гвардия в Тасалон. Уж били от островите в замръзналото южно море. Свирепи воители, така съм чувала, но с лоши маниери на трапезата. — Е, не точно като него, защото той изобщо не приличаше на свиреп воин. Но някои от онези гиганти бяха светли като странния младеж, макар и не чак толкова... толкова... такива.

— Моите маниери са съвсем приемливи, уверявам ви.

— Къде си учил медицина?

— В Розиндом. В Лесовете.

Тя вдигна вежди.

— Чувала съм за него! Прочут университет, нали? — Крехката ѝ надежда надигна главица, въпреки песимизма ѝ.

Той я погледна с изненада.

— Не подозирах, че седонийците знаят много за родината на баща ми.

— Живяла съм в столицата и на морски пристанища. Виждала съм хора от други страни. Като теб.

Усмивката му стана някак напрегната.

— Щом казвате.

Накрая, след като приключи с водата и маслата, младежът извади от куфара си остри ножици и срязва превръзката при слепоочията на Аделис, и от двете страни на лицето му. Махна задната част на превръзката, сложи я настрана и положи главата на Аделис обратно върху покритата с пешкир възглавница. Аделис простена от страх.

— Не е нужно да гледате — каза ѝ Пенрик през рамо.

— Ще остана.

— Хванете му ръцете тогава.

Тя застана от другата страна на леглото.

— За утеха?

Младежът вдигна ръка и бръсна с пръст синината на бузата ѝ.

— За да не ме удари.

Тя се усмихна несмело и хвана ръцете на брат си. Той стисна нейните трескаво.

Пенрик си пое дъх, хвана превръзката от двете страни и внимателно я повдигна. Мръсното парче плат се отдели от лицето на Аделис с лекота, като сухо листо, без да откъсне нищо. Съвсем нищо.

При вида на раните отдолу Найкис преглътна шумно.

Големи мехури от тънка като мембрана кожа, пълни с течност, покриваха горната половина от лицето и *се гърчеха*. Клепачите бяха най-зле — стърчаха от очните ямки като кръгли мехури. Бяло и подуто се редуваше с червено и розово. За разлика от Найкис, която се дръпна инстинктивно, Пенрик се наведе напред, забил поглед в унищожените очи на пациента, сякаш можеше да види вътре в черепа му. Но не каза нищо, само изсумтя.

Хвана ръцете на Аделис, който посягаше да пипне лицето си, и ги дръпна силно надолу — първият рязък жест, който Найкис го виждаше да прави.

— Не. Не пипай. Лежи по гръб. Тази кожа е тънка като сапунен мехур. Трябва да съхраним мехурите възможно най-дълго. Може да не ти се вярва, но те те защитават.

Аделис изохка, но се подчини.

Яркосините очи на лекаря ѝ се сториха отнесени, сякаш в главата му се блъскаха разнопосочни мисли.

— Ако питате мен, мадам Катаи, най-неотложното в момента е да си починете. Аз ще остана при брат ви. Вие ще ме смените довечера. — И я дари със слънчева усмивка.

— По-късно ще ви донеса храна, и на двамата. Или ще пратя слуга да я донесе.

— Би било чудесно. — Той си затананика тихо, сякаш обмисляше нещо, после каза: — Явно ще остана тук няколко дни и ще е добре да помислим как да обясним присъствието ми на прислугата. Предлагам да им кажете, че сте ме наели за камериер на брат си. Това ще ми даде голяма свобода на действие, а и не е много далече от истината.

Найкис не смяташе, че дори политическите врагове на брат ѝ биха възразили Аделис да получи медицински грижи, без значение колко неочаквано и странно се е появил лекарят, но после си спомни, че сред предишната ѝ прислуга е имало поне един шпионин, така че кимна и каза:

— Добре.

Излезе да се разпореди в кухнята. Трябваше да приготвят и малката допълнителна спалня. Не мислеше, че ще може да заспи, но щом стигна до стаята си от другата страна на атриума и седна на леглото, изведнъж се почувства олекнала, сякаш цяла волска каруца, с все вола, е била свалена от плещите ѝ.

Още плачеше от облекчение, когато сънят я надви.

Върна се в стаята на брат си по залез. Когато откряхна вратата, майстор Пенрик скочи с пръст на устните и се хвърли към прага да я пресрещне. Стисна я за ръцете и ги разтърси като отдавна изгубен

роднина. Пръстите му пареха като от треска. Широката му усмивка беше почти налудничава.

— Заспа, истинско чудо. Като се събуди, нека пие вода. И да не си пипа лицето. Ще се върна да отмеря следващата доза маков сироп.

Миг по-късно Найкис се зачуди дали и той не е опитал от сиропа, защото младежът хукна по стълбите и извика през рамо:

— Простете, ама сега трябва спешно да убия няколко плъха.

— Какво?

— Мишки? И мишките стават, ама трябва да са повечко. — Хукна не към предната врата, а към задния вход, и гласът му утихна: — Все трябва да има нещо безполезно, дето обикаля квартала. Улично куче би било идеално в момента, пръстите да си оближеш. Сладки господарю боже господи Копеле, дай ни *нещо*...

Тя примигна, затвори уста, поклати глава и влезе в стаята.

Докато седеше сред сгъстяващите се сенки и гледаше как гърдите на Аделис се повдигат и спадат бавно под завивките, реши, че изобщо не я интересува колко странен е русият младеж, щом може да направи така, че брат ѝ да спи спокойно.

## 5.

Пенрик прецени в мрака разстоянието от съседския покрив до зида на градината, скочи и приклепна върху стената да помисли. Сънените стражи явно бяха инструктирани да вардят входа на вилата и портата в задната стена и точно това правеха. Онзи отзад се беше свил на топка с гръб към определения му вход и похъркваше.

Прилеп се мярна на фона на звездите, но Пен го остави на мира, защото тялото му вече се бе охладило. В този квартал извън градските стени не се намираха големите и агресивни плъхове, които обикаляха пристанището на стада, но точно тази нощ Пен нямаше желание да се връща там. Дез беше оставила дияра от унищожение сред по-дребните вредители в обсега си, но при толкова хаос, от който да се отърве, насекомите не си заслужаваха вниманието. Буницата по дворовете им бяха осигурили известно количество топлокръвна плячка, включително няколко дребни градски плъха и нещо като таралеж. На Пен му стана съвестно за краставата пълна с глисти улична котка, но в онзи момент бяха прегрели опасно, а и някой трябваше да отърве бедното животинче от мъките му.

— Очи — промърмори Пен. — Толкова са малки. Защо това трябва да поражда повече хаос, отколкото да създадем ледена платформа няколко пъти по-тежка от собственото ми тегло?

Демонът му не можеше да сумти, така че вероятно беше изсумтял той, преди Дез да отвърне:

— Това вероятно е най-сложната горна магия, която си опитвал досега. Ледът беше голям, но прост. А откаченото нещо, което ни накара да направим, е *сложно*.

Първоначалният му план, продиктуван най-вече от егоистични подбуди, беше простичък — да направи необходимото, та Арисайдия да оцелее след ослепяването, и така да спести на съвестта си тежестта на още една нежелана смърт. Едва когато прегледа пациента, фокусира в максимална степен всички възприятия на Дез, Пен установи, че *дъната* на очите му, с цялата си умопомрачителна

деликатност, са непокътнати. И така най-неочаквано безнадеждното се беше превърнало в нещо много, много сложно.

Първата му задача беше да премахне началните адхезии — наранените клепачи на Арисайдия се опитваха да прораснат в попарените очни ябълки. После отстригна част от отока, като подпомогна уменията си с тинктура от беладона. Вля максималното възможно количество горна магия в тялото на бившия генерал, включвайки я към собствените му способности за възстановяване, но този канал беше тесен и външната помощ трябваше да се дозира внимателно, иначе можеше да доведе до обратния ефект. Беше като да спасяваш умиращ от жажда човек, като му даваш да пие вода с чаена лъжичка, и така цял ден.

Оцеляването на Арисайдия вече не беше под въпрос, а вероятно и никога не беше било. Пациентът му беше над средния ръст, атлетичен и в чудесна форма, и очевидно в добро здраве преди да го сполети това нещастие. Лицето, ръцете и краката му бяха с привлекателния тухлено-червеникав цвят на повечето мъже по тези ширни, макар онези части от тялото му, които рядко виждаха слънце, да бяха с по-светлия цвят на сестра му. Острите му черти, като грубо изсечен гранит, при нея отекваха в изящно огладен мрамор; и двамата бяха със среднощно черни коси, неговата — подстригана късо, нейната — прибрана назад и къдреща се по раменете. Какъв ли цвят бяха били очите му? Би могъл да попита мадам Катаи, но не искаше да я стресира допълнително.

В тази връзка...

— Сдържай се в присъствието на сестра му, Дез, моля те. Вече е достатъчно разстроена.

Дез изсумтя.

„Ти си достатъчно деликатен за всички ни. Твърде деликатен, както съм имала повод да изтъкна и преди.“

„Ти пък си кръвожаден демон на хаоса“ — върна ѝ го Пен.

Остана с впечатлението за доволно мъркване.

„Знаеш ли, че понякога се чудя как изобщо си оцелял, преди да се съберем.“

„Аз, от своя страна, често се чудя как оцелявам след това.“

Погледна към сенките под перголата, където за пръв път беше видял мадам Катаи рано сутринта, почти от същото място, където

клучеше сега. В нея имаше нещо от атлетичното здраве на брат ѝ, макар и приятно закръглено по женски, но извън това всичко в нея, и лицето, и стойката дори, излъчваха най-дълбоко отчаяние. „Сигурно е много хубава, когато се усмихва.“

Дез отвърна сардонично: „А когато не се усмихва каква е?“.

Пенрик се замисли над гатанката.

— Сърцераздирателна. Струва ми се.

Дез наистина ли се стресна?

„О, Пен, недей. Това не е нито времето, нито мястото за поредното ти безплодно влюбване. Изобщо не би трябвало да сме тук. А на път за Адрия.“

— Знам... — въздъхна Пен. Помисли си за мъжа в леглото на втория етаж, чийто живот неволно беше съсипал, защото не бе успял да опази поверените му писма. Не... поправи се той, загледан в перголата. Явно беше съсипал два живота.

„Не можеш да виниш само себе си за Арисайдия. И други ти помогнаха, експертно.“

„За това си права.“ Растящото подозрение, че са го *използвали*, не му даваше мира. Но кой и къде, в тази каша от обстоятелства?

— Кого бих могъл да попитам за враговете на Арисайдия? Кой би могъл да знае? — И отговори сам на въпроса си, изпреварвайки Дез: — Самият той, разбира се. Стига да започне да говори, вместо само да стене. — Вече беше сигурен, че и това ще стане, че въпросът е „кога“, а не „дали“. Все пак пациентите вярваха сляпо на своите лекари.

Дез мълчеше и ако имаше устни, щеше да ги е стиснала. След малко все пак подхвърли: „Знам, че нямаш заповеди от храма за тази работа. Не усещам и божествена намеса. С други думи, сам си, Пен. Замисли се колко голяма е крачката от независим агент до ренегат.“

Или, по-скоро, колко на брой малки хлъзгави крачки. А Дез не можеше да го спре, не би се опитала, макар че не се свенеше да му задава неудобни въпроси.

— Дали да не се помоля на своя бог за напътствие?

Умълчаха се; всеки мислеше за петия бог от своя си ъгъл.

„Какво ще правиш, ако получиш напътствие и то не ти хареса?“

— Май ще е по-добре да изчакам той сам да се свърже с мен.

Дез потръпна. „Сигурно си мислиш, че това е *смешна* шега.“



Устните му се разтеглиха в нещо като истинска усмивка, после Пен скочи от стената.

## 6.

През следващите няколко дни домакинството на Найкис претърпя промени. Безопасността им се крепеше на ръба на нож, между упоритото безразличие на губернатора и каквато там столична клика — а Найкис се досещаше кои са вероятните заговорници — беше подхлъзнала брат ѝ толкова жестоко. Сигурно чакаха с нетърпение вести за смъртта му, било от шок, било от инфекция или отчаяние. Нямахше да им се получи. Макар че едно дълго и мълчаливо възстановяване, последвано от отшелнически живот в някое религиозно или светско убежище, вероятно би послужило на целите им в не по-малка степен. Оттук нататък Аделис щеше да носи затвора със себе си, при това без да струва и пукната пара на империята.

Не се опита да наеме нови слуги на мястото на онези, които се бяха пръснали след ареста. Питаше се кога другите ще си дадат сметка колко малко пари са ѝ останали и също ще си тръгнат. Е, с изключение на камериерката, градинаря-портиер и момчето от кухнята, които беше получила заедно с вилата като част от мебелировката и които щяха да останат дори след като настоящите обитатели си тръгнат. Кое ще стане... кога? Аделис беше предплатил наема за половин година, срок, който изтичаше след няколко седмици. Сигурно това беше и единствената причина хазаинът още да не е изгонил политически опасните си наематели — те така или иначе щяха да напуснат имота му скоро.

Не че която и да било жена би могла да прави планове за домакинството си, когато няма абсолютно никаква представа с какви ресурси ще разполага в непосредствено бъдеще. Е, би могла да предположи. Без съмнение офицерската заплата на Аделис вече беше спряна, а цялото му имущество, наследено от майка му и общия им баща, щеше да бъде конфискувано. Дали тасалонската имперска бюрокрация щеше да му отнеме всичко, или щеше да му остави някаква жалка издръжка? Щяха ли да конфискуват остатъка от нейната зестра и да спрат вдовишката ѝ пенсия, която армията ѝ плащаше като

бивш работодател на Каймис? Би било като ястреб да се върне за мишчица, след като е отнесъл в гнездото си тлъст заек.

Фактът, че никой не идваше да ги посети, беше красноречив сам по себе си. Някои от старите колеги на Аделис от Западната армия сигурно биха събрали куража да дойдат, но бяха останали далече след последното му назначение. Колкото до новите... е, сигурно не биваше да ги съди толкова строго, все пак бяха изпратили този изключителен (пък било то и изключително странен) лекар да се погрижи за бившия им началник.

Двамата с майстор Пенрик бързо си бяха разпределили работата около брат й. Лекарят спеше на дюшек на пода, точно като камериер, и пазеше Аделис нощем. Найкис го отменяше два пъти на ден — следобед, когато той си почиваше в градината или излизаше да попълни медицинските си запаси, и след вечеря, когато младежът изчезваше по тайнствени, но явно неотложни задачи. Найкис можеше да се закълне, че веднъж го бе видяла да се връща през *прозореца* на Аделис, но в това нямаше никакъв смисъл, затова просто реши, че е сгрещила и няма смисъл да се товари и с това. Питаше се какви ли други професионални задължения е зарязал майстор Пенрик, за да стои така неотлъчно до пациента си.

Понеже готвачката беше сред дезертъорите, а камериерката се оказа толкова несръчна в кухнята, колкото и край леглото на болния, Найкис сама се зае с готвенето, не на последно място защото не искаше да повери другиму храната на Аделис. Петимата богове й бяха свидетели, че беше натрупала богат опит в приготвянето на такава храна за Каймис през онази последна и наистина тежка година. Накрая успя да изкара лекаря за обяд под любимата си пергола, с надеждата да измъкне от него искрени сведения за състоянието на Аделис на място, където брат й няма да го чува.

След като донесоха таблите и каните, Найкис освободи кухненския помощник и седна с уморена въздишка, като се взираше унило в чинията си: имаше чувството, че е забравила как да се храни. Майстор Пенрик й наля разрежено вино и остави каната с усмивка, която не отстъпваше на слънчевите лъчи, които си играеха с косата му.

Докато Найкис обмисляше първия си въпрос, той каза:

— Забелязах зеленото ви наметало, окачено в атриума, мадам Катаи. Наскоро ли сте овдовели? — Изглеждаше готов да й изкаже

съболезнованията си.

Тъмнозелено като за вдовица, да, и това беше единственото, което я свързваше с Майката на лятото. За жалост.

— Не бих казала. Каймис почина преди четири години. — Понеже любопитството в погледа му не угасна, Найкис добави: — Той беше колега на брат ми, нещо като негов ментор, когато Аделис беше млад офицер. Аделис смяташе, че му дължи много.

Русите му вежди се вдигнаха.

— И вие сте платили дълга му?

Тя се усмихна.

— Нещо такова. Майките ни вече бяха овдовели и имаха финансови затруднения, затова Аделис сметна, че ще е добре да ме представи на свестен мъж, комуто вярва. Преди десет години всички ние бяхме по-млади и бързахме да вземем максимума от живота. Ще ми се да бях... — Поколеба се. Но да разговаря с този кротък хубав мъж й беше така лесно, а и той все пак беше лекар, нали? По всичко личеше, че наистина е такъв, нищо че не беше положил, според собствените му думи, последната клетва. — Ще ми се да бях родила деца на Каймис. И досега не знам дали е било заради здравословен проблем, при мен или при него, или защото често го пращаха на границата. Аделис направи и невъзможното да го върне при мен, когато го раниха и осакатиха, сякаш можех да оправя някак онова, което войната беше унищожила. Опитах се да спася живота му, но това само удължи смъртта му. Към края си ме проклинаше. Разбирах, че е прав, но не можех да се откажа.

За пръв път говореше толкова откровено за ужасната последна година на Каймис — със сигурност не би могла да признае нещо такова пред брат си, — но Пенрик само кимна и каза:

— Разбирам.

Едно простичко „разбирам“. Само толкова. Не е нещо, заради което да се разревеш на масата. Тя преглътна с усилие. И добави смутено:

— Предполагам, че като лекар... — недозавършил, но все пак, — си виждал и други такива случаи. Безуспешните, обречени опити да запазиш живота на любим човек.

Прибулването в светлите му очи може да беше отражение на шарената сянка, но не и трепването на раменете, което той побърза да

прелее в друг, по-неутрален жест. Найкис прокле езика си... или ума си, или деня. Или живота си. След миг усмивката се върна на лицето му и толкова много приличаше на предишните, че тя се запита дали обичайната му ухилена физиономия не е маска. Но после той каза нещо, което беше отговор на страховете ѝ, а не на думите ѝ... откъде се беше досетил?

— Аделис ще живее. Днес планирам да го вдигна от леглото. Отначало няма ми благодари, имайте предвид.

— Наистина? — ахна Найкис.

— Наистина. Той е силен и здрав. Би стигнал дотук и без чужда помощ. Не толкова бързо, може би, но иначе...

„Дотук“ в сравнение с какво? Но младежът размаха вилицата си и добави:

— Хапнете, мадам. — И последва собствения си съвет. Хранеше се с нескрито удоволствие. Въпреки слабата си снага имаше завиден апетит, от онзи апетит, който наемкваше, че още помни гладните студентски години.

— Имате добра готвачка. Жалко ще е, ако пренебрегнете изкуството ѝ.

Найкис отвори уста да обясни, че тя е готвачката, после осъзна, че почти-майстор Пенрик със сигурност е забелязал това. Усмихна се за миг напук на всичко и последва примера му. След няколко хапки и глътка от разреденото вино каза:

— Точно затова Аделис ме накара да дойда в Патос. Да ме запознае с подходящ мъж, друг офицер, този път по-възрастен и по-богат. Хубаво ми беше тук, но нямах сърце да му кажа, че усилията му са напразни, че повече никога няма да се омъжа за военен. Снощи си говорихме и той, идиотът му с идиот, ми се извини. Явно смята, че ако се е бил постарал повече да ми намери съпруг, новото ми семейство е щяло да ме защити от... — тя махна с ръка, — от всичко това. Без значение как би се почувствал хипотетичният ми съпруг, когато се разбере, че зет му е обвинен в държавна измяна. Или какво би станало, ако откажеше да пусне в дома си Аделис, когато го доведе на прага му ослепен. Това не бих могла да го кажа на Аделис, но фактът, че втората женитба ми се размина, е като... Сещам се как самият той описва чувството да се разминеш на косъм с арбалетна стрела — не знаеш от какво си се отървал, докато не приключи.

Пенрик се почеса по главата и се усмихна.

— Това мога да го разбера. И вие ли?

— Какво?

Той се изкашля.

— Нищо.

Настроението ѝ се помрачи.

— Цялата тази лудост ми е омразна. Но все си мисля какво би било за Аделис, ако си нямаше никого тук, в този далечен пристанищен град. — Щяха ли мъчителите му да го зарежат ослепен на улицата? Случвало се беше с други предатели. — Непрекъснато ме е страх, но и не бих искала да съм никъде другаде.

— Страх ви е? — Веждите му се вдигнаха. — Най-лошото вече отмина, уверявам ви.

Беше неин ред да вдигне мълчаливо рамене под тежестта на опасенията си.

— Да умреш е лесно. Да оцелееш е трудно. Това го научих покрай Каймис. — И нищо чудно, че се сецаше толкова често за покойния си съпруг напоследък, като рана, която се е отворила отново. — Какво ще правим *след* това?

— Този въпрос... — Пенрик се облегна назад, без усмивка. — Този въпрос е много добър, мадам Катаи. — А после измърмори под нос: — Крайно време беше някой да го зададе, Пен. — Тръсна глава, сякаш да я прочисти, и продължи: — Което ми напомня... Ако успеем да вдигнем Арисайдия от леглото, ще е добре да измислим някаква защитна маска за горната половина на лицето му, която лесно да слагаме и сваляме. От вътрешната ѝ страна трябва да прикрепим марля, която да напоявам редовно с билкови масла... марлята също трябва да се сменя лесно.

— Може и да имам нещо, което ще свърши работа. Ще го потърся и ще ви го донеса.

Той кимна.

Неусетно, докато си говореха, Найкис беше опразнила чинията си. Допи виното си и се загледа в младия лекар. И изведнъж стигна до решението, че е редно да го предупреди.

— Възможно е в домакинството ми да има шпионин.

Той се задави с виното, изкашля се и изтри устни със салфетката.

— О? — изкряха, после се изкашля още веднъж и каза с нормален глас: — Какво ви навежда на тази мисъл?

— В нощта преди да ослепят Аделис бях организираща бягството му. Купих коне и ги скрих заедно с един слуга близо до затвора. Оказа се напразно, защото Аделис отказа да тръгне с мен. С което не постигна нищо, както вече знаем, но, така или иначе, конете и слугата ми бяха разкрити още преди аз да изляза от килията, а на изхода на затвора чакаха войници. Дори не си направиха труда да ме арестуват. Но някой е разбрал за плана ми и ме е издал. Не е бил тъмничарят, когото подкупих. Оттогава не съм виждала слугата, комуто бях поверила конете, значи може да е бил той или някой от другите, които се разбягаха. Или някой от онези, които останаха. Не знам.

— Разбирам. Сигурно е много неприятно за вас.

— Влудяващо е, но в началото имах други, много по-неотложни тревоги. — Изгледа го намръщено. — Не знам дали всичко това няма да се отрази и на вас, майстор Пенрик. Може би и вие, като мен, сте твърде малка мишка за апетитите им. Но не искам да пострадате, задето сте ни помогнали. Така че, знам ли... да бъдете по-внимателен?

— Още преди да дойда знаех в какво се забърквам — каза любезно той. — Повече или по-малко.

— И все пак.

Пенрик махна с ръка.

— Права сте. Обещавам да се държа като една много кротка и незабележима мишчица.

„Точно това няма как да стане“ — помисли си тя. Но поне беше опитала.

## 7.

Не беше лесно да изкарат Арисайдия от леглото. Той явно си даваше сметка, че това е първата хлъзгава крачка към решението да остане жив, вместо да се държи за смъртта — несъмнено желана, — както гладно дете стиска комат хляб. Но световъртежът му, след като все пак се изправи, не беше по-лош от този на всеки, останал седмица на легло, а когато вдиша и разкърши рамене, стана ясно, че естествената сила на тялото му не се е повлияла много от преживяното. Все още изпитваше болка, но Пен бе успял да намали дозата на опиата му по-бързо от очакваното и доскоро заваленият и накъсан говор на Арисайдия отстъпваше пред по-членоразделна и смислена реч. Пък макар тя да се ограничаваше предимно до ругатни.

Пен го изведе в галерията на втория етаж около двата атриума, предния и централния, благодарение на които вилата се къпеше в щедра светлина и чист въздух, за разлика от къщите в далечните планински кантони, където дори прозорците имаха капаци. Тук падаше ли изобщо сняг?

Арисайдия вървеше опипом покрай стената, Пен предвидливо бе застанал откъм парапета на галерията. Почти беше сигурен, че пациентът му няма да се хвърли през парапета в опит да довърши делото на своите врагове. Почти. Едно на ръка, това би съсипало прекрасния мозаечен под на къщата, и второ — височината не беше голяма и резултатът можеше да се окаже разочароващ за кандидат-самоубиеца. И така, двамата вървяха под ръка като приятели, излезли на следобедна разходка.

За да отвлече Арисайдия от мрачните мисли, Пенрик се хвана за първото, което му дойде наум:

— Вярно ли е, че със сестра ти сте близнаци?

Получи се — Арисайдия почти се засмя.

— Често се шегувахме с това, ние двамата и майките ни, когато пораснахме достатъчно, за да разберем, че случаят ни е необикновен. Ако беше възможно жена да роди деца от двама различни бащи в един



и същи ден, никой не би се поколебал да ги нарече близнаци. Защо да не е същото при деца от две майки и общ баща?

Стигнаха до ъгъл, където стената свършваше. Свободната ръка на Арисайдия се поколеба, после се сви в юмрук и той бавно я смъкна покрай тялото си. Единствено лекият натиск върху ръката на Пен издаде страха, който бившият генерал се опитваше да скрие.

— Съпругата и наложницата често са яростни врагове в домакинството на един мъж, но нашите майки бяха повече като бойни другари. Баща ни беше притиснат по фланговете от противник с числено превъзходство, но пък имаше здравия разум да се предаде без бой. След смъртта му те продължиха да живеят заедно, като си дележа поравно храната, скръбта и задачите.

„Дали не са споделяли и едно легло, питам се аз“ — вметна жизнерадостно Дез. Пен стисна решително устни, от страх че демонът му ще продължи да плещи на същата тема, и бързо попита:

— А бяха ли близки по възраст или по кръв, или нещо друго от този род?

— Ни най-малко. Майката на Найкис беше с двайсет години по-млада от моята. Майка ми и баща ми явно дълго са правили опити да имат дете... разбрах за помятанията ѝ години след като татко почина. Били готови на всичко за детенце. А после, сякаш боговете си направили майтап с тях, изведнъж се появили две едновременно. Така и не разбрахме кого следва да обвиняваме — Майката или Копелето.

Найкис излезе в централния атриум, носеше нещо. Вдигна поглед, чула гласовете им. Устните ѝ се разтвориха и силно вълнение огря лицето ѝ, като ги видя да вървят. Пен беше предположил правилно — ставаше много хубава, когато се усмихнеше. При мисълта, че усмивката е резултат от неговите усилия, усети приятно пърхане в стомаха си. А после същият този стомах се върза на възел — как ли щеше да изглежда лицето ѝ, когато научеше цялата история за участието на Пен в братовото ѝ нещастие? Поведе Арисайдия обратно към стаята му под съпровода на бързите ѝ стъпки по стълбата.

Докато помагаше на нетърпеливия си пациент да седне в леглото — с видимо по-изправен гръб отпреди, — Пен се вгледа в лицето му. Мехурите се бяха свили значително, сбръчкани като балони с изпуснат въздух, а спукалите се заздравяваха чисто от ръбовете навътре. По краищата си клепачите му бяха сребристи от влага... богове, колко

плъхове бяха умрели, преди тези слъзни канали да се отворят отново! Уви, все още не беше ясно дали деликатните ириси ще се възстановят. Колкото до лещите, те най-вероятно щяха да образуват пердета и така да сменят един вид слепота с друг. Чувал бе за страховита операция, която правели експериментално в Дартака — изрязвали повредените от перде лещи и заменяли функцията им с помощта на стъклени очила, — но не знаеше каква е успеваемостта на процедурата, а и, на Копелето сълзите, как би могъл човек да легне на операционната маса и доброволно да подложи очите си на ножа? Което го наведе на мисълта как ли са държали или вързали Арисайдия, за да излеят врящия оцет в очите му... след което положи сериозни усилия да спре да мисли.

Клепачите на пациента все още бяха твърде отекли, за да се отворят, но скоро и това щеше да стане. Скоро Пен щеше да научи какъв е резултатът от работата му. И което беше по-важно — щеше да го научи и Арисайдия. Пенрик нямаше представа как ще реагира бившият генерал. Едва ли щеше да е кротко обаче.

Найкис влезе и протегна ръка.

— Това дали ще свърши работа? Стара маскарадна маска. Лесно ще свалим клюна, струва ми се. Аделис се беше предрешил на гарван. Току-що върнал се от бойното поле, така каза, което навремето ми се стори проява на твърде черен, дори нездрав хумор. — Замисли се за миг — Или е било стрела, насочена от армията към бюрократите. Ако е така, значи намекът им е убягнал.

— И толкова по-добре, предполагам — каза Арисайдия, като обърна глава по посока на гласа ѝ, явно спомнил си маската, за която говореше сестра му. — Но тогава бях млад и гневен.

Пенрик взе маската и я обърна, за да я огледа от вътрешната страна. Направена беше да покрива горната половина на лицето и формата ѝ до голяма степен съвпаднаше с изгорената площ. Лесно щяха да ѝ прикачат подплата от марля, която да се сменя ежедневно, било суха, било напоена с вода или масла, според конкретните нужди. От гледна точка на Арисайдия, маската щеше да скрива обезобразеното му лице от враждебни очи, но още по-важно, от гледна точка на Пен, щеше да попречи на самия пациент да открие преждевременно, преди процесът да е приключил, какво прави Пенрик с лицето му.

Какво ще правим след това, беше попитала Найкис. Пен все още не знаеше как да отговори на този въпрос, но проблемът скоро щеше

да застигне и тримата, проблем, за който Найкис дори не подозираше.

Обърна маската. Отпред беше от черна кожа, скроена и същата елегантно, със залепени тук-там черни пера, малко оръфани и чупливи от дългия престой в някоя ракла за багаж.

— А вие с какъв костюм бяхте? — обърна се той към Найкис. — На лебед? — Бяло в контраст с драматичното черно на брат си?

Тя се засмя.

— Аз ли? Не! Дори по онова време имах достатъчно здрав разум. Бях сова. Една доста по-закръглена птица. — Махна с ръка към тялото си, което наистина напомняше по-скоро за сова, отколкото за лебед. Ако питаха Пен, снагата ѝ изглеждаше възхитително мека, не че би посмял да го каже на глас.

— Птицата на мъдростта — подхвърли Арисайдия. Сянка на усмивка разтегли устните му. — Помня. Сигурно съм те съсипал от майтапи.

— О, да.

— Глупав гарван.

Обзет от любопитство, Пен вдигна маската пред лицето на Арисайдия. И примигна.

— Леле-мале — каза Дез. Пен бързо затвори уста, преди демонът да е добавил още нещо.

Сега, когато маската скриваше от погледа грозните белези и позволяваше на въображението да възстанови вида му отпреди, мъжът изглеждаше... не точно красив, но впечатляващ и силен. Пен и преди беше срещал такива хора, рядко. Излъчване, което и най-добрият скулптор не би могъл да улови, защото не идваше от линиите и формите. Но когато видиш такова огряно от душата лице, то задържа погледа ти като магнит. Гарвановата маска само подсилваше ефекта.

„А, не! Да не си посмял да отместиш поглед! — настоя Дез. — От дни те търпим да заглеждаш скришом закръгления задник на сестра му, така че сега бъди така добър да ни угодиш. Той няма да възрази.“

Този спор го бяха водили и преди, най-вече в обществените бани, където Пен ходеше да се изкъпе. Седем дванайсети от Дездемона намираха тези места за очарователни по друга, по-неприлична причина, макар че към тях, много интересно, не спадаше отпечатъкът на куртизанката Мира. Тя знаеше за не толкова практичните предназначения на общите бани неща, за които Пенрик би могъл

единствено да гадае, освен когато тя внезапно не решише да му ги сподели, без да го пита иска ли да знае, или не. Похотта не ѝ въздействаше, по професионални причини. Част от сестринството в главата на Пен беше склонна да се кокори — той можеше да се закълне, че Рухия е най-запалената зяпачка, — което, понеже използваша за целта очите на Пен, на няколко пъти го беше поставяло в крайно неприятни ситуации — било бой, било неприлични предложения от други мъже в банята. А веднъж и двете едновременно.

„Неприличните предложения щеше да ги получава и без нас — възрази Дездемона. — За това не носим вина.“

Пенрик остави маската настрана, решително.

— Ще свърши работа — каза той на Найкис, като я гледаше само в лицето. — Благодаря.

Жената го възнагради с още една мимолетна усмивка, като луна, пробила облаците за миг.

Малко по-късно Найкис слезе в кухнята да се погрижи за следващото ядене, а Пен се зае да пригоди карнавалната маска за нуждите си. Решил, че приятният разговор за семейното минало е обезоръжил Арисайдия достатъчно, той събра кураж да му зададе някои по-щекотливи въпроси. Трябваше да ги зададе сега, преди възстановеното зрение на пациента да го лиши от убеждението, че тайните му вече нямат значение. „А обвиняваш мен, че съм безжалостна“ — изсумтя Дез. Вече бяха казали на Арисайдия за анонимните му доброжелатели от армията, чиито имена Пен категорично беше отказал да разкрие поради простичката причина че въпросните доброжелатели не съществуваха. Сдържаност, която имаше допълнителния плюс, че го представя като честен човек с висок морал. Пен реши да прибегне още веднъж до същия номер.

— Твоите приятели, онези, които ме наеха да ти помогна, изглеждаха много разстроени от слуховете за ареста ти — подхвана той. — Някои от тези слухове ги вбесяваха, други по-скоро ги тревожеха. Чудех се какво мислиш ти за обвиненията, дали си усетил, че ти кроят шапката, или всичко е дошло изневиделица. — Определено беше бил изненадан, иначе щеше да избяга или да предприеме други контрамерки.

— Не беше... изневиделица — бавно каза Арисайдия. Протегна ръка с дланта нагоре, сякаш отмерваше някаква невидима заплаха. —

Обвиненията и контраобвиненията, слуховете и клеветите са запазена марка на тасалонския двор, където хората се боричкат за всяко предимство и се домогват всячески до императора. Смятах, че тук, в Патос, най-после съм се измъкнал от онази отровна атмосфера.

— Знаеш ли кои са враговете ти?

В смеха на Арисайдия нямаше веселие.

— Цял списък мога да направя. Макар че в този случай най-голямата опасност навярно са били приятелите ми.

— Тъ... не разбирам? — каза Пен и този път нямаше нужда да се преструва на несведущ.

— При последната си кампания Западната армия не получи очакваното съдействие от Тасалон. Трябваше да се молим за продоволствие и подкрепления, заплатите на войниците закъсняваха... При офанзивните кампании армията сама си осигурява заплащането от военната плячка на вражеска територия. Но ние бяхме в отбрана и на своя земя. На грабежите се гледаше с лошо око, пострадалите засипваха правителството с жалби. Провинилите се биваха наказвани, което само по себе си пораждаше напрежение. При някои от сблъсъците организацията ни не беше по-добра от тази на диваците, с които се сражавахме, и това водеше до поражения. Като цяло, победата ни беше плод на отчаяние. Армията винаги се оплаква, че не получава достатъчна компенсация за усилията си, но този път оплакванията имаха реално основание, мърморенето в палатките и казармите се подхранваше само и придоби грозни отсенки. В армията винаги има хора, които са убедени, че успеят ли да заменят човека на императорския трон със свой, това ще реши всичките им проблеми.

— И е имало такива опити, ако се съди по историческите хроники, които съм чел. — А Пен беше чел доста такива, повече, отколкото би признал. Не че можеше да се има голямо доверие на авторите им. — И понякога са се увенчавали с успех.

Арисайдия се намръщи.

— Преди десетина години и дори преди пет щях да повярвам с цялото си сърце, че е достатъчно на трона да седне подходящият човек и това ще поправи всички несправедливости. Но както и ти каза, това вече е правено и не е довело до никакви съществени промени. Познавам императорския двор от първа ръка и знам срещу какво сме изправени. Проблемът не е само в корупцията сред царедворците,

макар че такава си имаме в изобилие. Данъчната система е истинска каша. Епидемиите, които избухват спорадично, са отворили дупки в тъканта на страната. Недостигът на средства понякога се компенсира от успешни завоевателни кампании, но като теглиш чертата, всяко следващо поколение губи повече територия, отколкото завоюва. Реформите срещат решителната съпротива на всички, които смятат, че промените ще се случат за тяхна сметка. Включително и в армията, между другото. Да изправиш един човек, без значение колко честен е той и колко добри са намеренията му, срещу всичко това... и после да го критикуваш заради неминуемия му провал... — Бившият генерал поклати глава. — Петимата богове да не дават аз да се озова в тази роля, само дето, уви, сред моите офицери имаше такива, които бяха на друго мнение. И не се задоволиха само да мърморят. Явно изтеклата половин година и преместването ми в Патос са се оказали недостатъчно разстояние да ме спасят от възхищението им. И от реакцията, която то породила.

Арисайдия също не споменаваше имена, забеляза Пен, макар и по различни причини от неговите. В настоящото му състояние това едва ли беше плод на пресметливост, а по-скоро на навик. Интересен навик, като си помислиш.

— И не си писал на дука на Адрия, за да... за да увеличиш това разстояние? Имаше и такъв слух. — Пенрик беше държал писмото в ръка, в кабинета на дука, и го беше прочел с очите си. Канцлерството на Адрия беше майстор на фалшификатите, както в разкриването, така и в създаването им, но онова писмо беше написано от писар и подписано лично от Арисайдия. Дукът беше споделил с Пен притесненията си относно различните възможности и по тази причина му беше възложил най-напред да разпита дискретно генерала. И ако се окаже, че Арисайдия няма нищо общо с изложената в писмото идея, да му я внуши въпреки това.

— Адрия!? Абсурд. Защо ми е да преговарям с Адрия? Техните морски търговци са си чиста проба пирати. Плъхове с кораби, които гризат бреговете ни. — Арисайдия стисна зъби. От това клепачите му се опънаха и той изохка от болка. Въздъхна и се сгуши под завивките. Умората явно го надвиваше.

Е, това не вещаеше нищо добро за резервния план на Пенрик. Започнал бе да се пита дали ако успее да възстанови зрението на

Арисайдия, той не би се съгласил все пак да избяга на изток. Не че идеята дукът да насъска Арисайдия срещу Карпагамо, страна, която никога не беше сторила на Пен нищо лошо, можеше да мине за богоугодна мисия, но политиката по принцип не беше такава, което не пречеше на храма да се бърка в нея. Ако си беше останал в Мартенмост, Пен нямаше да се забърка в политиката. Уви, в даден момент си беше дал сметка, че не може да остане в Мартенмост, без да рискува здравия си разум, а архисвещеният на Адрия му беше предложил пост, който не включваше задължения към ордена на Майката.

„Ала ето че отново практикувам медицина срещу волята си. Колко ли се смее Копелето?“

Оставаше и въпросът кой в Седония беше фалшифицирал онова писмо — дукът беше напълно убеден, че писмото идва оттук. Класически капан, види се. Зловреден и в намерението си, и в резултатите. Може би Велка го беше донесъл... или най-малкото лично беше ескортирал отговора, отговор от плът и кръв, и го беше доставил директно в правилните грешни ръце, които явно го бяха очаквали в готовност.

Хм, не би имал нищо против да прекара известно време насаме с този тип. Беше му теологически забранено да убива с магията си, но съществуваха други възможности. Многобройни. Вече определено разбираше защо лекарите-магьосници са най-строгите контролираните представители на храмовото магьосничество.

Дездемона не можеше да оближе своите устни, но можеше да оближе неговите. Кое го извади рязко от кръвожадните мисли. Нетърпеливото й вълнение премина и тя каза с въздишка: „Не ме изкушавай“. Пен нямаше представа коя от всичките го е прошепнала.

## 8.

Докато двамата с лекаря разхождаха Аделис из градината само два дни след като той за пръв път бе станал от леглото, Найкис с радост забеляза колко по-уверена е станала походката на брат ѝ. Виждаше се, че непоносимата болка от изгарянето, прицелено така прецизно и жестоко, болка, която почти го беше докарала до лудост, вече е много по-слаба. Аделис се възстановяваше с удивителна бързина.

Найкис нямаше представа какви тайнствени лесовнишки техники използва лекарят с наполовина чуждестранен произход, но уважението ѝ към знанията му растеше с всеки ден. Въпреки странностите му. Първо, говореше си сам, когато мислеше, че никой не го чува, вероятно на бащиния си език, а понякога и на дартакийски. И сам си отговаряше, сякаш води разгорещен вътрешен спор. Усмиваше се постоянно, но светлите му очи бяха неспокойни и напрегнати, сякаш мислите му бяха заети с друго.

Докато завиваха покрай стената, Аделис пусна ръката на майстор Пенрик, но не и нейната, и посегна да пипне бузата си под черната маска. Когато я носеше, изглеждаше силен и опасен, а не крехък инвалид. Всъщност изглеждаше като себе си, особено в моментите си на сардонични настроения. Гласът му обаче прозвуча плахо:

— Лицето ми прилича ли на кози задник?

Сърцето ѝ се сви, но тя се насили да отвърне със смях:

— Винаги съм смятала, че лицето ти прилича на кози задник, скъпи братко. Така че за мен разлика няма.

Пенрик се наведе напред да я погледне покрай Аделис и вдигна притеснено вежди. Но Аделис само разтегли устни в усмивка, която изглеждаше язвителна под маската, стисна я лекичко за ръката и влезе в тона ѝ:

— Скъпата ми сестричка. Моят верен компас. — После гласът му се сниши и стана тих и сериозен: — И в най-тъмните места.

Тя преглътна и също стисна ръката му.



— Мехурите ти изглеждат много по-добре тази сутрин — вметна Пенрик. — Почти са изчезнали вече.

— Значи си познавач на мехури, майстор Пенрик? — каза Аделис.

— Е, това е част от занаята ми. А твоите бяха от най-добрите.

— Такъв си е Аделис — каза Найкис. — Държи на високото качество.

Тих смях.

— Последният мехлем успокои сърбежа, слава на боговете.

— Браво. Не трябва да се чешеш.

Завиха отново покрай стената и тръгнаха към перголата и Найкис попита:

— Да направим още една обиколка? Или искаш да си починеш?

— Още една обиколка — твърдо каза Аделис.

Найкис се усмихна.

Но преди да продължат на входната врата се почука и те спряха, наострили слух. Градинарят-портиер отвори и пусна госта. Гостите, явно, защото се чуваха два гласа освен неговия. Ако беше приятелска визита, щеше да е първата, откакто се бяха оказали в капана на тази политическа карантина. А ако не беше...

Остро вдишване откъм майстор Пенрик привлече вниманието на Найкис.

— Познавам този глас. Единия. Трябва да... той не бива да ме вижда! — Гласовете приближаваха, възрастният градинар влачеше бавно крака, другите скъсяваха нетърпеливо крачката си, за да не го изпреварят. Пенрик се огледа трескаво — нямаше как да се шумугне в къщата, без новодошлите да го видят.

— Няма време.

За нейно удивление младежът се покатери по ъгловия стълб на перголата като котка, която се катери по дърво, за да избяга от куче. Наведе се, колкото да каже:

— Този не ви е приятел. Внимавайте. — А после хукна с леки стъпки по перголата, раздвижвайки лозовите листа. Аделис, отворил уста за незададен въпрос, обърна глава към тропота и шумоленето.

Пенрик стигна балкона на втория етаж, който гледаше към задната градина, прехвърли се през парапета и се сля с пода. Найкис различи едно синьо око да наднича между решетките на парапета.

Видяла се в чудо какво да прави, тя поведе Аделис към масата и му помогна да седне. Портiererът и гостите се появиха, двама мъже в цивилно облекло, следвани от представител на областната стража. Пенрик бе познал един от гласовете, а Найкис позна един от мъжете — беше главният секретар на провинциалния губернатор, майстор Пригос. Доскоро смяташе, че не е нито приятел, нито враг, а просто педантичен функционер, чиито амбиции не се простират извън канцеларията му. Прошареният кисел бюрократ се поклони леко, повече от празна любезност, отколкото в знак на истинско уважение, предвид че Аделис не можеше да го види. Пригос представи набързо другия мъж като писар Тепелен от службата му. Тепелен беше по-млад и с умно лице, все още неомекнал и неизбледнял от скуката на канцеларския си занаят, за разлика от своя началник.

— Възложено ми е да ви връча копие от протокола по конфискация на имуществото ви — обърна се официално Пригос към Аделис. После кимна на Тепелен, който бръкна в калъфа с документи, който носеше, и извади оттам наръч листа, явно съдържащи списък на цялата собственост, която Аделис вече не притежаваше. Тепелен ги подаде на Пригос, който се обърна да ги подаде на Аделис, после изведнъж спря и каза само: — Ъ.

Воден от някакви свои причини, Пенрик беше покрил отворите за очите на маската с два ката черна коприна и сега те обезпокоително приличаха на лъскави птичи очи. Светлината затанцува върху коприната, когато Аделис кимна към Найкис.

— Дайте ги на мадам Катаи, моля — тихо каза той. — Сега тя ми е писар.

— А. Да.

Найкис взе листовете, хвърли един поглед на дребния калиграфски шрифт и сложния юридически език, типични за правителствените документи, и ги стисна под мишница.

Аделис се обърна към Пригос:

— Имам ли нещо, от което да преживявам, или да си търся просешка паница и място на пазара?

Пригос се изкашля.

— Пенсията на мадам Катаи не е засегната от конфискацията, както и собствеността на майка й, която тя е получила като наследство от вашата майка. Семейството ви няма да остане без дом.

— Дребна милост — каза Аделис.

— Ще стигне — тихо вметна Найкис. Щяха да живеят бедно и натясно в старата къща на майка ѝ в малкия островен град. Предадени. Победени. „Но живи. А щом има живот, има и надежда.“ Или, както би се изразил Аделис, отстъпление за прегрупиране.

Пригос вдигна ръка, после я отпусна. Погледна писаря си, който го стрелна с намръщена физиономия. Старшият секретар се изкашля отново и каза:

— Моля да ме извините, но ми беше възложено да проверя и докладвам за нараняванията и възстановяването на генерал Арисайдия. — Военният чин на Аделис беше неволна грешка, помисли си Найкис, странна за един толкова прецизен човек като Пригос. — Тъ, мадам Катаи, бихте ли ми помогнали да свали маската?

Аделис стисна зъби, ръцете му се свиха в юмруци върху масата. Найкис посегна да стисне леко едната му ръка, въпросително. Той поклати едва доловимо глава и промълви:

— Щом унижението ще е основна част от живота ми, ще е добре да свиквам с вкуса му.

Тя въздъхна, изправи се със свито сърце и мина зад него да развърже панделките на маската. Протегна се покрай главата му да свали подплатената маска бавно и нежно, както го правеше майстор Пенрик. Усети лека съпротива заради гъстия мехлем, но бързо си отдъхна — днес кожата под маската изглеждаше доста по-плътна и здрава отпреди. Аделис дори не трепна, превключил на войнишки стоицизъм.

А после ахна.

Найкис едва не се спъна от бързане да го заобиколи.

— О, богове, заболя ли те?

Червеникав блясък я стрелна уплашено изпод поспадналите отоци на клепачите му, когато той обърна глава към нея, преди да затвори отново очи. Пръстите му се стегнаха около ръба на масата до побеляване. Зъбите му скръцнаха, цялото му тяло се разтрепери.

— Мъничко — успя да каже той.

Найкис се отпусна като подкосена на стола си и остави маската на масата. Пригос преглътна шумно и отклони поглед. За разлика от него, Тепелен изруга под нос. Наведе се напред и втренчи поглед в обезобразеното лице.

— Извинете ни за минутка, моля — каза той и стана от стола си. Сложи тежка ръка върху рамото на Пригос и го стисна в знак да го последва. Пригос го погледна с изненада, но въпреки това се подчини... което беше доста странно, като си помислиш. Тепелен даде знак на стражаря, който се бе облегал на перголата и явно скучаеше.

— Ти остани. Да не мърдат.

Двамата мъже тръгнаха през къщата към предния вход. Найкис наостри уши, но те ни си казаха и дума, преди да излязат и да затворят вратата.

— Найкис — каза Аделис с напрегнат глас, — поуморих се вече. Ще ме заведеш ли в стаята ми?

— Разбира се.

Стражарят обаче ги спря решително.

— Моля да останете по местата си, генерале.

Аделис вдигна ръце и ги размаха леко, докато не откри Найкис, после намери опипом пътя си до главата ѝ. Обърна лицето ѝ към своето и го придърпа по-близо. Клепачите му се открегнаха отново. Склерата беше почти изцяло червена от кръвоизливи, ирисите му бяха със странен кехлибарен цвят, ала малките черни точки на зениците му *определено я погледнаха*.

— Скъпа Найкис — каза той. — В такъв случай защо не донесеш нещо освежително за мен и за гостите. Нека камериерът ми ти помогне. — Клепачите се затвориха отново, за да скрият... едно истинско чудо. И също толкова истинска опасност.

Найкис се чувстваше на ръба на припадъка, но все пак намери сили да кимне и да се изправи. Стражарят се намръщи, но после явно реши, че сестрата на важната особа, превърнала се в обикновена болногледачка, не представлява заплаха.

Тя тръгна бързо към къщата, без да поглежда назад. Не свърна към кухнята, макар мислено да преценяваше колко им е останало от евтино вино, което ставаше само за слуги, следователно беше твърде добро за натрапниците, както и наличностите от готови за употреба отрови, с каквито, за жалост, не разполагаше. Изкачи с нормална скорост, без да тича — „Не тичай!“ — стъпалата към галерията. Майстор Пенрик вече не лежеше по корем на балкона, затова пък откъм стаята на Аделис се чуваше тих шум.

Найкис влезе и го завари да прибира трескаво медицинските си пособия. Нахлузил беше панталони под туниката си. Вдигна глава и я стрелна с най-измислената си усмивка досега.

От десетките тревожни сигнали, които звучаха един през друг в главата ѝ, един пръв си намери изход:

— Той вижда!

— Да.

— Откога?

— От вчера. Но ако питаш откога аз знам, че мога да възстановя зрението му, отговорът е почти от самото начало, иначе отдавна да си бях тръгнал.

Тя го зяпна объркано.

— Сега тръгваш ли си?

— Не... не зная. Не съм *приключил*. — Намръщи се. — И което е по-важно, Велка разбра. Как можа да се появи точно сега, проклет да е, в най-лошия възможен момент!

— Кой?

— Тепелен. Писарят, който не е писар. Не знам кое му е истинското име. Може би нито едно от двете. Той е агент от високо ниво, член на столичната клика, която е скроила шапката на брат ти. Е, не знам колко високо му е нивото, но не е глупав и не губи време. — Огледа се. — Ние трябва да направим същото, впрочем. Има ли някакви пари в тази стая? Или друго, с което да подпомогнете бягството си от града?

Би викнала „Какво бягство бе?“, само дето беше пределно ясно какво има предвид Пенрик и защо се налага да вдигат гълъбите.

— Нямаме достатъчно пари да платим и на *перачката*. Утре жената ще дойде и вече се чудех какво да ѝ предложи в замяна на услугите.

— Можеш ли да яздиш?

— Да. Но нямам кон.

Той издаде нечленоразделен звук, изправи гръб и потупа устните си с пръст.

— А така ми се искаше да запазя тази тайна... Май ще се окаже невъзможно, уви. — И двамата замръзнаха, когато чуха входната врата да се затръшва, последвана от тропота на твърде много тежки стъпки

откъм атриума. — На Копелето преизподнята, лошо. Върни се при брат си и стой до него. Аз ще съм наблизко. Не се паникьосвай.

Ако погледът ѝ можеше да го възпламени, досега да беше станал на пепел, помисли си Найкис. Тя се обърна и хукна към стълбището.

Стигна до масата под перголата миг преди новите натрапници. Пригос и неговият странен писар водеха четирима стражи — двамата, които стояха на пост около вилата от самото начало, и двама други. Онзи, когото бяха оставили да варди в двора, застана мирно и погледна не към старшия секретар, а към Тепелен. Или Велка. Или който беше в действителност този ужасен човек.

Тепелен посочи Аделис и нареди:

— Вържете го.

Аделис скочи и столът се катурна с трясък зад него. Този път явно не смяташе да се предаде кротко. Найкис със закъснение осъзна, че е трябвало да мине през кухнята за някой и друг нож. Грабна своя стол и нападна с него един от стражите. Той политна назад, сепнат от неочакваното нападение, и падна, но успя да улови краката на стола. Найкис едва не падна отгоре му. Задържа се права, но когато понечи да го настъпи, онзи я хвана за глезена и я събори. Тя падна, причерня ѝ, а онзи я сграбчи за косата.

Аделис, като всеки опитен войник, беше по-умел от нея в ръкопашния бой и по-свиреп, ала другите четирима стражи и Тепелен се съюзиха срещу него. И макар да беше ясно, че брат ѝ вижда *нещо*, също толкова ясно бе, че зрението му е замъглено, и когато един от мъжете успя да го удари по лицето, Аделис изстена и залитна, а противниците му само това чакаха.

Найкис и Аделис се бореха като за последно, но последното дойде много бързо, щом се изтеглиха мечове. Вързаха ги здраво за два срещуположни стълба на перголата, задъхани, насинени и отчаяни. И къде беше майстор Пенрик с обещанията си за помощ? Не че слабичкият лекар би бил от голяма полза в схватката, но можеше да ангажира поне един от противниците на Аделис и така да улесни задачата му.

Тепелен, останал без дъх, изправи рамене и приглади дрехите си. Пригос, който беше стоял настрана от боя, вкаменен от напълно разбираем страх, сега застана до него и двамата тръгнаха към вързания

Аделис. Бившият генерал дръпна рязко глава, когато Пригос посегна да докосне изгореното му лице.

— Бил си прав — каза Пригос на Тепелен. — Онзи, който го е ослепил с оцета, явно си е свършил работата през пръсти. Някой ще трябва да го разпита.

— На мен ми се стори усърден — каза през зъби Аделис. Устата му кървеше, както и устата на Найкис, впрочем. Тя облиза кръвта от отичащите си устни. Имаше неприятен металически вкус. — Но иначе, да, разпитайте го. Най-подробно и щателно.

— Достатъчно — каза Тепелен. — Нека отстраним този пропуск още сега. Няма смисъл да проточваме нещата излишно. Съдебното представление приключи преди седмица. — Махна на един от стражите. — Ти... не, вие двамата... дръжте му главата да не мърда.

Двамата стражари застанаха зад Аделис и хванаха главата му. Жилите по врата на Аделис изпъкнаха от усилието да се измъкне, дъхът съскаше през стиснатите му зъби. Пригос отстъпи доста назад, като кимаше в знак на съгласие, макар да беше прежълтял от ужас. Тепелен се намръщи, извади ножа от канията на колана си и го вдигна към очите на Аделис.

Найкис изпищя.

— О, стига — чу се тих глас някъде отгоре. — Това вече не мога да го позволя.

По някаква невеста за Найкис причина Тепелен изсъска и пусна ножа си, като да го беше опарил. После стисна ръката си, завъртя се и отстъпи няколко крачки да погледне нагоре.

Майстор Пенрик стоеше в края на перголата току над Аделис, с една ръка на кръста и видимо ядосан.

Тепелен зяпна комично.

— Ти! Нали те удавиха!

— Сериозно? — Пенрик кривна глава замислено. — Май така беше.

Ужас разкриви лицето на Тепелен, бързо изместен от нарастващ гняв. Устата му се затвори с трясък, после се отвори отново и той кресна на сащисаните стражари:

— Хванете го!

Чули заповед, която им е по силите, те се втурнаха вкупом да я изпълнят. Лицето на Пенрик се изопна съсредоточено, после едната му

ръка взе да маха ритмично, като на човек, който дирижира музиканти. Един по един петимата стражари изподаха с изпружени крака, явно неспособни да се изправят, досущ като новородени жребчета. Тепелен залитна и също се плъосна на земята.

Пригос писна и хукна да бяга.

Пенрик се наведе да го погледне.

— Опа. Тебе те забравих. — Махна отново с ръка и секретарят се спъна и падна. Явно не можеше да се изправи, затова пък дращеше по земята в напразни опити да се изтегли с ръце към изхода, като току хвърляше ужасени погледи през рамо.

Пенрик въздъхна и се спусна по перголата. Нещо в лицето му се промени, от устата му изскочи странен, почти безмълвен смях.

— Много добре опази тайната, Пенрик. — Той тръгна между стражарите, които се мятаха като риби на сухо, и разрита мечовете им. Пътьом докосваше всеки по гърлото, при което виковете им утихваха до скимтене. Понечи да докосне и Тепелен, който единствен не викаше, но после дръпна ръка и каза: — Не, с теб още не съм приключил.

Вривата утихна. Ушите на Найкис звъннаха от тишината. Пенрик се изправи. Направи физиономия, после махна отново и въжетата, които пристягаха Найкис и Аделис към стълбовете, се охлабиха и паднаха в краката им.

Найкис се строполи на колене. Аделис залитна напред, сграбчи Пенрик за ризата и го притисна към друг от стълбовете на перголата. Лицето му беше разкривено, при това не само заради мигащите яркочервени очи. Блъсна Пенрик в стълба и ревна с цяло гърло:

— Кой си ти?!

— Хайде, хайде. — Пенрик го удостои с най-слънчевата си усмивка. — На подарен кон зъбите не се гледат.

— Това не е отговор! — Аделис разтърси лекаря, който не оказа никаква съпротива и се петлееше в ръцете му като парцалена кукла. Найкис подозираше, че ако поиска, може да се възпротиви по много ефективен начин.

Цялата разтреперана, тя се изправи и избърса разкървавената си устна.

— Защо не ни освободи по-рано? — Защо не беше направил нещо по-рано, *каквото и да било?*



— Помислих за това, но сметнах, че така само ще добавя още един случаен елемент към и без това сложната ситуация. Нашето внимание не е безкрайно. Беше по-безопасно да ви оставя където сте, временно.

Аделис изруга и го пусна, а младият лекар бръсна с ръка спретнатия си зелен елек и се протегна като котка. Устата му се усмихваше неуморно, но усмивката не стигаше до очите му, които обхождаха притеснено сцената на странното безкръвно кръвопролитие.

Аделис явно беше решил да поправи това противоречие — наведе се и грабна един меч.

Пенрик сложи решително ръка върху неговата.

— Не, не може да ги убиеш. Те са безпомощни в момента.

— И аз бях безпомощен!

Пенрик кимна в знак на разбиране, но каза:

— Сега имаш по-неотложна задача. Трябва да заведеш сестра си на безопасно място.

Найкис, която междуременно трескаво се чудеше как да заведе Аделис на безопасно място, се почувства засегната от думите му, но те свършиха своето — брат ѝ обърна рязко глава към нея. „Аха, спомни си, че съществувам, така ли?“ Този Пенрик определено умееше да отклонява вниманието на хората. Аделис, все още с меча в ръка, се приближи с бърза крачка да я прегърне.

— Добре ли си, Найкис?

— Е, поступаха ме малко.

Той присви очи към стражарите, сякаш още не се беше отказал от идеята си да ги довърши. Но само ги срита пътьом. Пенрик поведе двамата към атриума и сниши глас.

— Отвън са вързани два коня. Мадам Катаи, ако имате панталони за езда, обуйте ги. Вземете каквито пари имате, също дрехи и бижута, които да се съберат в една чанта, и се върнете тук по най-бързия начин, все едно къщата гори.

— Къщата не гори. — Имаше чувството обаче, че гори животът ѝ.

— Засега.

Пришпорена от заразната му лудост, Найкис хукна. Пътьом видя, че купчинка дрехи и чантата с медицинските му пособия вече чакат край стълбището.

Когато се върна, завари Пенрик да стяга колана на една от дългите ѝ рокли около кръста на Аделис, който протестираше разгорещено. После свали вдовишкото ѝ зелено наметало от закачалката, нагласи го на раменете на брат ѝ и вдигна качулката на главата му.

— Готово. Вълшебната ти мантия невидимка. Дръж си главата наведена.

Пенрик надникна през предната врата, после ги поведе към тихата улица, която дремеше под жаркото следобедно слънце. Помогна ѝ да се качи на по-едрия от двата коня. Животните бяха жигосани с емблемата на провинциалната стража и имаха военни седла. Забавиха се, докато Пенрик и Аделис спореха шепнешком дали е редно новопроизведената вдовица да стиска меч. Накрая се споразумяха да пъхнат оръжието в ножницата на седлото, което доведе до нов спор, когато Пенрик настоя Аделис да се качи зад Найкис на нейния кон.

— Конете са два — каза Аделис. — По един за всеки от нас.

— Мислиш си, че си в състояние да яздиш, но не е така, както ще установиш веднага щом възбудата от схватката премине. Освен това сме трима. Вторият кон ще ми трябва, за да ви настигна.

— Идваш с нас? — попита Найкис. Не би могла да опише реакцията си. Знаеше само, че не съжалява за решението му.

Русият кимна.

— Още не съм приключил, както вече казах. От вас искам да напуснете града с бавна крачка, без да привличате внимание... да не говорим, че трябва да щадите бедното добиче... и тръгнете по южния път. Трябва да поразчистя тук, после ще ви настигна.

— Как ще ни намериш?

— Мога да ви намеря.

— Ти и кой друг? — започна с раздражение Аделис.

Остатъкът от възраженията му остана неизречен, защото Пенрик отстъпи назад и плесна коня по задницата. Найкис успя да хване юздите и... двамата с Аделис вече бяха тръгнали в тръс.

Мълчаха известно време. Яркият спомен за преживения ужас бавно се слягаше в гърдите на Найкис. Дори не можеше да си представи как се чувства Аделис, след като току-що го бяха предали за втори път. Е, имаше някаква представа — усети как напрежението се отлива от него, усещаше и тежестта му върху гърба си.

Минали бяха по три улици и вече яздеха бавно по главния път, когато Найкис най-после каза:

— Дали наистина ще подпали вилата, как мислиш?

След кратък размисъл Аделис отвърна:

— Под наем е.

— Въпреки това ще е жалко. — А после: — Той какво направи там, в градината? Богове...

— Нещо свръхестествено — отговори Аделис.

— Самоук магьосник? За това ли си мислиш? Ти беше по-близо до него.

— Това би обяснило много неща. И не само от днес.

Но защо би дошъл при тях подобен човек? Историята му, че бил нает от анонимни доброжелатели, изведнъж ѝ се стори неадекватна, но нямаше с какво да я замести. А и онези първи странни реплики, които си беше разменил с Тепелен, също висяха без обяснение.

— Дали наистина ще ни настигне?

— Не мисля. Не е толкова глупав. Много по-умно ще е да избяга някъде далече от нас, на безопасно място.

Найкис се замисли какво ли значи безопасността за човек, който може да прави такива неща.

И в този ред на мисли — какво ли значеше глупостта за него.

## 9.

Пенрик се втурна обратно в къщата, като мислеше трескаво за всички неща, които трябваше да овладее. „Твърде много са.“ В добавка към натрапниците, които лежах под перголата, и старшият секретар, който продължаваше да скимти, камериерката и портиерът се бяха скрили в една стая на втория етаж, а кухненският помощник беше изчезнал. Е, първо най-спешните неща, за другите — ако остане време, после — дим да го няма.

Събра всички оръжия, като не забрави и ножа на секретаря, при когото се позабави, колкото да му опразни кесията. След това поднови натиска върху подобраните нерви на пленниците, така че да си лежат безсловесни още известно време. Едва ли някой би оценил по достойнство колко деликатно и умно се беше справил, жертвите му — най-малко от всички, но той определено се гордееше със себе си. „Добра работа.“

„Щеше да ми е много по-лесно да разкъсам всички онези нерви — оплака се Дез — и тогава нямаше да се тревожим, че ще станат и ще тръгнат след нас.“

Което си беше вярно, но под теологична възбрана. Пенрик изхвърли наръча наточена стомана в дупката на нужника в дъното на градината и се върна при перголата. Войниците лежах сгърчени и стенеха. Един смелчак посегна несръчно към глезена му, докато Пен го прескачаше, но не уцели. Пен сграбчи за туниката Велка-Тепелен-Някой-си — реши, че ще го нарича за себе си Велка — и го повлече към къщата. Твърде много хора бяха видели изпълненията му дотук. Следващият разговор трябваше да се проведе на четири очи.

При предния атриум имаше нещо като просторен килер, достатъчно далече от градината, за да не ги чува никой. Пенрик остави Велка по гръб на пода, седна на корема му и докосна с палец устните си — това беше молитвата му за късмет. Неговият бог, спомни си той, отговаряше и за добрия късмет, и за лошия. Наведе се напред между сгънатите си в коленете крака, усмихна се и каза:

— Удавен, викаш.

Дез изръмжа на глас, спомнила си преживяното.

— Тъмничарите докладваха, че си се удавил в килията и са изхвърлили трупа ти в морето — каза Велка през зъби. — Черепът ти беше счупен. *Трябва да си мъртъв. Двойно!*

— А Арисайдия трябва да е сляп, мда. Колко много загадки.

— Никаква загадка няма. Ти си избягал, а онези глупаци са излъгали, за да прикрият провала си и да избегнат наказание.

— Е, това е едно възможно обяснение. Но няма ли да е по-интересно, ако са казали истината?

Велка го изгледа яростно. Явно нямаше да се разприказва от страх, уви. Нито по друга причина.

— Толкова много неща мога да ти направя — размечта се Пен. — Да ти отнема слуха, както направихте вие с мен в онази ужасна килия... — Наведе се напред и сложи ръце върху ушите на Велка, после ги премести върху очите му. — Или зрението, както вие ме хвърлихте в мрак. — Седна отново с длани върху коленете си. — Кой ти е господарят?

— А твоят кой е? — попита на свой ред Велка. — Дукът на Адрия?

— Не бих казал. Той само ме е взел назаем, един вид. А когато заемеш от приятел ценна книга, не е редно да я захвърлиш с лека ръка в кенефа. Но стига за това. — Хрумна му, че ако от Адрия са отправили запитване за изчезването му, вероятно са получили в отговор официалната версия и докато не се върне лично да я опровергае, ще го смятат за мъртъв. „На Копелето сълзите, какво ще стане с книгите ми?“

„Пен, той научава от този разговор повече от теб — оплака се Дез. — Съсредоточи се!“

— Така че кое да е? Ушите? — Пен ги плесна, но без да причини нараняване. Опита се да наподоби отегчено-отвратената физиономия на Велка, когато негодникът бе вдигнал нож да ослепи повторно Арисайдия, като едновременно с това се съсредоточаваше за деликатната задача да притисне най-изящните нерви в тялото, без да го повреди необратимо. Подозираше, че погледнат отстрани, прилича на човек със запек. — Или... — прокара ръка над лявото око на Велка и

се прицели внимателно в невидимата си мишена... *щрак*, — ... и другото ти око?

Писькът на Велка прозвуча съвсем искрено. Въпреки болката, която блокираше движенията му, той почна да се мята под Пен и да върти глава, което подсети Пен за Арисайдия и врящия оцет. Надяваше се и Велка да мисли за същото. Наведе се отново и изсъска:

— Кой ти дава заповеди?

— Министър Метани — изломоти Велка.

Метани беше сред най-приближените на императора и произхождаше от високопоставено и богато семейство, спомни си Пен от прочетеното и чутото в Адрия. Не се сещаше обаче дали и Метани, като други, доброволно или не чак толкова доброволно се е подложил на кастрация, за да спечели доверието на императора.

— И защо му е да съсипва най-добрия генерал на своя император? На мен това ми прилича на държавна измяна. Да не говорим, че е непростимо прахосничество на талант.

— Арисайдия беше опасен за всички ни — изхриптя Велка. — Прекалено независим. Прекалено харизматичен. Превърна се в притегателен център на военни конспирации. Не можахме да проникнем в заговорите, които целяха да го издигнат, затова създадохме своя конспирация, която да постигне същия резултат.

Което, като си помислиш... Пен вече беше чул от Арисайдия. Представлението му буксуваше на място. Дали онова, дете генералът бил прекалено „независим“, не означаваше, че е отказал да им играе по свирката?

— А не ви ли хрумна, че не откривате връзка между него и конспираторите, защото няма такава? Че не унищожавате един нелоялен човек, а създавате такъв?

— И да не е бил предател, скоро щеше да стане — озъби се Велка. — И тогава щяхме да го спрем още по-трудно и на по-висока цена.

Е, този тип поне вярваше искрено в мисията си, реши Пен. Не беше цинично оръдие на своя циничен господар, поне не съвсем.

„Но е достатъчно циничен — каза Дез. — Шпионите са такива по необходимост.“

„Ти би трябвало да го знаеш, предполагам. Рухия.“

„Туше.“ Дез му се изплези и утихна.

— Освен това — добави с яд Пен, — ако не се отнасяхте толкова зле с войниците си, те нямаше да се оглеждат за някой нещастник, когото да набучат на байрак и да тръгнат след него, за да отвоюват с оръжие своето. Проблемът е бая дълбок и не мисля, че Арисайдия има нещо общо с него. Просто, просто... въпрос на *лошо управление* от ваша страна. Кое то се обръща да ви захапе за задника. Ако бяхте положили и наполовина толкова усилия да решите истинските проблеми, щяхте да се справите с недоволните генерали по най-лесния начин, като предотвратите недоволството им, вместо да ги ослепявате един по един и напосоки. Вие сте не просто зли. Нещо по-лошо, вие сте *неефективни*.

Велка го зяпаше с едното си виждащо око, шашнат дотам, че даже забрави да мрънка.

— Тебе защо те изпратиха в Седония, наистина?

— И аз започвам да се чудя — призна намусено Пен. Ако го бяха пратили да го играе духовен наставник на Велка, значи Някой си правеше адски безвкусна шега. Кое то не правеше подобен сценарий по-малко вероятен.

Сети се и за неочакваното съкровище, което беше намерил в кутията за приношения на Бащата в онзи квартален храм. „Дали пък дукът на Адрия не е единственият, който ме е взел назаем?“ Това подозрение беше едновременно насърчително и ужасяващо.

Бащата не беше богът на Пенрик, но дали не беше на Велка?

— Деца имаш ли? — попита той, после, когато Велка трепна, побърза да добави: — Не, не ми казвай. Не искам да знам.

Отмъщението изкушаваше, но не беше в неговите правомощия.

„Не разбирам защо не — каза Дез. — Арисайдия беше готов да ги избие всичките и да не остави свидетели.“ Думите й бяха придружени с усещане за неохотно възхищение. Не твърде неохотно всъщност.

„Знаеш, че ние не можем така.“

„Аз не мога да го направя с магията ни. Ти би могъл, с дясната си ръка, само че изхвърли всички мечове в кенефа.“

Пенрик реши да не й обръща внимание. Поизправи рамене и се замисли за едночленното си паство.

— Времето ми е кратко, такава ще е и проповедта ми — каза накрая. — Когато човек стане свидетел на божествено чудо, не се чуди

как да го *развали*. — Посегна с дълъг пръст и почука Велка между очите. Той се дръпна инстинктивно. Всъщност прищипването на очния му нерв беше резултат от трудна, опасна и натрупваща неизразходен хаос горна магия, но това Велка нямаше нужда да го знае. Макар че, предвид произхода на Дездемона, онова с божественото чудо си беше отчасти вярно. — Затова ме приеми като пратеник не на дука, а на една по-висша сила, и запомни от мене едно. Да използваш машината на правосъдието, за да извършиш несправедливост, е най-голямата обида към Бащата на зимата.

Притисна палец към челото на Велка, в центъра. Както знаеше от личен опит в планините на детството си, измръзването изгаряше не по-малко от огъня. Сегашната му задача беше много по-фина от онова с ледения блок в килията, но не можеше да се сравнява по сложност с нещата, които правеше вече цяла седмица. Вдигна палеца си и отдолу останаха тънички замръзнали линии във формата на стилизирана снежинка сред червения оток на измръзнала плът. С времето отокът щеше да спадне, но дамгата върху челото на Велка щеше да остане — първо червена, после бяла.

Не можеше да се сравнява с белезите, които Арисайдия щеше да носи до края на живота си. Но сигурно щеше да свърши работа като красноречиво напомняне.

Пен се изправи, взе кесията на Велка да прави компания на онази, която беше конфискувал от старшия секретар на провинцията, и изведнъж се почувства много уморен. Време беше да тръгва.

„Крайно време“ — съгласи се Дез.

Докато вървеше към вратата, Велка се сгърчи на пода и извика:

— Самоук магьоснико! Ти си луд!

„Хубавата ти проповед май беше нахалост, просветен Пенрик“ — каза Дез, без да крие колко ѝ е забавно.

Пен направи още две стъпки с мисълта да вземе лекарската си чанта и да продължи към коня, който чакаше вързан на улицата, но после изведнъж се завъртя. Подаде глава през прага на килера и викна:

— Не съм самоук магьосник. А вашата правителствена политика е *тъпа*!

Още беснееше вътрешно, когато излезе на улицата. С периферното си зрение видя момчето от кухнята — връщаше се на бегом, следвано от задъхана потеря стражари. Което отговори на



въпроса кой беше шпионинът сред слугите на мадам Катаи, реши Пен, твърде късно, за да има някаква реална полза. Пришпори коня си в бърз тръс и сви зад ъгъла, преди да са го видели.

## 10.

— Трябва да се яздим по-бързо — каза Аделис, макар че предвид начина, по който бе отпуснал брадичка върху рамото на Найкис, умората го надвиваше така, както надвиваше и двойно натоварения им кон. Отдалечили се бяха на десетина мили от Патос.

Движението тук беше много по-рехаво, отколкото в околностите на града, където си бяха пробивали път между волски каруци със строителни материали, натоварени със зеленчуци за пазарите магарета, животни, които стопаните им водеха при касапина, носилки и файтони, чиито кочияши крещяха „варда!“ и нагло разбутваха всички. Минаха покрай бригада, която поправяше пътя, и нецензурните подвиквания на мъжете към двете самотни пътнички едва не разбиха самообладанието на Аделис, който взе да ръмжи и да посяга към меча си, а скоро след това се разминаха с войнишки взвод, което го накара да сгърби рамене и да сведе глава, като мижеше косо изпод качулката в опит да различи емблемата на полка им и нашивките на офицера.

Тук, далече от града, виждаха само от време на време някоя и друга талига или свинар с поверениците му. Слънцето биеше косо над провинциалния пейзаж и обливаше с мека светлина малките чифлици и големите вили покрай речните брегове, лозята и трептящото сиво-зелено на маслиновите горички по склоновете, а скалистите планини бавно отстъпваха пред шубраци, кози и овце.

— Движим се по-бързо от твоята армия.

— *Всичко* се движи по-бързо от която да било армия — отвърна той. Старото негодувание раздвижи кръвта във вените му и той най-после се поизправи.

— Как е там, отзад? — попита Найкис, после добави след кратко колебание: — Как са очите ти, виждаш ли?

— Ами... размазано е. Различавам цветовете. Но светлината ме дразни и очите ми сълзят. А това твое наметало е много дебело.

— Да, знам. — Радваше се, че не го носи тя. Преди време бе вярвала, че вдовишкото зелено ще я предпази от нежелано внимание,

но явно имаше и такива мъже, които смятаха, че цветът я бележи като лесна мишена. Найкис бързо се научи да отблъсква без излишна любезност предложенията им и да брани личното си пространство. Е, тогава можеше да разчита на ранга и репутацията на Аделис в ролята на мълчалив отбранителен гарнизон. Вече не. — Закъде бързаме всъщност? — добави тя.

— Мисля по въпроса.

Тя каза предпазливо:

— Чудех се дали да не тръгнем към къщата на мама. — А пътят, по който се движеха, не водеше натам.

— Богове пет, не.

Найкис погледна през рамо и видя очакваната гримаса.

— Най-напред там ще ни потърсят, а ако майка ти ни приюти, само ще си навлече неприятности. — След малко добави: — Но ти би могла да отидеш при нея и да ти се размине, ако си сама.

Найкис отговори на последното с дългото и намусено мълчание, което то заслужаваше. Аделис явно усети подтекста, защото изсумтя тихо и не каза нищо повече.

Вече часове наред той ту криеше лице в гърба ѝ със затворени очи, за да им даде почивка, ту се оглеждаше, за да изпробва възроденото си зрение, сякаш се боеше да не изчезне отново. Тя прекъсна този цикъл с въпрос:

— Ти подозираше ли, че майстор Пенрик има свръхестествени способности? Тоест, преди онова, което той направи в градината?

— Ами... изглеждаше ми съвсем нормален, като за лекар. Често ми правеше масаж на главата, уж да облекчи главоболието ми, и имаше ефект. Не знам. — Замълча, потънал в мисли. — Може да е излъгал. За успеха на лечението имам предвид. Може би не съм бил чак толкова зле.

— Не. Видях лицето ти, когато Пенрик свали първата превръзка, онази от затвора. Много беше зле, повярвай ми. — „Зле, че и отгоре.“

Аделис добави без очевидна връзка с досегашния им разговор:

— Не очаквах, че изглежда така. Мислех, че е по-възрастен, а не такова сукалче. — Огледа се отново и Найкис усети как застива зад гърба ѝ.

— Преследвачи? — попита тя. Дали можеха да отбият от пътя и да се скрият някъде?

— В известен смисъл.

Тя се изправи на стремената да погледне и бързо се отпусна при вида на самотния ездач, чийто кон вдигаше светла пушилка от прах по пътя, който се точеше успоредно на павираното армейско шосе. След още няколко минути майстор Пенрик ги настигна, потен и задъхан като коня си. Лицето му беше порозовяло под селската сламена шапка.

— О, добре. Настигнах ви.

— Щом е било толкова лесно за теб — каза Аделис, — значи ще е лесно и за тях.

— А, едва ли. Ще мине време, докато се ориентират какво е станало. А и аз знаех по кой път да поема. — Усмихна се весело, но в замяна получи само изпълнени с подозрение погледи. — Но вече знаят с какво си имат работа в мое лице, което е, хм... неприятно. Следващия път ще дойдат подготвени.

— Не си ги убил — каза Аделис. Не беше въпрос. — Оставил си свидетели.

— Е, противното би било проблем. Или би предпочел да бях убил камериерката и портиера, плюс стражарите? А кухненският помощник? Перачката? Хлапето на касапина? А аптекарят? За него какво ще кажеш?

Аделис се навъси и отклони смутено поглед.

— Спокойно — каза Пенрик. — Да няма никакви свидетели е добре, но и многото свидетели също вършат работа, защото винаги си противоречат. Или това, или стигат до консенсус, който обслужва собствените им нужди и рядко има нещо общо с видяното.

— Подпали ли вилата? — попита Найкис: мислеше си за прекрасния си стан, който беше останал във вилата заедно с много други съставни части на живота ѝ.

— Какво? О. Не.

— Е, онзи как се казва, последно? Велка или Тепелен?

— Ха, забравих да го попитам. Но беше същият, който... — Пенрик млъкна, усмихна се и махна с ръка все едно прогонва досадно насекомо.

— Който какво? — попита Аделис.

— Няма значение. Но ми каза, че работи за някой си министър Метани. Това име говори ли ти нещо?

Аделис сви рамене.

— Метани? Да, изглежда логично.

Пенрик май се разочарова от тази кратка реакция.

— Явно не си изненадан.

— Не особено. Неведнъж сме били на противоположни позиции в двора през последните две години.

— А да си го настъпвал по мазола? В личен смисъл тоест. Да си злословил срещу майка му, да си му крал пантофите, да си озлочестил козата му?

Аделис се изкашля.

— Може и да съм казвал някои необмислени неща. От време на време.

Найкис изсумтя, после погледна косо странния рус мъж.

— Значи наистина си магьосник? — И беше ли наистина лекар всъщност? — Защо ни последва?

Той вдигна ръка и я разклати.

— По няколко причини. Най-вече защото не съм довършил лечението на брат ти. Дразнещо е да си на крачка от планираното и да те прекъснат толкова грубо.

Аделис се изсмя, кратко и сардонично.

Пенрик се обърна да го погледне и добави:

— Освен това обещах на Дез, че ще се опитам да възстановя веждите ти. Тя настоя.

— Дез? — попита Аделис, като изпревари Найкис, която отвори уста да зададе същия въпрос.

— Дездемона, моят демон. Май е крайно време да ви запозная, предвид че тя вече от седмица живее с вас, чрез мен. — Погледна ги с надежда. — Нали знаете, че човек става магьосник, когато се сдобие с демон на хаоса?

Найкис вярваше, че е прикрила реакцията си добре, но явно не беше, защото конят им не би се дръпнал от коня на Пенрик по своя воля. Аделис попита напрегнато:

— Той... демонът... взел ли е връх? Чувал съм, че това е голям риск при самоуките магьосници.

— Не, категорично. Тоест, да, има такава опасност, но не и в нашия случай.

— Откъде знаеш? — попита Аделис. — Така де... ние откъде да знаем? Личи ли си по нещо?

— Магьосник или магьосница, чийто демон е взел връх, се държи много по-хаотично... Непоследователно.

Дълго мълчание. И два еднакви вперени погледа.

Пенрик сякаш се засегна.

— Е, стига де! Знам, че Дез пробива от време на време. И двамата сте я чували да говори. С моя глас, разбира се. Би било много грубо да я държа под ключ постоянно.

Аделис каза бавно:

— И ти... споделяш тялото си със... с това неестествено създание?

— Двамата си споделяме всичко, да. Връзката е много интимна.

Аделис изглеждаше отвратен, а Пен определено се обиди от реакцията му. Найкис побърза да вметне:

— А на мен ми се струва съвсем естествено. Като между майка и нероденото ѝ дете. И ние с теб, Аделис, сме споделяли чуждо тяло и кръв, преди да се родим.

— Явно за мъжете е по-трудно да разберат — промърмори Аделис.

Пенрик допря палец до устните си и се поклони лекичко, както си седеше на коня.

— Има си и добрите страни. Както... сам видя. — И подчерта играта на думи с усмивка.

Найкис се опита да намали напрежението:

— Офицерите на Аделис знаеха ли, че си магьосник, когато те наеха да го лекуваш?

— Мм, не точно. Между другото, знаете ли дали сме близо до по-голям град? В село или малко градче ще привличаме внимание. А и ми се иска да намерим някой тих и чист хан, за да подновя довечера лечението на очите ти, Аделис.

— Доара е на седем-осем мили — каза Найкис. — До залез трябва да сме там.

— Идеално. Хем ще се отървем от тези уличаващи ни коне.

— Имаш план за това? — попита с недоверие Аделис.

— О, да.

Вече се стъмваше и приближаваха Доара. Майстор Пенрик ги накара да свърнат от пътя към прикритието на една рехава горичка и да слязат от конете.

— Мисля, че ако искаме да объркаме преследвачите си, е най-добре да пратим конете в конюшната им, вместо да ги натириим и някой да ги намери тук.

Докато Аделис смъкваше прикремената към седлото ножница, Пенрик свали юздата на своя кон и почна да го чеше по челото и да му нашепва нещо на незнаен език. После върза юздата за седлото и каза:

— Преди време прекарах година в Изтокдом, столицата на Лесовете, и учих шаманска магия в Кралското общество на шаманите. Изкуството на убеждаването е чуждо на демоните, но все пак се научихме да го имитираме. Истински шаман може да наложи принуда, която да трае със седмици или месеци. Аз го мога най-много за няколко часа. Е, това все пак е само кон и принудата съвпада със собственото му желание, така че би трябвало да се получи.

Повтори тайнственото си изпълнение и с другия кон, после ги натири с дружеско плясване по хълбоците.

— Хайде, изчезвайте. — Конете се поколебаха за миг, после хукнаха в тръс обратно по пътя. — А. — Пенрик се преви в кръста и впери очи в земята. Големи червени капки паднаха от носа му върху сухата пръст.

— Тече ти кръв — каза притеснено Найкис, като се чудеше дали да не извади някакъв парцал от торбата с багажа си. Не носеше парцали обаче, значи трябваше да жертва някоя от малкото си дрехи.

— Да — каза задавено той. — Не се плаши. След малко ще спре. Магьосниците плащат за магията, когато е горна, чрез увеличен хаос. Шаманите плащат с кръв. Чието изтичане, ако питате мен, също е форма на хаос. С шаман Инглис се опитахме да стигнем до някакво заключение по въпроса... — Вдигна очи да провери реакцията им. Найкис се наведе напред с протегнатата ръка, макар че нямаше представа как би могла да помогне. Аделис се беше отдръпнал до едно дърво и стискаше юмруци. — А, разбъбрих се. Ще прощавате. Със същия успех можех да ви говоря и на лесовнишки. Няма значение.

Кървенето намаля и спря. Пенрик вдигна ръка да изтрие горната си устна, изправи гръб и се усмихна по-скоро по навик.

— Хайде да намерим странноприемница. Поуморих се, а сигурно и вие.

Майстор Пенрик се спазари за две съседни стаи в един хан на малка уличка в Доара, докато Аделис стоеше настрани с наведена глава и се преструваше на едра неразговорлива вдовица. Скритият под наметалото меч добавяше старческа гърбица към изпълнението му. Веднага щом вратата след тях се затвори, той захвърли наметалото и съблече роклята на Найкис, като псуваше под нос. Найкис събра от пода наруганите си дрехи и се въздържа от коментар. Под претекст, че овдовялата майка на работодателката му е болна, Пенрик беше помолил да им донесат вечерята в стаите. Вечерята пристигна след малко и тримата се нахраниха почти без да проронят дума.

След като раздигаха малката маса, Пенрик извади медицинските пособия от лекарската си чанта и се обърна със сериозна физиономия към Аделис. Най-напред изчисти внимателно мръсотията, полепнала по лицето на пациента — мазилото, потта и прахта от пътя се бяха спекли като маска. Аделис току потръпваше, и едва ли само от болка, помисли си Найкис.

Пенрик явно бе стигнал до същото заключение, защото каза с усмивка:

— О, стига. Вече седмица ти помагам с нощното гърне. Имаше ми доверие в мрака, значи можеш да ми вярваш и на светло.

Аделис изсумтя, но повече не трепна, докато магьосникът обработваше лицето му. По някое време каза:

— Ти си самоук магьосник.

— Нещо такова.

— С талант да лекуваш.

— Нещо такова — повтори Пенрик с още по-сух глас.

— Изобщо не си лекар.

— Вече обясних, че не съм положил клетвите. Малко е... сложно. И няма отношение към настоящата ми задача.

Найкис, която ги наблюдаваше с интерес, каза:

— Бих искала да разбера.

Пенрик се поколеба, после сви рамене.



— Две от предишните ездачи на демона ми... притежателки ако щете... са били храмови лекарки. Знанията им преминаха към мен така, както и майчиният им език. А и аз понаучих нещо, след като се сдобих с Дездемона. Новопридобито знание, което тя на свой ред ще предаде на следващия си ездач, когато аз умра, което си е странна мисъл, признавам. Но пък е по-полезно от това да си дух, защото низвергнатите души за нищо не стават. Повечето дори не говорят.

При последните му думи, добавени без реална връзка с темата на разговора, Найкис примигна. Аделис отвори подпухналите си клепачи.

— Опитвал си се да говориш с духове? — не се сдържа Найкис.

— Няколко пъти. На пръв поглед би трябвало да са полезни източници на информация, да дадат отговори на много въпроси, като се започне с „Кой те уби?“, само че много рядко го правят. — Застанал зад Аделис, Пенрик разпери пръсти над главата му и замълча, но не и преди да стрелне Найкис с бегла усмивка, която явно трябваше да я успокои.

— Защо наричаш това... защо говориш за това създание на хаоса като за жена?

— И десетте предишни ездачи на Дездемона са били жени. Дори лъвицата и кобилата са били женски, тях все се чудя дали да ги броя, но все едно. Лъвицата и кобилата са й били първите и се е случило точно тук, между другото, в Седония. С времето, а говорим за двеста години, всичко това се е сляло в нещо като конгломерат, съставна личност, която аз нарекох Дездемона. — Погледът му се отнесе. — Първият ти подарък за мен, Пенрик. Но не и последният.

Найкис, уловила леката промяна в мелодиката на гласа му, се разкъсваше между страх и болезнено любопитство. Май Пенрик не за пръв път говореше от чуждо име.

— Мога ли... възможно ли е да говоря с нея? Директно?

Пенрик я зяпна с изненада над главата на брат й.

— Рядко са ни отправяли такава молба. — Кривна устни. —  
Защо не всъщност?

Найкис преглътна, погледна го в очите и пробва:

— Здравей... Дездемона.

Усмивката на Пенрик се разшири.

— Здравсти, Найкис.

— Значи... значи ти наистина живееш в майстор Пенрик? Като... затворничка?

— По-точно като дванайсет затворнички. Такава ни е природата.

— И от колко време си, въ... там? — Беше абсурдно, все едно пита нова съседка кога се е нанесла в съседната къща.

— Откакто той спря да помогне на предишната ми господарка, просветена Рухия, която се почувства зле на един път в Кантоните и почина. Тогава той беше на деветнайсет. Рухия го прие като последната благословия на Копелето. А ние... ние решихме, че трябва да научим още за болните сърца.

— Тоест от колко време сте заедно?

— Единайсет, дванайсет години? — Майстор Пенрик... или демонът?... махна с ръка, сякаш да каже, че няма значение.

За да е сигурна, че младежът не си прави майтап за нейна сметка, Найкис трябваше да зададе въпрос, на който само демонът знае отговора, обаче не се сецаше за нищо. „Харесва ли ти да си демон? Пенрик добър господар ли е? Какво е да живееш двеста години?“ Да не споменаваме друг интересен въпрос — какво е да си била жена, а после да станеш мъж? И мислеха ли изобщо демоните по този начин? Пробва с нещо, чийто отговор изглеждаше по-лесен:

— Защо майстор Пенрик... защо Пенрик не е истински лекар?

Физиономията му се изопна като от кратка вътрешна борба, после той... или тя?... отвърна:

— Добър въпрос, дете, но нямам право да ти отговоря. А ако някога Пен реши да ти отговори, ще знаеш, че си спечелила доверието му. — Гласът му стана по-остър: — Мисля, че това е достатъчно, Дез.

Аделис, който все така седеше с вдървен гръб, завъртя очи, доколкото му беше възможно, сякаш да каже, че дълбоко се съмнява в това театро и че сестра му е глупачка да се връзва. Найкис се загледа в дългите пръсти, които масажираха леко скалпа на Аделис, и се запита дали не става свидетел на някаква деликатна магия, случваща се в момента. Ако се съдеше по вгълбения поглед на Пенрик, нищо чудно.

Оказа се, че Аделис също има въпрос към магьосника:

— Можеш ли да убиваш с магията на демона?

Пенрик се намръщи... да, Пенрик беше, а не Дездемона. Щеше ли да се научи да ги различава, както свикваш да различаваш еднояйчни близнаци?

— Не.

— Да се биеш?

— Донякъде, с ограничения. Да не мислиш, че всичките стражари, които се опитаха да те арестуват тази сутрин, са се спънали в собствените си крака?

— А ако противниците ти са повече, отколкото можеш да надвиеш?

— Бягството винаги е първият ми избор. Вторият е да ги обезоръжа и тогава да си плюя на петите. Както стана днес.

— А ако си в капан и не можеш да избягаш? Ако трябва да убиеш, за да се спасиш?

Пенрик свъси вежди.

— Ти си убивал в битка, нали?

Аделис кимна рязко.

— А иначе? Убивал ли си беззащитен човек?

Аделис вдигна рамене.

— Случва се на бойното поле, след сражението. Проява на милост към тежко ранен войник. Не е точно убийство. Грозно е и няма нищо общо с героизма, но понякога се налага.

Пенрик се замисли, после кимна и каза:

— Сигурно си прав. Но всяка смърт, без значение как е настъпила, отваря врата към боговете. Ако аз умра, душата ми ще отиде при моя бог, стига Той да ме приеме, разбира се. Но ако Дездемона убие, било по моя заповед или защото е взела връх, нейният свещен Господар ще я откъсне от мен през вратата, отворила се със смъртта на жертвата, и двестата години живот и натрупани знания за миг ще се разсипят в безформен хаос. Което е по-лошо от това да опожариш велика библиотека. Затова моите сметки никога не включват само „аз или той“. А аз или той, или *тя*. Разбираш ли?

— Не.

— Добре, представи си... знам ли, представи си, че Найкис е твоят демон. И ако убиеш, на практика ще убиеш и нея. Сега разбираш ли?

Аделис кимна неохотно.

— Може би. Разбирам, че ще загубиш способностите си.

— Да, и затова бягам.

Аделис, изтощен до смърт, изпухтя недоверчиво, но повече не възрази.

Живна за малко, когато Пенрик се опита да му сложи маската, подплатена с чиста напоена с мехлем марля за през нощта.

— Ако искаш клепачите ти да оздравеят, ще ме слушаш — каза строго Пенрик и нагласи маската на лицето му. Този път успя да наложи волята си над Аделис, но Найкис не мислеше, че това ще продължи още дълго. Младежът разчисти, прибра нещата си в чантата, обърна се и добави: — Излизам за малко.

— Защо? И в Патос излизаше всяка вечер и вече се питах...

— А. — Той спря на прага. — Не е голяма загадка, ако помниш какво ти казах за цената на горната магия. Лечението създава ред, а той поражда същото количество уравновесяващ хаос в мен и трябва да го излея някъде. Колкото по-ефективно се освобождавам от него, толкова повече горна магия мога да приложа, без да пострадам.

— Чакай. Значи това... лечението, което провеждаш, е опасно за самия теб?

— Не непременно — каза ведро той, излезе и почти затръшна вратата.

— Не непременно — повтори тя, едновременно объркана и ядосана. — Що за отговор е това!

— Ако още не си забелязала, че този тип е хлъзгав като риба — подхвърли сухо Аделис от леглото си, — значи е крайно време да си отвориш очите. Освен това е луд за връзване.

— Рибите — отвърна Найкис с вирната брадичка — не можеш да ги вържеш. — Не беше особено остроумно, нито затапващо, но се оказа добра последна реплика, преди да си отиде в стаята.

## 11.

На следващата сутрин очите на Арисайдия изглеждаха по-добре, а явно и виждаха по-добре, прецени Пенрик. По-добре и по-критично, макар че последното нямаше нищо общо с очите му. За пръв път Аделис отказа категорично да изпие сиропа от мак, дори в малка доза, и настоя не Пенрик, а сестра му да го избърсне. Значи още не беше проумял с войнишкия си мозък, че един магьосник с медицински познания не се нуждае от оръжие, за да му навреди, но това заключение Пенрик запази за себе си.

Докато плъзгаше внимателно бръснача около заздравяващите изгаряния, Найкис попита:

— Кафявото ще се върне ли? — Ирисите на Арисайдия още бяха с онзи особен кехлибарен цвят, макар склерите да бяха изсветлели до неприятен винен оттенък на червеното.

— Не знам. За пръв път провеждам толкова деликатно лечение. — Не беше чувал и друг да го е правил.

Това накара Арисайдия да поиска огледало и Найкис слезе да помоли жената на ханджията. Огледалото беше малко, но пък от добро посребрено стъкло и отразяваше ясно лицето на брат й, макар и не цялото, а само по половина наведнъж.

— Ха — каза Арисайдия, като местеше огледалцето насам-натам, но иначе реагира много по-спокойно от очакванията на Пенрик. Явно беше виждал много по-страшни и обезобразяващи рани на бойното поле. — Не е зле.

Без направеното от Пен горната половина на лицето му щеше да бъде само жълта възлеста тъкан, но пък ако не беше направеното от Пен Арисайдия не би могъл да види обезобразеното си лице. Сега белезите щяха да се загладят и да избледнеят, с червенееща здрава плът между тях, пъстри като перата на сова. Щеше да изглежда чудато, да, но не толкова, че децата да се разбягват с писъци, а жените, които биха реагирали с погнуса на този му вид, не биха били достатъчно корави за Арисайдия по принцип. Найкис запази самообладание —

всъщност тя беше огледалото, от което бившият генерал да почерпи повече увереност, отколкото от това в ръката си.

Арисайдия категорично отказа да сложи ослепяващата го маска, така че Пен нагласи превръзки от марля под и над очите му, които светеха като въглени. Утре дори тези леки превръзки сигурно щяха да са излишни. Предната вечер Пен беше положил сериозни усилия, но резултатите вече се виждаха и с просто око.

Друго предимство на сравнително големия град беше обществената конюшня, която Пен беше открил предната вечер, докато обикаляше улиците и избиваше плъхове по пътя си. Арисайдия не възрази на предложението му да наемат частна карета, с която да продължат на юг, което наведе Пен на мисълта, че генералът има свои планове, свързани с тази посока, планове, които премълчава. Каретата щеше да ги прикове към пътя, което беше опасно, но пък щеше да компенсира риска с по-високата си скорост.

Пен изкорми кесията на Пригос и с помощта на съдържанието ѝ нае най-малката и лека карета в обществената конюшня, теглена от четири коня и карана от кочияш, който да язди едно от двете водещи животни във впряга, така че да не чува какво си говорят пътниците отзад. На брата и сестрата обясни, че така ще може да продължи лечението в движение, но решителното предимство на каретата беше уединението, необходимо му за следващия етап на преговорите. Който щеше да е не просто деликатен, а труден и дори опасен.

Защото преди да са стигнали Скирос, на още сто и осемдесет мили по пътя, Пен трябваше да убеди някак Арисайдия и Найкис да завият с него на изток към морския бряг. Оттам да намерят кораб, с който да стигнат до остров Корфара, а оттам — до Лоди в Адрия. А ако не успееше... „И да не успееш, с теб пак ще трябва да поемем на изток“ — каза Дез.

Арисайдия отказа да облече роклята на сестра си, но поне се съгласи, не без мърморене, да се увие в зеленото ѝ наметало, докато минат през странноприемницата и се качат в каретата. Веднага щом потеглиха свали наметалото, смачка го на топка и го тикна в ръцете на Найкис, която седеше до него.

— Да не си споменала някога за това!

Тя отвърна със сумтене, което не обещавахе нищо, а Пенрик видя колко вълшебно става кръглото ѝ лице, когато усмивката ѝ е достатъчно широка да вдълбае в него трапчинки. Арисайдия насочи гневния си поглед към Пенрик. Явно не му беше трудно да гледа *него* с яд.

Пенрик седеше на седалката срещу тях заедно с малкото им багаж. Настъпил здраво ножницата с меча, оставена на пода на каретата, той се зачуди как да подхване разговора. Разговор, неизбежно свързан с признание. Арисайдия неочаквано реши проблема му.

— Какво имаше предвид писарят на Пригос, Тепелен, Велка или който е там, когато каза, че е трябвало да си се удавил? Той те познаваше. Както и ти — него.

Пенрик се изкашля.

— А. Да. Точно по този въпрос мислех да поговорим. Отлагах го заради лечението ти. Исках да съм сигурен, че ще прогледнеш. Сега моментът дойде.

Арисайдия махна нетърпеливо с ръка, приканвайки Пен да съкрати въведението.

Пенрик направи свещения знак, потупа два пъти с палец устните си за късмет и се поклони лекичко.

— Нека ви се представя като хората. Аз съм просветен Пенрик от Мартенмост, до неотдавна придворен магьосник на покойната принцеса-архисвещена на този кантон. От година служа при архисвещения на Адрия. Който, поради факта че знам седонийски, както и заради други мои специфични умения, ме зае на своя братовчед дука в ролята на пратеник, който да отнесе в Седония отговора му на твоето писмо, с което го молиш за високо военно назначение в неговата администрация.

Найкис се ококори, а Арисайдия викна:

— Не съм писал такова писмо!

— Било е фалшификат, да. Велка го потвърди. От самото начало е било заговор. Велка, който пътува на същия кораб като мен от Лоди, ми отне съвсем автентичния отговор на дука веднага щом слязох в Патос. Знаеше, че аз съм пратеникът, но не и истинското ми име, нито, види се, истинското ми занятие. Макар че едва ли биха се отнесли различно с мен, ако ги знаеха. Пукнаха ми черепа и ме хвърлиха в бутилкова килия в крайбрежната крепост. В нощта след като са

ослепили теб, мен се опитаха да ме удавят в килията. За да прикрият следите си, предполагам.

Найкис ахна.

— Как избяга?

Докато скучаеше край леглото на пациента си в Патос, Пенрик беше съчинил цяла научна статия, описваща новия метод, и сега едва не отвори уста да ги залее с подробности, но осъзна, че не са му задали този въпрос.

— С магия.

Арисайдия го изгледа гневно.

— Ами! Сигурно са го пуснали. Или защото е техен шпионин, или като невинен инструмент да ме държат под око.

Пен се засегна и отвърна троснато:

— Щом толкова искаш да знаеш, изчаках водата да напъни килията наполовина, превърнах част от нея в лед и се покатерих на него, за да стигна до дупката в тавана.

— Не го вярвам това! — изсмя му се Арисайдия. Найкис не изглеждаше толкова категорична.

Пенрик въздъхна.

— Минутка само... — Вдигна ръка пред себе си и събра пръсти. С облекчение установи, че Дез е била права за водата в пустинята, или поне в Седония, когато миниатюрното количество студ постепенно се втвърди в малко зърно лед. Пен се наведе напред, хвана ръката на Арисайдия и пусна леденото парченце в шепата му. Арисайдия побърза да тръсне ръка. За всеки случай Пенрик направи по-голямо зърно лед и за Найкис, която бе така добра да реагира със страхопочитание... а после изведнъж се наведе и го близна.

— Не!... — викна брат й, но тя схруска зрънцето и се усмихна.

— Наистина е лед! В тасалонския двор понякога имаше лед — обясни тя на Пенрик, — носят го от планините през зимата и го съхраняват под земята. — Присви очи. — Ако наистина си храмов магьосник, значи си положил клетва към ордена на Копелето, права ли съм?

— Той е моят избран бог, да. — Или богът, който го беше избрал. Този въпрос все още си оставаше загадка за Пен. — Учил съм в семинарията на белия бог в Розиндом, която е част от тамошния университет.



— Но не и в медицинския факултет на университета? — „Излъгал си?“, питаха очите ѝ.

Пенрик махна с ръка.

— По онова време бях прекалено зает с теологичните предмети, защото учех отзад напред и по ускорена програма. Обикновено първо се обучаваш за свещен и чак след това ти се дава демон. Но успях да наваксам някак.

Найкис кривна глава и стисна устни. Явно и тя имаше съмнения, макар и различни от тези на брат си.

— Явно е, че не си нито знахар, нито шарлатанин. Уменията ти, дори и свръхестествени, не може да са се породили от нищото, без подготовка.

По тази тема Пен не искаше да говори.

— Придобити са с тежък труд, макар и не единствено от мен. Но всичко това са подробности. Изпратиха ме тук като посредник, а не като лекар. Дукът на Адрия наистина иска да работиш за него, генерал Арисайдия, и ще се зарадва, ако те заведе. Теб и сестра ти. Сега бягате от Патос, да, но това не е достатъчно. Трябва да бягате към нещо. Ако при Скирос завием към морето, мисля, че ще успеем да хванем кораб за Адрия.

— Корабните капитани не вземат магьосници на борда — подхвърли Арисайдия, вероятно за да печели време. — Носело лош късмет.

„Не толкова лош, колкото ако ги хванат да помагат на беглец от имперските власти“, помисли си Пен.

— Тъ, самоуки магьосници — да. Обучените в храма знаят достатъчно, за да не изливат хаос в такелажа, и което е по-важно, знаят как да не го правят.

— Моряците знаят ли разликата?

— Рядко, и това е една от причините да пътувам инкогнито.

Найкис местеше поглед между двамата, явно смутена от това ново предложение за бъдещето ѝ, което мъжете обсъждаха, без да я питат за мнение.

— Не знам адрийски. Само малко дартакийски.

Пен я погледна с мила усмивка.

— Аз ще помагам. Ще ти превеждам. Ще те науча.

Май не постигаше голям напредък, помисли си Пен, ако се съдеше по навъсените им погледи. Постара се да върне разговора към основния въпрос.

— Дукът наистина те иска. Вярва, че с уменията и опита си ти ще размажеш войските на Карпагамо, и аз съм съгласен с него. Макар че дори и ти може да се озориш с планинските им наемници. Освен ако дукът не наеме кантонски планинци и за теб, макар че това може да не е най-умното. И със сигурност ще е лошо за моите бедни кантони. — И добави: — Адрия и Карпагамо си причиняват ужасни неща от години, но поне ослепяването не е официална политика по онези места, това ти го гарантирам.

Найкис явно го слушаше внимателно, по-внимателно от брат си, защото изведнъж каза:

— Не си наполовина седониец, нали? И това е било лъжа.

— А, не. Роден съм в долината на Зелен геран, в планините на стотина мили източно от Мартенмост. Градчето едва ли фигурира на седонийските карти. — Както и на повечето други, в интерес на истината.

— Кантоните държава ли са изобщо? — каза не особено любезно Арисайдия.

— Ами, по-скоро шарена черга от... е, градове-държави звучи твърде грандиозно. Да речем, градчета-държавици. Различни завоеватели, от древната седонийска империя до Одар Велики от Дартака, а също Саон и Лесовете, са се опитвали да установят властта си над този или онзи кантон, но с половинчат и краткотраен успех. Нашите хора не търпят чуждо иго. — Носталгична усмивка кривна устните на Пенрик. — А и завоевателите нямат голяма полза от земята ни. Богатите мини се броят на пръсти, а обработваемата земя е малко. Освен ако не си падаш по кози и говеда. Основният ни износ са сиренето и наемниците. И двете са с високо качество, между другото — добави той в пристъп на патриотизъм. — Вали много сняг. Когато не вали дъжд. Сигурно затова толкова ме бива с леда. — Богове, колко беше уморен.

— Трижди луд за връзване — измърмори Арисайдия, боговете знаят защо.

— Адрия ще ти плати добре — каза Пен.

Арисайдия изкриви уста с отвращение.

— Не се и съмнявам. — Вдигна брадичка, кехлибарените му очи блеснаха. — Никога не съм писал на дука на Адрия. Пиших си с дука на *Орбас*.

Пен се ококори, а Дез прошепна: „Аха! Пъзелът започва да се нарежда...“

— Не стигнах дотам да го пратя на майната му, макар че и това щеше да стане. Пак добре, че не успях да напиша следващото писмо. Когато пристигнем в Скирос, ти можеш да продължиш към своята Адрия и много ти здраве. Ние с Найкис ще поемем на юг към Орбас.

Облегна се назад и скръсти ръце на гърдите си. Найкис отвори уста и вдигна ръка, но после я отпусна в скута си, а думите ѝ останаха неизречени.

Арисайдия добави:

— А ако се опиташ да ми направиш заклинание за принуда като на конете, ще те намушкам.

Пен скришом прехвърли още малко от тежестта си върху ножницата на пода.

— За мен това ще е по-трудно, отколкото изглежда. И по-трудно за теб, отколкото си мислиш.

Арисайдия изсумтя, затвори очи и се изолира от... всичко. Виж, това Пен можеше да го разбере.

## 12.

Напрегнато и уморено мълчание тегнеше в каретата, подчертано от подвикванията на конярите, тропота и цвиленето, докато сменяха конете след първите петнайсет мили. Слуга им продаде халби разредена бира, която Найкис изпи поради липса на по-добро питие, после се отбиха поред в клозета на конюшнията. Тя издебна момент, когато лекарят... магьосникът... просветен и заклет в храма свещен Пенрик (богове!) не можеше да ги чуе и дръпна Аделис под едно дърво, което хвърляше сянка над двора.

— Отхвърли предложението на Адрия, това го разбирам, но случайно да си забелязал, че от нас единствен Пенрик има пари?

— Мислех, че ти имаш. — Самият той беше изхвърчал от вилата само със сестрините си дрехи на гърба.

— Колкото за една нощувка в хан и храна за няколко дни. Не толкова, че да ни стигнат до Орбас. И ако наистина отиваме там, Пенрик трябва да е извънмерно щедър, за да ни плати пътуването до Скирос. — Щяха да продължат и през нощта, за да увеличат преднината си пред преследвачите, което би опразнило допълнително кесията му.

— Плаща го с парите на секретар Пригос, но иначе — да. Няма да е лесно да вземем кесията на магьосника.

— И да се отплатим за щедростта му, като го ограбим? — сопна се Найкис. — А и той може да бъде полезен по други начини. — Фактът, че е служил на принцеси, архисвещени и дукове, говореше за висока социална позиция, с която Пенрик явно предпочиташе да не се хвали. — Категоричен си, че не искаш да работиш за Адрия...

Смехът му беше кратък и горчив.

— Знам само няколко думи на адрийски, става ми лошо на кораб, а и не искам тези морски плъхове да ме използват срещу Седония, както несъмнено ще се опитат рано или късно, нищо че уж имали сметки за уреждане с Карпагамо. — И добави с по-тих глас, сякаш засрамен от надеждата: — Ако отида в Орбас, след време може да се

помиря с Тасалон и да се върна. Отида ли в Адрия, изгарям всички мостове след себе си.

Найкис се замисли над думите му.

— Нещо много неприятно трябва да се случи на министър Метани и кликата му, за да се върнеш в Седония.

Зъбите на Аделис блеснаха хищнически под съсипаната горна половина на лицето му.

— Вероятно.

Найкис си пое дълбоко дъх.

— А какво ще кажеш да обърнем нещата? Да убедим Пенрик да дойде в Орбас? Да премине на служба при тамошния дук? — „При нас?“

— Аз още се чудя как да се отървем от него. Вече отказах да работя за неговия дук и той като нищо може да ни предаде.

— Това е точно толкова вероятно, колкото художник да подпали шедьовъра си. Може да не го казва на глас, но явно много се гордее с постигнатото. За очите ти говоря. — И се гордееше с право. Ако не знаеше, че е дело на магия, Найкис би го нарекла чудо.

— Найкис, той е адрийски шпионин. Сам го призна!

— Пенрик е много повече обикновен шпионин.

— Ти сигурна ли си, че го искаш за *Орбас*? — изсумтя Аделис.

Тя се намръщи. Дано поне не се беше изчервила.

— Започнах да го харесвам, вярно е. Той просто е... различен. Чудат, но и мил.

— Ама аз само се *пошегувах*. — Аделис присви очи, явно застигнат от ново подозрение. — Той да не те е притеснил нещо? Нали не се е опитвал да... да те съблазни с магия или нещо такова?

Найкис се разсмя.

— Едва ли ще му е необходима магия за това, но иначе — не. — Сигурно би могла да добави и едно „уви“.

Само че Аделис се досети и без да му го казва.

— От всички...! Запознах те с куп почтени офицери, а ти точиш лиги по някакъв чужденец, някакъв малък, дребен...

— По-висок е от теб — изтъкна Найкис, докато брат й търсеше дума, с която да довърши описанието на Пенрик. Е, една дума определено нямаше да е достатъчна за тази цел. Необходими бяха много думи.

— Добре де, кльоцав тогава, и постоянно се хили, лъже... носи демон на хаоса в себе си! Ти би ли разбрала, ако ти е направил нещо? Аз не бих!

— Значи вероятно не ми прави нищо. Не ми е направил нищо. Нито преди, нито сега. — В тази тревога ли се коренеше антипатията на Аделис? Или антипатията прикриваше тревогата му? Найкис си пое дъх да овладее яда си. — Мисля, че и двамата виждаме съвсем определено какво направи Пенрик за теб. Това все би трябвало да означава нещо. — Трябваше да признае, че магията на Пенрик, поради факта че е невидима, наистина може да притесни човек. Как да се защитиш срещу атака, която не виждаш? Но Аделис рядко се инатеше като магаре на мост пред очевидното, стига да му го посочиш. — Поправи ме, ако греша, но мисля, че Тасалон съвсем неотдавна ти даде нагледен урок до какво водят въображаемите заплахи.

Последното сякаш наистина стигна до него и той отстъпи с една своя си, малка аделиска педя, която при друг би се равнявала на цял аршин.

— Просто смятам, че този тип може да бъде опасен. За теб.

Найкис скръсти ръце и кривна глава при това откровено двуличие.

— Значи не е трябвало да ме учиш да не се страхувам от опасни мъже, нали?

Аделис беше достатъчно умен да не нагази в тези плаващи пясъци, но после се набута в други по своя воля и с думите:

— Мислех, че ще завиждаш на мъж, който е по-хубав от тебе.

— Защо, ти завиждаш ли? Сериозно, Аделис! — А после мярна въпросния мъж да заобикаля покрай обора и неохотно си призна, че в думите на брат й има известна истина. Не за завистта, разбира се, защото тя би била безсмислена като да завиждаш на слънцето. — Шш, тихо, идва.

Качиха се отново в каретата и потеглиха в стабилен, разумен тръс, който щеше да им спечели преднина, без да преумори конете.

Няколко мили по-нататък ги изпревари галопиращ куриер с униформа на провинциалната администрация. Пенрик надникна през прозореца и се намръщи. Минути по-късно конят се върна в бърз тръс, като току подритваше, уплашен от свляклото се на корема му седло,

следван на разстояние от задъхания и ругаещ куриер. Аделис проточи врат да погледне след тях, когато се разминаха за втори път.

— Това твое дело ли е? — попита той Пенрик.

— Да — въздъхна той. — Макар че едва ли ще е от голяма полза. Аделис потропа с пръсти по рамката на прозорчето.

— Не ми харесва да съм в капана на пътя.

Пенрик вдигна рамене.

— Мисля, че имаме поне един ден сигурна преднина. Гарантирам, че Велка още не е в състояние да язди. А дори след като дойде на себе си и ако иска да преследва мен, ще трябва да помоли патоския храм за магьосник. Ако храмовете в Седония са като онези, които познавам, значи няма да си строшат краката от бързане, за да му угодят. Макар че ако ме сметнат за самоук магьосник, може и да се отнесат сериозно към молбата на Велка. Контролът на този вид магьосничество е тяхно задължение, което няма нищо общо с политиката.

— Щом ние можахме да намерим карета, същото ще направи и Велка — каза Аделис. — Със или без магьосник.

— Хм.

— Значи не си го осакатил необратимо. — Явно смяташе, че Пенрик е трябвало да направи поне това, щом статутът му на храмов свещен забранява убийството чрез магия.

— Да.

— И защо не?

— Най-простичкият отговор би бил... за да избегна натрупването на теологична вина върху самите нас — каза Пенрик и се намръщи. — Разбирам накъде биеш с въпросите си, Арисайдия. Всяка армия се опитва да издои храма за магьосници, без значение колко малобройни сме ние. Няма да кажа, че началниците ни никога не отстъпват пред молбите на военните, но истината е, че накрая винаги някой съжалява. Обикновено магьосникът. Това е добре позната опасност.

Аделис изхъмка на свой ред. У Найкис се оформяше впечатлението, че зад всяко решение на магьосника се крие дисциплина и строг кодекс, скрити правила, които на нея й убягваха. Дотам, че започваше да се пита дали не е *по-възрастен* от трийсетте години, които си приписваше.

От друга страна, не биваше да забравя за Дездемона, която беше на повече от двеста. Беше измамно лесно, но и погрешно, да не включва в сметката постоянния спътник на Пенрик. А после се запита как ли изглежда всичко това от гледната точка на демона.

При третата спирка за смяна на конете хапнаха топло ядене в кръчмата към конюшната, после пак се наместиха в каретата за поредния преход. Напрежението от сутринта постепенно се отля, първо защото Найкис не желаше да има нищо общо, и второ, защото Пенрик седеше отпуснат като чувал и само се усмихваше дружески. Когато магьосникът предложи да убият времето с лечебна процедура, Аделис се поколеба.

— Ами ако се закълна, че ще работя само върху веждите ти? — попита Пенрик.

— А аз откъде да знам какво правиш изобщо, на Копелето преизподнята? — възрази Аделис, макар неохотата му да се топеше.

— Какво е усещането? — попита го Найкис, обзета от любопитство.

Аделис вдигна рамене и призна:

— Успокоително по странен начин. В повечето случаи.

— Има много време до следващата спирка — изтъкна Найкис и Аделис се остави да го убедят. Смениха си местата и двамата мъже, след няколко несръчни опита, успяха да се нагласят така, че ръцете на Пенрик да имат достъп до главата на Аделис. В резултат дългите крака на магьосника бяха сякаш навсякъде, а стъпалата му се озоваха почти в скута на Найкис.

След известно време очите на Аделис се притвориха.

— Той заспа ли? — прошепна Найкис.

— Не — изръмжа Аделис, а Пенрик се подсмихна. Значи не беше смъкнал гарда си чак толкова. Само дето много скоро Аделис заприлича на отпуснат чувал, а Пенрик се напрегна и по челото му изби пот.

Щом спряха за поредната смяна, Пенрик каза:

— Налага се да пообиколя обора. Няма да се бавя. И да не тръгнете без мен.

Найкис изчака мъничко, после слезе и тръгна след него.

В обора беше хладно и тъмно, и някак приятно с всичките тези коне, които отмаряха в отделенията си. Найкис мярна тънкия силует на



Пенрик да се изнизва през вратата в дъното.

Последва го и се озова при голяма купчина конска тор. Острата миризма насищаше въздуха заедно с жуженето на хиляди мухи, което... което внезапно изчезна. С все мухите. Пенрик стоеше облегнат на стената със скръстени ръце, намръщен.

— Какво правиш?

— Хаосът, който се поражда при лечението, трябва да отиде някъде, а смъртта е най-ефикасното средство. Убиването на мухи, бълхи или други паразити, които са подопечни на Копелето, се смята за теологически приемлива жертва. Повечето топлокръвни животни са подопечни на Сина, но има няколко изключения. Плъхове, мишки и други създания, които са се превърнали във вредители. По-големият Брат на моя бог май ми дължи една-две услуги, но знае ли се. Затова — мухи. Досадно е, но пък винаги ги има в изобилие.

Това вероятно беше най-странният разговор, който беше водила в живота си, но... не я изплаши. Найкис се облегна на стената до него и също скръсти ръце в мълчаливо предложение да му прави компания. Той я погледна и се усмихна.

— Но никога хора. — Тази мисъл й действаше успокояващо.

Усмивката му се стопи.

— Е...

Тя го погледна с неизречен въпрос в очите.

— Не съвсем никога. Защото Копелето е богът на изключенията все пак, както и син на Майка си. На най-високите си нива медицинското магьосничество допуска изключения. Не от вида „той или аз“, за които говореше брат ти, така че не му казвай. Ще се развълнува и ще търси под вола теле. Когато трябва да избираш между два живота или един срещу нито един... — Замълча, без да довърши.

Найкис остави мълчанието си отворено, готово да бъде запълнено с думи по негов избор. Или с друго мълчание. За нищо на света не би го притиснала. Би било като да притиснеш твърде силно стъкло.

— А след това лекарят цяла нощ лежи проснат в храма, моли се за знак и получава мълчание. Точно тази молитва не бих я пожелал никому.

— Аз... — Наистина ли можеше да каже „разбирам“? Промени го на: — Съжалявам.

Дворът тънеше в мъртвешка тишина.

Той си пое дълбоко дъх.

— Аз също.

После се оттласна от стената с дежурната си усмивка и двамата хлътнаха обратно в обора.

И какво по-точно знаеше този така разсеян на вид и така младолик човек за „най-високите нива на медицинското магьосничество“?

Започваше да подозира, че отговорът вероятно е „всичко“.

Което влачеше след себе си като лодка мрежа друг въпрос. „Как?“

В късния следобед равнините на провинция Патос постепенно отстъпиха пред нанагорницата на хълмиста земя и това веднага се отрази на скоростта им. Найкис се успокояваше с мисълта, че неравният терен ще забави в не по-малка степен и преследвачите им. Принудиха се да платят прескъпо за трети чифт коне към впряга, за да прехвърлят най-високия проход.

Магьосникът, явно притеснен, че скоро ще се раздели с пациента си, редуваше лечебни процедури с разходки при всяка спирка — плетеше крака и изчезваше зад някоя постройка да се отърве от хаоса по своя си начин. Покрай тясната карета и честите процедури Найкис започна да си дава сметка, че лечението има ефект не само върху Аделис, но и върху Пенрик. „То буквално го изцежда.“

Най-после свободен да говори за занятието си, Пенрик не спираше да го прави. Не приличаше толкова на шпионин, колкото на притеснен учен с любима тема и запленена публика. Найкис се зачуди дали не е от онези хора, които говорят повече, а не по-малко, когато са уморени. Дори Аделис, въпреки всичките си резерви, отстъпи пред растящото си любопитство, макар че неговите въпроси към магьосника упорито се въртяха около военните приложения на изкуството му.

Не, никой не можел да събере взвод от магьосници. Демоните не се търпели един друг и точно затова магьосниците били единаци. Не, магьосниците не се различавали значително по силата си, защото всички били ограничени от количеството хаос, което човешкото тяло можело да понесе, без да пострада, и да изхвърли наведнъж. Разликите

в уменията се дължали най-вече на хитростта и ефикасността, които нараствали с годините и опита. Неефективната употреба на магията пораждала, покрай другите неща, и топлина, а несръчният магьосник можел да припадне от прегряване или (крива усмивка) дори да се пръсне като препечена наденица, кой знае? Найкис не беше сигурна дали вярва на последното, а ако се съдеше по физиономията на Аделис, същото важеше и за него. Ако онова с наденицата било вярно, побърза да добави Пенрик, значи никой не бил оцелял да го докладва, така че нямало доказателства по разбираеми причини.

Не (жална въздишка), никой магьосник не можел да изстрелва огнени топки от пръстите си. И двамата мъже изглеждаха еднакво разочаровани от тази неспособност.

— Макар че аз съм доста добър в изстрелването на горящи стрели — добави Пенрик. — Но това е лъкометство, а не магия.

Не, не и не — така започваше отговорът на всеки следващ въпрос, зададен от Аделис и неизменно свързан с бойните приложения на магията по принцип и в лицето на този магьосник в частност.

Накрая Найкис започна да се чуди как тези категорични отрицания се връзват с бога на изключенията. Хлъзгав като риба, наистина.

Нейните въпроси като че ли даваха повече плод. Да, магьосници-лекари се срещали рядко. Само най-кротките и опитомени храмови демони, култивирани в продължение на няколко свои живота — добре де, не „свои“ животи, а на просветените си ездачи, — бивали прехвърляни в лекар с медицинско образование и голям опит. Да, двеста години била необичайна възраст за демон. Повечето нови стихийни създания не оцелявали дълго в материалния свят, прогонвани по бързата процедура от нарочен светец към ордена на Копелето или в резултат на някаква злополука. Колкото по-дълго оцелеел един демон, толкова по-вероятно било да вземе надмощие над ездача си и да овладее тялото му, а без съдържащата дисциплина на магьосника естественият за демона хаос излизал на сцената и сеел разрушение. Да, демоните възприемали личностните характеристики на своите ездачи, за добро или за лошо. Предвид какви били някои хора, това можело да свърши много зле и било изключително несправедливо, че не ездачът, а демонът бивал обречен на пълно унищожение, озове ли се в ръцете на своя бог.

Найкис не беше сигурна дали последното, изречено с такова ожесточение, идва от Пенрик или от Дездемона.

Когато нощта ги настигна в друсащата карета, дори приказливият Пенрик потъна в изтощено мълчание. Аделис си надяна стоическата физиономия на войник в поход. Найкис клюмаше уморено.

С Аделис се редуваха да служат за възглавница на другия и дремваха на пресекулки. Пенрик се сгъваше на седалката си ту насам, ту натам, и всяка позиция изглеждаше по-неудобна от предишната. Накрая вдигна крака и ги подпря на тавана, за да изпълне горната половина на тялото си.

Найкис сигурно би могла да осигури някакви елементарни удобства, одеяла, възглавнички и други такива неща, ако бягството им беше планирано и тайно, а не тази импровизирана каша с потеря по петите. „Ако желанията бяха коне, всички щяхме да яздим.“ Така гласеше старата поговорка, а конете за смяна щяха да са друго неизпълнимо желание щом стигнеха в Скирос.

Където щяха да са на края на силите си, на парите си, на времето... на всичко.

Стигнаха Скирос по здрач на следващия ден. Найкис слезе схваната от каретата и се зачуди дали и Пенрик се е чувствал така, когато се е измъкнал от бутилковата килия. В старата странноприемница беше останала само една свободна стая, но пък имаше вода да се измият и легло, макар и твърдо, в което да се строполят. Ханджията довлече тънък натъпкан с вълна дюшек и го остави на пода. Пенрик се намръщи и набързо отстрани проблема с пълзящото му и хапецо население, а за всеки случай прокара ръка и над леглото, което Найкис и Аделис си поделиха. Пенрик легна на дюшека. Сините очи на Пенрик бяха помътнели от умора, а стоицизмът на Аделис сдаваше багажа. Опасно беше да се бавят, да, но повече не можеха да отлагат почивката. Имаха нужда от сън.

Късно през нощта Найкис се събуди и видя Пенрик да намята горната си дреха — и тримата си бяха легнали облечени — и да се измъква на пръсти в сенките. Аделис хъркаше. Дали магьосникът не беше решил да тръгне за Адрия посред нощ? Възможно ли бе да

планира някакво закъсняло предателство? Силно разтревожена, Найкис нахлузи обувките си, наметна плаща си и го последва.

Той излезе тихо през вратата на странноприемницата. Найкис изчака мъничко и също излезе, притисна гръб към стената и се огледа къде е. Зърна го под слабата светлина на луната, вдигна качулката си и тръгна след него.

Пенрик пресече един павиран площад и изчезна под колоната на храма отсреща. Найкис изчака да чуе второто изскърцване на тежката врата, после се затича да го настигне. Какво търсеше той в храма?

Беше оставил вратата открената. Найкис я отвори без звук и хлътна в сенките. Луната, почти пълна, изливаше светлика си право в свещения атриум и скъсяваше синята сянка на огнения амвон. Няколко червени въглена още светеха в пепелта. Очите ѝ се нагодиха и Найкис видя Пенрик да обикаля от олтар на олтар. Правеше свещения знак, отваряше кутиите с приношения, които би трябвало да са заключени, и прехвърляше монетите в кесията си. Което обясняваше как е финансирал начинанията си след бягството от бутилковата килия, ако не се броеше преджобването на провинциални бюрократи. Пропусна кутията за приношения на Майката, макар да направи свещения знак и да сведе глава като пред другите олтари.

При кутията на Копелето промърмори под нос:

— Хм. Тук явно те обичат повече. — Взе парите, но вместо само да се поклони, падна на колене пред олтара с бялата покривка. Вдигна ръце с длани нагоре в молитва, а минутка по-късно се просна на плочките с разперени ръце в знак на най-дълбоко смирение. Или в резултат от смъртна умора.

Възцари се пълна тишина. Но не за дълго, оказа се, защото след малко Найкис го чу да мърмори:

— Кого заблуждавам, мой най-любезни или най-жестоки господарю. Ти никога не ми отговаряш. — Гласът му стана кисел. — Само глупак може да привлича вниманието му. Хич не ни трябва. Сериозно.

Найкис не би искала да прекъсва молитва, но това звучеше повече като спор. Приблужи се и седна с кръстосани крака до... лекаря, магьосника, свещения? В кое от многобройните си качества се беше проснал в такова безнадеждно смирение?

Той се претърколи по гръб и я стрелна с усмивка. Не изглеждаше изненадан.

— Здравсти, Найкис. Дошла си да се помолиш?

— Може би.

Пенрик кимна към олтара с бялата покривка.

— Той е и твой бог, нали? Май те чух да казваш нещо такова, докато още бяхме в Патос.

— Понеже никой от другите не отговаря на молитвите ми, да.

— Моите съболезнования.

Не беше сигурна как да разбира това.

— Исках да говоря с теб. Хрумна ми друга идея, докато пътувахме.

— О?

— Вместо Аделис да идва с теб в Адрия, което той няма да направи, защо ти не дойдеш с нас в Орбас?

Пенрик издаде тих звук, който не ѝ подсказа какво мисли за предложението ѝ — беше по-скоро като охкането на човек, когото са ударили с юмрук в корема. После магьосникът свъси вежди.

— Арисайдия одобрява ли тази твоя идея?

— Сигурна съм, че ще мога да го убедя — каза Найкис, без да е докрай убедена в думите си. — Щом се установим там, Аделис ще ти помогне да си намериш добра служба. Може би дори като придворен магьосник.

— Дукът сигурно си има придворен магьосник. Точно така изгубих последната си служба. Когато принцесата-архисвещена Люен внезапно почина, заместницата ѝ си доведе свой доверен магьосник от Изтокдом. Предложих да остана, без да се бъркам в делата им, като безмълвна мишчица сред книгите си... даже не бях завършил последния си превод... но явно никой не вярваше, че в двореца има място за два демона на хаоса. Дори и самите демони.

Чакай, последното не беше ли изречено с другия му глас? Пенрик продължи да разказва спомените си, вперил поглед в нощното небе, ограничено от отвора над вечния огън.

— Постараха се всячески да ме прехвърлят към ордена на Майката в Мартенмост, който, за разлика от двореца, даваше мило и драго да ме получи. Идеално, нали? Всички са доволни, без мен. Никой не бива да погребва две майки за една година.

Найкис едва не си изкълчи врата, толкова бързо се обърна да го погледне.

— Какво?

Той махна с ръка да пропъди боговете знаеха какво.

— Принцеса Люен ми беше като втора майка. Истинската ми майка почина малко след нея, у дома, в Джуралд. Не бях нито при едната, нито при другата, когато умряха. Не знам дали това е благословия, или проклятие.

— Съжалявам. — Почувства се като последната глупачка заради тъпата дума, но той отново махна с ръка, този път в знак, че разбира и приема. Найкис направи опит да върне разговора към първоначалната му тема: — Ако не придворен магьосник, дукът на Орбас със сигурност ще се радва да те направи придворен лекар. — Щеше да му се моли, научеше ли какво е направил за Аделис.

Спокойно и бавно Пенрик каза:

— По-скоро бих умрял. — Усмивката му стана някак особена.

Найкис поизправи гръб и събра кураж.

— Питам се защо човек с твоите очевидни... изключителни умения не се препитава като лекар. Мисля, че знам защо.

— Сериозно? Кажете ми. — В тона му звънтеше ирония, но не от злобните. Нищо злобно нямаше в него.

— Изгубил си пациент. Някой важен за теб може би. — Дали не е била онази негова принцеса? Майка му? — Дал си всичко от себе си да помогнеш, но не си успял и това е разбило сърцето ти. Затова не искаш да продължиш. — Опита се да прецени реакцията му. Прекалила ли беше? Дали нямаше да се разгневи на любопитството й, да се засегне?

Най-малко бе очаквала силния му смях, който избухна и след миг секна. „Луд за връзване“, беше казал Аделис. Дали нямаше да се окаже прав?

— Де да беше това. — Пенрик се протегна на твърдия под, вдигна ръце и ги подложи под главата си, примижал към луната, която обливаше светлото му лице с меката си топлина и го превръщаше в статуя от сняг. — Пробвай по три на седмица. Понякога и по повече.

— Какво?

— Е, това е място за изповеди, нали? А и след утре едва ли ще се видим повече, така че... защо не? Като да сцелиш цирей... и също

толкова грозно и очарователно като онова, дето излиза от него, дааа. Току-виж ми се отразило добре.

„Луд за оковане?“ Найкис прехапа устни.

— Всичко започна добре. Щастлив бях с научните си занимания в двора на принцесата-архисвещена. Но бях превел записките на просветена Рухия върху приложението на магията в медицината и така орденът на Майката в Мартенмост разбра, че две от предишните ездачи на Дездемона са били лекарки. Принцесата държеше да се развивам, аз също, затова се зарадвах, когато тя ме прати в болницата да стажувам. Да се уча, да чиракувам, ако щеш. Само дето знанията на просветена Амберейн и просветена Хелвия изведнъж се пробудиха в мен и аз започнах колкото да уча, толкова и да преподавам. Не че всеки нов пациент не е урок за лекаря си и така цял живот. Приятно ми беше да преподавам анатомия. Излекувах няколко трудни случая. Работата е там, че всичко зависи от терена, върху който работиш. Ако бяха ослепили брат ти с нажежено желязо, нямаше да остане много, върху което да въздействам с уменията си. Но погледнато отвън, за никого не беше ясно защо понякога успявах, а друг път — не. Болницата все повече разчиташе на мен, защото, в крайна сметка, понякога се получаваше. Защо да не опитаме, един вид. Бях много натоварен, но все още се справях, а после принцесата почина и аз изгубих защитник, без дори да съм подозирал, че имам такъв. Работата е там, че орденът ме „щадеше“ само за най-тежките случаи. Не ми възлагаха да церя възпален нокът или глисти. Не ми отпускаха едничка *лесна* победа. Само най-тежките наранявания и болести, отново и отново, всеки божи ден. Някои оздравяваха, но повечето умираха. Когато усетих, че съм започнал, всяка сутрин на път към болницата, да мисля как най-ефективно... е, това вече няма значение.

— За мен има — осмели се да каже Найкис.

Посребрените му от луната вежди се вдигнаха.

— Защо? Добре де. Обещах да се изповядам докрай, нали така. Тук, на колене... е, проснат на пода пред своя бог. Не че Той вече не знае всичко. — Снежна усмивка, призрачна почти. — Та когато осъзнах, че всеки ден на път към болницата обмислям начини, по които един магьосник би могъл да се самоубие — което не е лесно, между другото, ако демонът му не е съгласен, — та тогава стигнах до извода, че е време да се откажа. Подадох молба към архисвещения на



Адрия да ме назначи като преводач или за друга научна работа към храма и сложих край на кариерата си като лекар в Мартенмост. Пътят на север през планините беше много приятен. Имах чувството, че съм се измъкнал на косъм.

Найкис пробва с приятелско мълчание. Алтернативата беше да се разплаче от ужас или да възрази разгорещено, а това със сигурност нямаше да помогне. Колко далеч беше стигнало това „обмисляне“? „На бас, че Дездемона би могла да ми каже.“

Пенрик продължи:

— И така разбрах каква е разликата между умение и призвание. Да имаш призвание без умение е трагедия, която всеки може да разбере. Обратното... е по-трудно за разбиране.

— О. Аз... да. — Пое си дъх и го предизвика: — Много бих искала да чуя версията на Дездемона, между другото.

Явно го стресна. Очите му се разшириха и след миг той каза колебливо:

— Сигурно... бихме могли да го уредим.

Вече познаваше кога вътрешният му близък изплува на повърхността — нещо в лицето му се променяше.

Демонът каза:

— Ха. Ако питаш нас, за всичко са виновни началниците му. Амберейн и Хелвия са се учили в най-великите центрове на медицинското изкуство в Саон и Дартака за времето си, където уменията и ограниченията им са били преценени и приети и никой не е злоупотребявал с тях. Изостаналият Мартенмост разбра, че е извадил невиджан късмет с Пенрик, потри ръце и се опита да го издои почти до смърт. Също като алчен жокей, който изкарва първокласно жребче на пистата твърде рано и го съсипва. А моят глупак се товареше ли, товареше, вместо да им откаже или да си плюе на петите, докато не се озовахме на един хълм по зазоряване, състезавайки се дали аз ще мога да затворя вените му по-бързо, отколкото той може да ги реже, което *определено* не е моята представа за начина, по който всеки от нас да си хване пътя.

— Не беше *наистина* — възрази той с нещо като възмущение. — Наблизо имаше пропаст, ако си спомняш. А както си изтъквала неведнъж, дори ти не можеш да летиш.

— За щастие, той припадна, преди да е спечелил състезанието. За останалото платиха малко свлачище и един нещастен елен, а когато Пенрик се събуди, двамата си *поговорихме*.

Разказът на Пенрик може и да приличаше на смирена изповед, но този на Дездемона тежеше от гняв.

— И понеже не може да отказва, се озовахме в бутилкова килия в Патос, вместо да си седим в приятен кабинет в Лоди с изглед към канала. Едно му трябва на него — строг началник, който да отказва *на него*. — Гласът му захитря, а очите му се извърнаха към Найкис. — Жена, която има опит с глупави мъже, дето си търсят белята, също може да свърши работа.

— Дез! — Шашнат, Пенрик се надигна и седна.

— Какво, не аз зяпам скришом задника ѝ от цели две седмици. Направи нещо по въпроса.

Заради светлината не стана ясно дали се е изчервил, но страните му сякаш поруменяха.

Найкис преглътна. Разбираше накъде бие демонът. Не беше първото неприлично предложение, което получаваше, но определено беше най-странното. И най-малко обидното, впрочем.

— Опит имам — тихо каза тя. — Но не мога да се похваля с особен успех.

— Струваше си да опитам — беше отговорът. Неясно чий.

— Наистина си струваше. — Сега вече гласът беше неговият. Той се обърна да я погледне, очите му — сребърни в сенките и неразгадаеми.

— Имам контрапредложение. Защо не дойдеш в Адрия с мен? Нека Аделис продължи сам към Орбас. Смятам, че вече може да се справи.

Тя се отдръпна.

— Не бих могла да го направя. Не мога да го нарежа...

— Той те е зарязвал, за да води войните си, колко пъти? Да пътува сам може да е по-безопасно и със сигурност ще е по-бързо.

— Твоят дук не иска *мен*. — Сърцето ѝ се разтупка.

— Не съм казвал, че те иска дукът. — Думите му прозвучаха задъхано.

— Така ще се превърна в заложница, която да използват срещу брат ми.

Гласът му утихна.

— Не това имах предвид.

— Но ще се случи. Неизбежно е. Така стоят нещата.

— О. — Той се отпусна отново на пода, вперил поглед в луната.

— Бих могъл да те защитя...

— Вече видяхме колко непостижима е защитата, когато собственият ти суверен се обърне срещу теб.

— Сигурно си права.

Предложението му беше най-милото и най-жестокото, което бе получавала — като да дадеш ръкавици на безрък крадец или цветя на гладуваща жена. Тя му го върна:

— Можем да отидем в Орбас.

Той обърна рязко лице, сякаш да избегне стрела.

— Всичките ми книги са в Адрия. Така поне се надявам.

— Непрежалими заложици?

— В известен смисъл. Което говори нещо за мен, боя се. Нещо тъжно.

Тя се замисли над странния му аргумент.

— И в Орбас има книги. Казват, че дукът имал хубава библиотека. Книги, които не си чел. Може би дори такива, за които не си чувал. — Осъзна, че не е отхвърлил предложението ѝ за Орбас, поне не толкова категорично, колкото Аделис беше отхвърлил Адрия. Дори хлъзгавите риби понякога падат в мрежите...

Той се подсмихна.

— Птицата на мъдростта. Мадам Сова. Прав беше брат ти.

Да, и в тази връзка — какво щеше да стане, ако Аделис се събуди преди да са се върнали?

— Трябва да се връщаме. Ако си приключил тук.

Той се огледа замислено.

— Понеже никой не говори, освен нас, явно съм приключил.

Изправи се пъргаво и ѝ подаде ръка да ѝ помогне да стане.

## 13.

Пенрик хвана под ръка Найкис... мадам Катаи, докато вървяха в мрака към странноприемницата. Потръпна при мисълта, че го е проследила до храма сам-самичка посред нощ в непознат град.

„Разстоянието не е голямо“ — отбеляза Дез.

„Дез, просто... не ме излагай пред тази жена, става ли?“

„Защо, предпочиташ сам да се излагаш? — Пен остана с впечатлението, че е изсумтяла. — Щом аз мога да те слушам как вехнеш по нея, значи и тя може. Пък току-виж дало плод.“

Сякаш не беше достатъчно зле, че си беше излял душата пред Найкис.

„Има пречки. Като се започне с храмовата ми клетва пред архисвещения на Адрия.“

„Богът ти е еднакъв навсякъде — в Адрия, в Седония... че и в Орбас.“

„Ако не си забелязала, моят бог току-що отвърна с мълчание на молбата ми за напътствие. Както винаги. И навсякъде. Кое то в известен смисъл потвърждава тезата ти, предполагам.“

„Да бе. Молиш се за напътствие и миг по-късно това прекрасно дете идва и сяда на пода до теб. Реших, че ще те потупа по главата. Макар че един удар с талпа би свършил по-добра работа, не че някой ме пита. Ти какво очакваш от Него, писмо с подпис и печат по нарочен куриер? Парад с тропети?“

Пенрик каза колебливо:

„Значи я харесваш? Рядко харесваш жените, с които се, въ, срещам.“

„Защото те не ме харесват. Но тази ми изглежда готова да се учи. Виж, за брат й не съм толкова сигурна.“

„Мислех, че е радост за очите ти.“

„Да, докато не си отвори устата. Много е груб.“

„Срещали сме и по-груби. Според мен може да се научи. Дай му време.“

„Време, с което по план не разполагаш? Противоречиш си, Пен.“  
Той се усмихна невесело.

„Ако искаш последователност, значи е трябвало да дам клетва на друг бог.“

Влязоха в странноприемницата и стълбите заскърцаха под стъпките им. Под прага на стаята им се лееше слаба оранжева светлина. Влязоха и завариха Арисайдия седнал на единствения стол в стаята да ги гледа гневно, очите му бяха като червени искри на слабата светлина от лоената свещ. Държеше на коленете си оголен меч.

И каза тихо и заплашително:

— Къде бяхте?

Сигурно се беше разтревожил, като се беше събудил сам в стаята. Заради сестра си, макар че нейната липса Пен не беше планирал. Добре поне че не беше хукнал да ги търси из града.

— В храма — отговори той, също толкова тихо.

— По това време на нощта?

— Боговете чуват молитвите ни по всяко време.

— Всъщност — каза Найкис, докато сваляше наметалото си и го окачваше на един пирон на стената, — го заварих да опразва кутиите за приношения.

Арисайдия го прикова с гневния си поглед.

— Утре искаш да наемем коне, нали? — каза Пен.

— Боях се, че ще трябва да откраднем коне като войска на вражеска територия — призна неохотно бившият генерал. — По-добре ще е да ги купим, разбира се — добави саркастично, — понеже така няма да оставим свидетели.

— Мислел си да ги откраднем? — каза Найкис и вдигна вежди. Хвърли кос поглед на Пенрик. — Трудно ми е да си представя Седония като вражеска територия.

— Тук няма да намерим коне за продан посред нощ. — Арисайдия въздъхна, после стана. — Хайде да лягаме.

Прибра меча в ножницата, но не пропусна да стрелне Пенрик с гневен поглед, преди да духне свещта и да си легне.

Пен се изопна на дюшека и се замисли възможностите си.

Не че бяха много. Един път се отклоняваше на изток от Скирос към морето, друг водеше на запад и се свързваше с мрежата пътища около столицата Тасалон. Тесен местен път се провираше на юг между

възвишенията и се разклоняваше в черни пътища и пътеки през скалистите проходи към съседната провинция. Оттам карета не можеше да мине, нито друго возило. Следваха още стотина мили през съседната провинция до следващата планинска верига. Отвъд нея се простираше Орбас, чиито съседски отношения със Седония варираха през вековете от търговска и политическа зависимост през съюзничество до спорадични войни, а понастоящем дукът се опитваше да води политика на неутралитет. Тасалон с радост би превърнал съседа си в своя провинция, която да пълни хазната му с данъци, ако императорът нямаше по-належащи проблеми другаде — Адрия на изток, Рокнарийските княжества по северното крайбрежие и русилийците на югозапад.

За Пен най-прекият път към дома беше на изток през морето до Адрия. По суша пътуването щеше да е по-дълго, на юг покрай крайбрежието през Орбас и Тригони. Макар че стигнеше ли в Орбас, поне нямаше да бяга и да се крие като издирван престъпник: би могъл дори да потърси съдействие от местната палата на Копелето. С други думи, евентуално решение да тръгне на юг с Арисайдия и сестра му... добре де, с Найкис и брат й... би подлежало на преразглеждане. Друг вариант беше да намерят кораб, който да ги откара до някое от малобройните пристанища на Орбас, макар че Арисайдия едва ли би се навил на транспорт, който нито може да контролира, нито да зареже при нужда.

Найкис без съмнение щеше да последва брат си. А не някакъв потенциално откачен непознат, за чието съществуване не е и подозирала допреди две седмици. Арисайдия с право, ако не и правилно, приемаше това за факт. Даваше ли си сметка, че изобщо не се съобразява със сестра си?

Не че свръхпросветеният Пенрик можеше да ѝ предложи нещо по-добро всъщност. Опасно бягство, макар и в друга посока, и също толкова несигурно посрещане.

„Пен — каза с раздражение Дездемона, — има едно нещо, което можеш да направиш. Спри да се тормозиш и заспивай най-после, иначе утре всички ще сме безполезни, а ни чака работа.“

Права беше, разбира се. Той изсумтя и затвори очи.

Закусиха рано в общото помещение на странноприемницата, възможно най-встрани от другите клиенти и мълчаливо. Закуската се състоеше от дежурната попара с добавка от сушени фурми и кайсии, бучка сирене и болезнено познатите му парчета сушена риба, които Найкис и Арисайдия изядоха без коментар, както и изключително щедра паница със съсухрени черни маслини, които Пенрик пробва колебливо, а сетне решително бутна към сътрапезниците си. После се върнаха в стаята да преброят парите си и да решат какво ще правят.

— Ако тръгнем към брега — каза Пен — и после се качим на някое местно корабче, плаването до Орбас или до остров Корфара би отнело горе-долу еднакво време. И ще е много по-щадящо за мадам Катаи от бягство по сушата през планините. — Плюс това щеше да осигури на Пен още няколко дни да пробута Адрия на генерала, стига да измислеше достатъчно силен, направо неопровержим аргумент, който да тласне Арисайдия в тази посока. Найкис навъси чело в знак, че тази завоалирана обида към издръжливостта ѝ не е останала незабелязана, но ако Пен се беше позовал на братовото ѝ здраве, реакцията щеше да е много по-бурна.

Арисайдия сякаш се вслуша в аргумента за плаването, поне ако се съдеше по веждите му, сключени по-скоро замислено, а не с обичайния къкрещ гняв. Хвърли преценяващ поглед към сестра си и каза:

— С тези пари можем да купим един свестен кон. Но не и три. Дай кесията на Найкис и двамата с нея ще пообиколим за коне под наем. Ти купи храна за два дни. Ще се чакаме тук и тогава ще решим накъде да тръгнем.

Не беше „да“, но не беше и обичайното категорично „не“. Пенрик реши да не го притиска повече на този етап и тръгна да търси пазара. И да обмисли следващите си аргументи.

Върна се с торба с храна, включително пликче от твърдите маслини. Седна на една пейка във вътрешния двор на странноприемницата, смъкна сламената шапка над очите си и зачака близнаците да се върнат с конете.

Чака — и чака.

Писна му и се качи в стаята. Нямаше бележка. Арисайдия и Найкис бяха отнесли малкото си багаж да го приберат в дисагите на

конете, а чантата на Пен чакаше готова до вратата. Арисайдия не обичаше да губи време.

„Че как иначе.“

Усети в стомаха си внезапна тежест, която нямаше нищо общо с попарата и маслините. Хукна обратно по стълбите и оттам към главната улица, където се намираха конюшната и големият хан, обслужващи армейския път. Бързото допитване сред конярчетата не даде резултат — мъж и жена не се бяха опитали да наемат три коня през последния час, нито дори два, съжалявам, сър. Има ли друга конюшня в градчето? О, да, сър, има, встрани от западния път, но там обслужват предимно местни хора и не предлага такива хубави впрягове, дето могат да глътнат дванайсет мили в час по равното! С мисълта, че тази част от страната не предлага изобилие от „равно“, Пенрик забърза към западния път.

Конюшната беше малка, но спретната и чиста. О, да, сър, един мъж и госпожата му взеха два коня, както и полагащия им се водач, и потеглиха преди два часа. Накъде ли? По южния път. На гости при роднини в някакво село в другия край на долината.

„Арисайдия, мръсник такъв“ — изруга наум Пенрик. За пред собственика успя да докара усмивка.

Тръгна по пътя и когато се отдалечи достатъчно, за да не го чуват от конюшната, се разпсува на глас. Това не му помогна особено. Трижди проклетият генерал не беше печелил войни, като си е седял кротко на задника и е чакал битката да дойде при него. Факт, за който Пен беше трябвало да се сети по-рано.

„Голям хитрец — съгласи се Дез, с което само наля масло в огъня. — Каза да дадеш кесията на Найкис. Ако сам ти я беше поискал, сигурно щеше да се замислиш, преди да му я дадеш в ръчичките.“

Пен само изръмжа.

Найкис съгласила ли се беше, или беше възразила и бе изгубила спора? Последвала беше брат си безропотно или неохотно? Не че имаше значение всъщност за бедното му разбито сърце.

Върна се в странноприемницата, взе чантата и торбата си от стаята, за която вече не можеше да плаща, и се опита да измисли нещо. Да тръгне пешком след тях с надежда да ги настигне беше нелепо. Кражбата на кон, дори с намерението по-късно да го върне някак,



щеше да е трудна. „Но не и невъзможна.“ Ако се спреше на този вариант, трябваше да действа бързо.

Налагаше се да изчака нощта, за да повтори визитата си в храма за поредния „кредит“, а и набегът срещу едно и също място в две поредни нощи носеше своите рискове. Ако свещенослужителите бяха забелязали внезапния недостиг в кутиите за приношения, като нищо щяха да оставят пазач. Е, винаги можеше да се откаже и да поеме към морето пеша. Износените му седонийски сандали не отговаряха на представата му за походни обувки, но все щеше да намери нещо подходящо в следващото градче по пътя. Там щеше да има друг храм, макар и по-беден вероятно. Извади от торбата една сушена кайсия и я задъвка ядосано.

След като прецени осъществимостта на плана си, Пен помъкна чантата и торбата към първата конюшня. Там имаше по-голям избор на коне, но и повече хора. Да измъкне кон посред бял ден щеше да е предизвикателство дори за магьосник. Но да чака падането на нощта щеше да е безсмислено, ако целта му беше да настигне Арисайдия и Найкис. А ако тръгнеше на изток пеша, беше по-добре да е веднага.

На улицата се появиха две карети, трополящи и прашни, с впрягове по шест запенени коня. Спряха и от тях се изсипаха десетима войници, един сержант и един мъж с широката бяла дреха на седонийския орден на Копелето — до болка познатият на Пен Велка.

Пен се изкатери по калкана на къщата, като ожули до кръв пръстите си по каменния зид и первазите, и се просна по корем на плоския покрив. От мястото си виждаше улицата и част от двора на хана. Естествено, че щяха да използват карети. Ако Велка беше вдигнал войска да гони Арисайдия, едва ли щяха да са изминали повече от четиридесет мили.

След като отскочиха до клозета и гаврътнаха по една бира, войниците се събраха отново, сержантът ги преброи и ги разпрати по двойки из градчето.

— Знаете какви въпроси да задавате — извика след тях той.

И Пен знаеше какви въпроси ще задават. „На Копелето зъбите!“

Велка, с превръзка на челото, накуцваше. Може да беше остатъчен ефект от сблъсъка му с Пен във вилата преди три дни. Но сивобрадият мъж с омачканата бяла дреха се движеше кажи-речи също толкова вдървено, така че може да беше и от дългото пътуване с

каретата. Среброто в ширита на рамото би било достатъчен белег за службата на сивобрадия дори ако Дез не беше настръхнала така.

„Е, Пен. Имаме си колега.“

„Можеш ли да ми кажеш някакви подробности, без да се разкриеш?“

„Засега — не.“

Велка взе да разпитва конярчетата и слугите, които отговаряха с готовност и сочеха насам-натам. Няколко монети намалиха броя на посоките. На Пен му идеше да се срита отзад — собствените му въпроси към конярчетата отпреди час-два сега щяха да насочат Велка към другата конюшня много по-бързо, отколкото би я открил сам. Макар че рано или късно щеше да стигне и до нея. Арисайдия и Найкис едва ли бяха изминали повече от десетина мили. А може би имаше много разклонения и странични черни пътища? Пенрик се надяваше да са десетки.

Щеше да мине известно време, докато Велка събере информация, реши накъде да тръгне и наеме или конфискува тринайсет коня. Макар че сержантът вече поръчваше бърз обяд за хората си, а междувременно конете можеше да бъдат осигурени и оседлани. И конюшната щеше да се изпразни, ако не се брояха изтощените коне от впряговете, които не вършеха никаква работа на Пен. Храмовият магьосник влезе в хана, вероятно да обядва на спокойствие.

Велка скоро щеше да научи, че тримата издирвани бегълци вече не пътуват заедно. Пен би могъл да се покаже, така че да подгонят него вместо Найкис и Арисайдия. Бързо щяха да го хванат, разбира се, макар че щяха да си платят за това. Само че Велка разполагаше с достатъчно войници, за да преследва и тримата. За Пен щяха да му трябват само магьосникът и двама от мъжете. Останалите можеха да пришпорят конете си на юг.

Арисайдия щеше да се бие до смърт, в това Пен не се съмняваше. И какво щеше да стане тогава с Найкис? Оставена на произвола на оцелелите след битката войници, бесни и жадни за мъст? Освен ако близнаците не решаха да поемат заедно и по този последен път. И в двата случая изходът беше кошмарен.

Пен преглътна, слезе от покрива, взе си багажа и притича към следващата улица — не че в Скирос имаше богат избор на улици. Хукна на запад, успоредно на армейския път, но без да се вижда от

него. Промъкна се през нечия рехава маслинова горичка срещу малката конюшня и видя двама от войниците на Велка да се връщат оттам на бегом с добрите новини.

Изпсува под нос, изчака да се махнат и претича през пътя към конюшната.

Коняръчето се изправи рязко, твърде рязко като за пред потенциален клиент. Пен му даде знак да мълчи, но момчето се въртна, развика се и понечи да хукне. Останал без избор, Пенрик прекъсна временно нервите на краката му, а после и тези на гърлото. Момчето се сви в ужас, след като Пен го изтърколи встрани от пътеката между отделенията за конете и му прошепна:

— Съжалявам... извинявай! Скоро ще ти мине.

Надяваше се да му мине. За разлика от предния път, във вилата, сега беше действал по спешност и кажи-речи на сляпо.

Останал беше само един кон, дългокрак кафяв скопец, който тъпчеше неспокойно в отделението си.

„Добре изглежда — каза Дез. — Краката му са по-дълги и от твоите.“

Освен това имаше гръбнак като острието на трион — десет минути без седло и ездачът му щеше да прокълне и майчиното си мляко. Пен се разтърси за седло, юзди и дисаги, в които да прибере нещата си. Намери всичко, слава на боговете. Върна се при коня и разбра защо е останал само той. Защото хапеше. И риташе. И като цяло не беше склонен да съдейства. При втория опит да захапне Пен с жълтите си зъби конят получи силно перване по носа от Дез, което явно го озадачи, защото човекът, когото се опитваше да разкара, не беше посегнал да го удари; и още едно перване при третия опит. Повече опити не последваха.

Докато пъхаше юздечката в устата му, Пен едва не плати с безценните си магьоснически пръсти. Провери внимателно подпръга, воден от подозрението, че злото добиче обича и да хвърля, и яхна коня още в конюшната. Остави на Дез да отвори вратата и се съсредоточи върху главата на коня и своята — неговата държеше изправена на къса юзда, а своята приведе, за да не я фрасне в горния праг, когато животното се юрна към светлината на следобеда.

С мъка изведе пощръклялото добиче на пътя, където то, ако не друго, премина от вертикални движения към хоризонтални. Бегла

илюзия за вълци, частична принуда, която Пен беше научил от приятеля си шаман, накара коня да свърне по пътя... добре де, подплаши го натам. После на Пен му остана да се приведе над врата му и да стиска здраво юздите, понеже конят препускаше като бесен.

И така пет мили. Пен, останал без дъх, беше впечатлен. „Копелето ли те изпрати при мен, приятел?“

Галопът премина в тръс, който беше също толкова неприятен за задните му части, после в бърз ход. Пътят следваше извивките на долината и се изкачваше към проходите. Малки чифлици се редяха на интервали покрай потока сред иначе гористия терен. В един от чифлиците жена работеше в зеленчуковата градина и Пен събра смелост да я помоли за чаша вода. Попита за други конници преди него. Жената отначало се навъси подплашено, но после, като го огледа по-добре, се усмихна. Донесе му голяма чаша вода, но за конници не знаеше, защото току-що била излязла в градината. Пен я благослови, при което стопанката примигна изненадано, но после му махна за сбогом.

Напои коня на едно място, където поток пресичаше пътя, но не и преди двамата да поспорят дали е разумно добичето да клекне във водата и да отъркаля ездача си в камъните. Пен съжеляваше, че не може да го даде на Арисайдия. Двамата си бяха лика-прилика.

## 14.

Ако Аделис беше кон, помисли си Найкис, щеше да препуска много по-енергично от мързеливите им коне. През пет минути настояваше водачът да увеличи скоростта, но без особен успех. Човекът явно щадеше добичетата на работодателя си, и толкоз. Е, може би това не беше единствената причина, ревизира Найкис мнението си след няколко часа, когато стигнаха *точно* навреме до един чифлик — на негов братовчед, оказа се, — където им предложиха обяд срещу заплащане. Аделис прошепна ожесточено и не съвсем на шега, че ще е по-бързо да фраснат нещастника по главата и да откраднат конете, но накрая отстъпи. Явно беше огладнял, а храна не си носеха заради онзи лекар... просветен... какъвто там беше Пенрик, когото бяха зарязали в Скирос.

Едрият ухилен братовчед им сервира обяд на маса под сянка край потока, приятна почивка на идилично място при други обстоятелства. При техните това даде на Найкис възможност да поднови спора, който двамата бяха започнали в конюшната.

— Убедена съм, че не трябва да се отделяме от просветен Пенрик. Ако не от тактическа гледна точка, макар че и това го има, то от морална. Ами ако пострада?

Аделис изсумтя:

— Той е магьосник. И шпионин. Ще си падне на краката като котка.

— Това не винаги е вярно за котките. — Или за магьосниците? — Последния път е паднал в бутилкова килия.

— Ако е вярно, че са го хвърлили в такава, значи е вярно, че е избягал. Което е... да кажем, че е нечувано. Без нас ще стигне до Адрия по-бързо и по-безопасно. А че е адрийски шпионин, е единствената част от смахнатите му истории, на която вярвам.

Найкис отпи от разреденото вино и потропа с пръсти по дъсчения плот на масата.

— Наблюдавах го и разговарях с него в онези първи дни, когато ти не беше на себе си заради болката и маковия сироп. И мога да ти гарантирам, че вземаше лечението ти присърце.

— Което означава единствено, че има съвест, което аз не оспорвам, и че се е чувствал виновен. Или защото ни е излъгал, или защото пази някакви други тайни, не знам и не искам да гадая. Фактът, че до последно се опитваше да ме убеди за Адрия, след всичко, което преживяхме, и че положи такива геройски усилия да ме изцери, говори едно — дукът непременно държи да ме привлече на служба при себе си, с цената на всичко едва ли не, и това ме кара да се питам защо. Найкис, имаме само неговата дума за тази смахната история. Че е храмове магьосник и прочие. Може да е излъгал.

— И онова, което направи за нас, не е достатъчно доказателство, така ли?

Аделис поклати глава.

— Приемаш на доверие всичко, което излиза от устата му, гълташ, без да дъвчеш, като последната патка, само защото... какво... харесваш сините му очи?

— Самият ти не отричаш, че е магьосник, не можеш да отречеш, че е изключителен лекар... а онова, дето Пенрик ми го каза в храма снощи...

— Той ти го е казал — прекъсна я Аделис. — Отново.

Тя махна с ръка.

— Е, това ми го сподели като при изповед, така че няма да го обсъждам с теб. Но за другото... той вижда доброто в хората дори когато не го заслужават. Което го излага на опасност. Поведението му е на свещен, а не на шпионин. Мисли различно.

— Да, той и невидимият му демон с дванайсет глави. Как няма да е различно — каза Аделис и се намръщи.

Найкис потръпна за пореден път при мисълта какво ли се случва в пренаселената глава на просветен Пенрик. Непрекъснато. Е, поне явно никога не скучаеше. Чудо беше, че не е полудял.

— Пък и сега можем да се движим по-бързо — каза Аделис.

— Да бе, много бързо, като гледам.

— Хм. — Аделис натъпка последния хляб в устата си и стана, преди да го е сдъвкал. — Отивам да сръчкам коняря. И да поискам

вода. И нещо за ядене. Път ни чака. Ще ни трябват. — И тръгна към каменната фермерска къща.

Найкис си помисли, че на нея ще ѝ потрябва друго, не храна и вода. Най-голямата ѝ нужда беше от друг характер, едновременно човешки и демоничен. Щеше ли да види отново странния магьосник? И щеше ли той да се справи без тях, самичък, както твърдеше брат ѝ? Последния път, когато се бе озовал на седонийска земя сам — първия му път всъщност, ако беше разбрала правилно, — Пенрик се беше сблъскал с неочаквани и ужасяващи препятствия. Не се беше чувствала така разтревожена и безпомощна от... ами, от случилото се с Каймис насам. А после и покрай Аделис, преди Пенрик да се появи. А сега и заради Пенрик. Поредицата мъже, които караха сърцето ѝ да кърви, ставаше по-дълга, но не и по-малко мъчителна.

И щеше ли изобщо да разбере дали се е прибрал у дома жив и здрав? Не познаваше никого в Луди, ако не се брояха няколкото адрийски търговци, с които бе разменяла по някоя и друга дума. Някой от тях сигурно би могъл да отнесе писмо, но до кого?

Чакай, просветен Пенрик беше човек на храма. Ако наистина беше такъв, за какъвто се представяше, значи едно запитване до архисвещения на Адрия би могло да стигне до него. Напоследък писмата до и от Адрия май рядко стигаха до получателите си, но ако двамата с Аделис стигнеха до Орбас, Найкис щеше да си опита късмета, да.

Ето, вече имаше план. По-добре, отколкото да рони сълзи под някое дърво. Когато Аделис се появи откъм къщата, повлякъл коняря след себе си, Найкис изтри очи и тръгна с бърза крачка към конете.

## 15.

Свечеряваше се. Горите оредяха в шубрак, чифлиците отстъпиха на кошари, а пътят се стесни в лъкатушна камениста пътека. При един завой Пен налетя на ездач, който водеше два оседлани коня в обратната посока.

Ездачът спря и го зяпна.

— Богове пет, човече, някой ти е дал Свинчо? И ти още си на седлото?

Явно насреща му се кокореше не друг, а конярят от малката конюшня, който вероятно съвместяваше и длъжността на водач през проходите, реши Пен.

— Така ли се казва? Отива му. Имахме няколко спора по пътя, но засега аз побеждавам. Я ми кажи, да не си придружавал току-що един мъж и съпругата му? Накъде отидоха?

— Ами, да. Рекох им, че няма начин да минат през проходите преди мръкнало и че ще е по-добре да пренощуват под някой заслон и да продължат на сутринта, ама не чуват. Тъй че, каквото си намерят, тяхно си е и заслужено. Продължихме докъдето може да се стигне на кон, после те ме пратиха да си ходя.

Пен си отдъхна. Беше на правилния път, слава на боговете.

— Далече ли са? Трябва да ги настигна.

— Ами, миля някъде.

Пен кимна в знак на благодарност и облекчение.

— А, да не забравя... Зад мен идват войници, които конфискуват коне за армията. Ако не искаш да се прибираш пешком, по-добре скрий конете си някъде встрани от пътя и изчакай да те подминат.

— О! — Мъжът се хвана на въдицата. — Благодарско!

— Такова... — каза Пен, сръган от чувствителната си съвест. Щом така или иначе скоро щеше да трябва да продължи пеша... — Искаш ли и този, да го върнеш в конюшнията?

Конярят се ухили.

— А, не. Нека армията му се порадва.



След което всеки продължи в своята посока.

И наистина, след още миля по хлъзгавия сипей, който подходеше повече на магаре, отколкото на уморен и нервен кон, пътеката стигна до изсечени в скалата стъпала, които се стесняваха до обрасло с храсти дефиле. Пен с облекчение различи движение на високото — две фигури, едната със зелено наметало.

Обърна се да погледне назад и облекчението му се преля в тревога. В долината долу, в колона по един, се придвижваха войници на коне. Преброи ги... да, всичките тринайсет. Бялото петънце показваше, че Велка е помъкнал и магьосника си. Пен види през зъби. Конят, провесил глава от изтощение, направи последен и не особено сърцат опит да го захапне, докато Пен вадеше багажа си от дисагите, преди да му свали юздата и да го натири.

Взе чантата и торбата и пое по нанагорницето. След няколко минути Найкис погледна назад, видя го и дръпна брат си за ръкава. След кратък спор двамата седнаха на камъните да го изчакат. Изглеждаха на края на силите си, но решени да продължат. Арисайдия, естествено, носеше меча си.

Пенрик се довлече до тях, разклати торбата и изхриптя:

— Забравихте манджата. И разни други неща.

Арисайдия изръмжа, но Найкис изглеждаше предпазливо доволна.

— След като Аделис... — започна тя, после се поправи в движение: — След като те оставихме в Скирос, мислехме, че ще продължиш към Адрия. Решил си да тръгнеш след нас?

Усмивката й, заключи Пен, компенсираше злия кон, а донякъде дори и брат й. Нямаше смисъл да пита чия е била идеята да го зарежат.

— Не точно. Само че няма и час след като изчезнахте Велка и взвод войници пристигнаха в градчето. С карети, точно както предположи ти — добави Пен и кимна на Арисайдия, който продължаваше да му се блещи. — На няколко мили след нас са.

Найкис си пое рязко дъх. Брат й се намръщи още повече.

По взаимно и мълчаливо съгласие тримата оставиха различията си за по-късно. Арисайдия плъзна поглед по терена и го спря за дълго върху стесняващото се дефиле.

— Значи продължаваме нагоре. Може да има пещера.

— В която да се скрием? Велка си води магьосник. Така че идеята е лоша — предупреди го Пен.

— Хм. — Поне предупреждението Арисайдия прие, без да спори. — Предпочитам да не влизам в капан, от който няма излизане.

— И аз — каза Пен.

— Да тръгваме тогава.

Тръгнаха. Бързо останаха без дъх, но не и преди Арисайдия да го е разпитал за броя на преследвачите и да е изразил в детайли яда си, че Пен не е огледал по-подробно въоръжението им.

— Във вилата ти видя сметката на колко... седмина? Значи за мен остават шест. Май ще е по-добре да им се опънем тук, отколкото да ни настигнат по-късно, на тясно, когато ще сме още по-уморени и ще е тъмно.

Пен пет пари не даваше за аритметиката му. Ако беше сам, сигурно би могъл да се изкатери набързо, да свърне по някоя пътечка и да изчезне. Да избяга. „Но не и тримата. Значи трябва да разчитаме на тактика. В известен смисъл.“ Не му беше приятно да признае, че Арисайдия вероятно е прав. Каза с възможно по-спокоен глас:

— Ще трябва да се справя с магьосника на Велка, щом той се приближи, и това ще ангажира голяма част от вниманието ми. Битката няма да е каквато си я представяш.

Кървясалите очи на Арисайдия се присвиха.

— Ще можеш ли да го надвиеш?

— Аз... няма да знам, докато не го видя отблизо. А и целта не е да се убием един друг. Защото ще възникне сериозният проблем с прескачащия демон. — Това, плюс други съображения от теологическо естество. „На Копелето зъбите, каква каша!“

След малко Арисайдия спря, огледа се и каза:

— Тук. По-добро място няма да намерим.

Пен също се огледа. Най-стръмната част беше останала зад тях, което им даваше предимството на по-високата позиция. Обраслите с ниски храсти склонове от двете страни не предлагаха прикритие при евентуална атака по фланговете. Дефилето отпред не беше най-доброто място, в което да те натикат, но все пак предлагаше някакво последно отстъпление и не беше твърде далеч.

Арисайдия, досущ като съобразителния сержант в Скирос, ги накара да седнат за кратка почивка, да хапнат от храната, която Пен

носеше в торбата си, и да пийнат вода от малкия мях, с който се беше сдобил отнякъде. Арисайдия хвърли поглед към чантата на Пен.

— Мъкнал си я по целия път?

— Съдържанието ѝ е скъпо и трудно се намира. Игли, ножици и скалпели от качествена стомана. Чиста марля и каквото е останало от мехлемите ми... трудно се намират, както казах.

Найкис задържа поглед върху чантата, после и върху него.

— Всеки друг с радост би се отървал от допълнителната тежест.

„Да, не, не знам, може по-късно да съжалявам...“

— Пестеливостта е упорит навик.

Найкис започна да събира на купчина камъни, подходящи за хвърляне. Аделис примигна и стана да ѝ помогне. Пенрик се сети укоризнено за прекрасния си лък, който събираше прах в Адрия, и също се присъедини към тях.

Спря, когато първите от групата на Велка се показаха с все пръхтящите си и уплашени коне иззад последния завой на пътеката преди стръмните каменни стъпала, погледнаха нагоре и ги видяха. Настана врява и вълнение, докато десетимата войници и сержантът им слязат от конете, вържат ги и се строят. Четирима бяха с лъкове и колчаните им бяха пълни със стрели.

— Това ще се окаже проблем — каза Арисайдия.

— Не непременно — измърмори Пен под нос. Найкис го стрелна с кос поглед, взе един камък от купчината и го претегли в ръка. Май и тя чакаше заповеди.

— Съжалявам, че те въвлякохме в неприятностите си — каза тя тихичко.

— Не бяхте вие. А колкото до съжалението, смятам да внуша това чувство на колкото се може повече от присъстващите.

Усмивката ѝ му напомни за самонадеяната агресия на брат ѝ.

— Добре.

Макар и с малко, бяха извън обсега на стрелците. Те обаче също бяха извън обсега на неговата магия, особено на деликатния ѝ вариант, който Пен се надяваше да използва. Е, винаги можеше да пробва със свлачище, макар че тук нямаше достатъчно дребен камънак на правилните места.

Велка, магьосникът и сержантът си говореха и нещо ръкомахаха. После мъжът с бялата дреха се обърна, разкърши рамене и започна да

се катери по неравната пътечка с помощта на здрав кривак.

Беше истинско възплъщение на храмов магьосник и просветен свещенослужител. Висок, строг, зрял, могъщ, брадата му подстригана спретнато, макар че би могъл да продължи с ножицата и към веждите. Черните му очи се кокореха нагоре изпод бухлатите си заслони. Арисайдия и Найкис го гледаха с мълчалива тревога.

— Това е по моята част, предполагам — въздъхна Пен. — „Дез, готови ли сме?“

„Оооо — изгука тя. — Какво сладко малко демонче!“

„Моля?“

„Момъкът с брадата също е сладък, но демонът му е направо бебе. Имал е само две животни преди това и брадаткото е първият му човешки ездач. Ще знае само каквото знае магьосникът.“

— Слава на Копелето — отдъхна си Пен и потупа два пъти устните си с палец. А после още два пъти, защото всички тук щяха да имат нужда от Неговия късмет, за да оцелеят през следващите няколко минути. Дръпна се няколко крачки встрани от спътниците си и остави магьосника да скъси разстоянието помежду им за сметка на собствения си дъх. Замисли се как ли изглежда той в очите на съперника си. Уморен, кльощав, изгорял от слънцето младок с прибрана на възел коса, част от която се беше измъкнала и стърчеше около главата му — издуха един кичур от устата си, — облечен с дрехи втора ръка, мокра от пот туника, зелен елек и провиснали панталони за езда, целите в конски косми. Големите му стъпала негодуваха от дългия преход в разпадащите се сандали... определено трябваше да намери свестни ботуши отнякъде, и то скоро.

— Самоук магьоснико! — ревна към него брадатият. — Аз съм просветен Кайрато от ордена на Копелето в Патос и в името на бога ти нареждам да се предадеш. Слез мирно и тихо и нищо лошо няма да ти се случи!

— Да бе! Има неоспорими доказателства за обратното — ревна на свой ред Пенрик. — Питай Велка какво ми направи в бутилковата килия!

Мъжът погледна назад в краткотраен пристъп на объркване, от което се отърси бързо.

— За втори път, настоявам да се предадеш! Или животът ти ще бъде прокуден от убежището на храма!

Пенрик обясни за онези зад гърба си:

— Длъжен е да изпълни този ритуал. Няма смисъл да го прекъсвам, преди да е стигнал до края му.

Кайрато повтори предупреждението си още три пъти, всеки път с все по-силни думи. Арисайдия изтегли мечата си, а съмненията му, изглежда, достигнаха нови висоти. Тъмните вежди на Найкис се събраха в израз на тревожно любопитство.

— Съжалявам — каза тържествено Кайрато и разпери ръце, сякаш се канеше да подпали дрехите и косата на Пен.

Пен пресече със студ пристигащия импулс. Кайрато залитна леко и пробва отново, със същия резултат. После още веднъж.

„А конят си научи урока още след втория опит да те захапне“ — отбеляза Дез, видимо развеселена.

Магьосникът впери озадачен поглед в ръката си, после се опита да подпали Найкис и Арисайдия. Пен парира тези опити още по-бързо, а хаоса остави да се излее напосоки. Няколко камъка край тях се разхлабиха и поеха по нанадолнището. Кайрато се стресна и сви глава между раменете си. Дез напираше като опъната тетива: „Дай на мен, дай на мен, дай на мен...“

— Какво си ти бе? — викна Кайрато, най-последно изплашен сериозно, ако можеше да се съди по разширените му очи.

— Вече обясних на Велка, че не съм самоук магьосник — отвърна Пен. — Той не ти ли каза? Колко нечестно спрямо теб. Кълна се, че този тип изобщо не слуша какво му говорят хората.

Зачуди се колко ли необяснима изглежда тази надпревара за външните наблюдатели. Двама идиоти, които стоят нависоко, правят гримаси и размахват ръце...

Велка ревна от ниското:

— Арисайдия! Предай се или ще умреш!

Арисайдия промърмори:

— Сбърка съюза. Имаше предвид „и“. — Стискаше дръжката на мечата си с нетърпението на Дез.

Патоският магьосник викна:

— Предай се и ще пощадим сестра ти. Лично ще се погрижа за нея. — И сигурно си вярваше.

— О, сега аз пък ще се погрижа за теб — изръмжа Найкис и метна първия си камък. Беше се прицелила добре, но камъкът се

пръсна на парченца, преди да е стигнал целта си. Последва го друг, но той се отклони рязко във въздуха.

— Защо не го удрят?

Пен не можа да реши дали въпросът ѝ съдържа повече разочарование или възмущение. „И двете всъщност.“

Арисайдия сложи ръка на рамото ѝ да я спре, преди да е хвърлила за трети път.

— Безсмислено е...

— Не, не, нека хвърля. Камъните му отвличат вниманието. — Пен я стрелна със слънчева усмивка през рамо. — Давай. Нека се загрее.

По погледа ѝ личеше, че е разбрала. Е, значи поне *един* от двамата го беше слушал внимателно и беше запомнил.

Третият камък изсвистя над главата на магьосника. Арисайдия се размърда и също посегна към купчината. Неговите камъни цепеха въздуха с повече сила.

Сержантът не беше зяпал безучастно. Стрелците му, в две двойки, бяха заобиколили отстрани по нанаторнището, за да влязат в обхват, и сега най-после пуснаха стрелите си.

„Приятно прекарване, Дез.“

Първите стрели избухнаха в сини пламъци и стигнаха целта си под формата на безобидна пепел, вторите изпопадаха с тракане по камънака. Третите бяха застигнати от същата съдба.

„Защо се мотае толкова? Още не му е хванал цаката ли, какво ли?“ — попита Пен, пришпорил сетивата си успоредно с тези на Дез.

„Здраво контролира демона си. Могат да правят само по едно нещо наведнъж. Тъжна работа, да ти кажа.“

„Помни, че той е колега свещен, а не играчка, с която да се забавляваш.“

„Да не те беше заплашвал, тогава.“

Стрелците почти бяха навлезли в обсега му, но засега само хабяха стрелите си и не заслужаваха вниманието му. Приближаха ли още малко, лесно щеше да им скъса както тетивите, така и сухожилията. Предполагаше, че Кайрато не е толкова беззащитен, колкото изглежда, но понеже Пен още не го беше нападнал, онзи нямаше срещу какво да демонстрира отбранителните си умения. Пен беше станал нещо като експерт в блокирането на седалищни нерви,

отлична тактика, ако искаш противника си обездвижен от кръста надолу, но не особено подходяща в момента. От друга страна, ямката под мишницата предлагаше добри възможности да отвлечеш нечие внимание...

Магьосникът размърда прашния сипей под краката на Пен с очевидното намерение да го повали по задник, но Пен отскочи настрани към един голям камък. Безформени халюцинации запърхаха пред взора му... интересен вроден талант, който подсказваше, че един ден и след много упражнения човекът би могъл да стане майстор на виденията. Не и днес обаче. Пен ги пренебрегна и без помощта на Дез. Магьосникът се разсея за миг, зает с едно от бързите хвърляния на Арисайдия, и в същия миг последният камък, хвърлен от Найкис във висока дъга, се стовари върху главата му със задоволително хрущене. Камъкът не беше малък, явно Найкис го беше метнала с две ръце. Братият се строполи изумен и се хързулна по задник надолу, като драпаше отчаяно към кривака си. А после нададе гневен вик и вдигна ръце към Пен.

Болка разцъфна в гърдите му, сякаш бедното му сърце само искаше да се разкъса. Пен падна назад като блъснат от пръч. Дез се разтревожи и се уви около сърцето му. Следващите стрели долетяха необезпокоявано и ги пропуснаха само като по чудо.

От ниското се вдигна врява, войниците викаха един през друг, а после хукнаха напред, приели падането на Пен като знак за атака.

Пен се надигна на колене. Гърдите му напразно се пънеха да поемат въздух, устата му зееше в изумление. Този удар беше предназначен да убива.

Кайрато също беше на колене и с провиснала челюст, неговата — от смут, страх и триумф едновременно. Може и да не беше планирал съзнателно онова ужасно и забранено нещо, реши Пен, но и не личеше да съжالياва особено. Вместо това се оглеждаше в опит да прецени къде ще прескочи демонът на Пенрик, след като той си поеме дъх за последно.

*Хаос изригна от Дездемона.*

Склонът сякаш отърси рамене и пое с гръм надолу.

Кайрато се хързулна няколко метра заедно със свлачището, наполовина заровен в камънак. Потен и зачервен, той си пое рязко въздух, сгърчи се, после пребледня внезапно и... припадна.

„Топлинен удар“, постави диагноза Пен или по-скоро някаква почти непозната, дистанцирана част от ума му, запазила ясно съзнание, неприятно и неканено усещане, което му напомни за бутилковата килия. Гърдите го боляха зверски. Останалото не беше много по-добре, като се изключеше приятният миг, когато нечий трескави ръце го положиха в мек и топъл скут.

Ботушите на Арисайдия го подминаха; изстъргване и трясък на метал звъннаха дисхармонично над пулсиращото ехо от скалното свлачище.

— Не убивай магьосника! — извика предупредително Пен.

Силно сумтене, провлачени стъпки.

— Помня — долетя до него гласът на Арисайдия, пълен с раздразнение. — За разлика от онзи тъпанар.

— О, кръвта на Майката, Пен, добре ли си? — възкликна Найкис над него. Капки намокриха лицето му, макар небето на ранната вечер да се ширеше кротко над него, дълбоко, синьо и безоблачно. Можеха ли и сълзите да са благословия? Богове, небето в тази страна беше възхитително.

— Ще бъда. — „Дано.“ — Не трябва ли да хвърляш камъни?

— Ти току-що ги хвърли всичките. Мисля, че Аделис държи нещата под контрол... останалите избягаха. Тоест онези, които могат. Сержантът им крещи да се върнат, но и той тича с всички сили.

— Ха. Добре. — А какво ставаше с Дез?

„... Дез?...“

„Шт. Заета съм.“ А после, след миг-два, каза с възмущение: „Кайрато беше готов да пожертва своя демон, за да те убие. Богът да го прибере заедно с твоята душа, а самият той да оцелее.“

„Мда. Военновременна магия. Точно затуй не ща да имам нищо общо с войната.“



## 16.

Найкис стискаше здраво Пенрик, чийто брътвеж беше прелял в членоразделно, но безсмислено мърморене, и гледаше как Аделис се движи методично надолу по склона. Слънцето се беше оттеглило зад възвишенията, но небето още пазеше спомена за светлината му и само тук-там звезди подаваха главици, а сухата земя тънеше в синьо без сенки. Аделис беше прогонил двамата мечоносци, единствените, запазили достатъчно самообладание след свлачището. Но и техният кураж се изчерпи бързо-бързо след няколко срещи с меча му и двамцата побягнаха благоразумно след другарите си. Найкис си отдъхна.

Аделис спря при някакъв неясен силует в края на свлачището. Приглушени гласове, уплашен вик, звук от влажно съприкосновение. Тишина. Найкис потръпна, вдиша и отклони поглед.

Пенрик се сгърчи в скута ѝ.

— Какво беше това? Не убива ранените, нали? Трябва да го спра...

— Не. Само един, струва ми се. Не мърдай. Много ли е зле сърцето ти?

Той се отпусна.

— Не твърде зле, мисля. — Гласът на вътрешния му близък го прекъсна задъхано: — Едва не го убиха. Щеше да е мъртъв, ако не бях аз. Дез! — последното дойде от Пен, който затръшна решително челюсти.

Получаваше по-ясен отговор от демон на хаоса, отколкото от мъж? „Нищо ново под слънцето, уви.“

— Дездемона, какво става? Каж ми истината!

Пенрик стисна зъби, но после отстъпи, и в преносния, и в буквалния смисъл.

— Онзи трижди проклет свещен на Копелето се опита да разкъса сърцето му със забранена магия. Овладях нещата на първо време, но Пен трябва да лежи поне седмица. На легло.

Найкис плъзна поглед по здрачните възвишения, където легла категорично липсваха, и въздъхна.

— Онова, онази магия... това нормално ли е?

— Не — каза Дездемона или по-скоро двамата едновременно, после едната му ръка се вдигна несмело да докосне лицето ѝ. — Никой не може да разбива сърцето ми освен теб, совичке.

Тя затаи дъх, но преди да се продължили с тази обещаваща размяна на реплики, Аделис тръгна нагоре. Спря малко под тях да погледне припадналия и наполовина заровен в камънака магьосник, после се наведе да избърше меча си в широкия ръкав на бялата му дреха и го прибра в ножницата. Стигна до Найкис и остави на земята два лъка и колчан със стрели. Изпухтя уморено, седна до тях и обхвана с поглед странното бойно поле.

Пенрик се надигна на лакът.

— Какво стана? Става?...

— Сержантът, двама стрелци и двама от другите избягаха. Дватама ранени — също. Останалите са затрупани. Един-двама може и да се измъкнат без чужда помощ и после да изровят другите. Предполагам, че рано или късно другарите им ще се върнат да им помогнат. Конете скъсаха поводите си и избягаха, подплашени от свлачището, което, предполагам, е било твое дело. Един си е счупил врата при падането. И по-добре. Ако си беше счупил краката, щеше да отвори работа някому. Не на нас обаче. Ние трябва да продължим.

Пенрик свъси вежди.

— А Велка?

Аделис сви рамене.

— Два пъти се опита да ме убие. Три пъти, ако каквото казваш е вярно. Реших да не му давам шанс за четвърти опит.

— О. — Пенрик се отпусна и направи свещения знак. — Съжалявам, че... че не намерих начин да му помогна.

— Е, сега е проблем на своя бог. А ти не се разпростирай извън чергата си, ако обичаш.

— Това всъщност е един много разумен теологически довод.

— Върши работа и в армията.

— А. — Пенрик се поколеба. — Разбра ли как е истинското му име?

— Не попитах. Хич не ме интересуваше, да ти кажа.

— Вижда ми се странно да убиеш човек, без дори да му знаеш името.

— А на мен ми се вижда в реда на нещата. — Аделис разкърши рамене. — Макар че в неговия случай може и да разберем по-нататък. Важното е, че сега, когато отсякохме главата, тялото ще се гърчи в конвулсии. Ще минат няколко дни, докато се изровят и слязат в ниското за помощ. Там ще трябва да отговарят на въпроси и прочие. Освен ако този — той кимна надолу към белеещото се тяло на патоския магьосник — не дойде на себе си по-рано от очакваното. Което сигурно е възможно, предвид че си има демон.

Пенрик, който се беше отпуснал в гостоприемния скут на Найкис, се надигна отново.

— Трябва да помогна на ранените...

— Не, не трябва — каза Найкис и го бутна обратно.

— Права е. А и аз няма да помогна — вметна Дездемона. — В момента имам други приоритети. Ако приятелите им се върнат да ги изровят, никой няма да умре.

— Съгласен съм с демона — каза Аделис, което беше неочаквано в много отношения, не на последно място защото беше познал чии са думите, излезли от устата на Пенрик. — Кълна се, че това нещо има повече здрав разум от теб. Може да си учен и прочие, ама иначе си глупак.

Значеше ли това, че Аделис вече не отхвърля така категорично историята, която Пен им беше разказал? Малка стъпка към доверието, но все пак стъпка. Найкис наведе глава и се усмихна.

— За двеста години всяко създание ще научи много — отстъпи с треперлив глас Пенрик.

Аделис взе единия лък и го опъна за проба.

— Каза, че можеш да изстрелваш горящи стрели, магьоснико. А обикновени можеш ли?

— Обикновено — да. Не и в момента обаче.

Аделис подаде лъка на Найкис.

— Пробвай да опънеш тетивата.

Седнала на земята, тя пое несръчно лъка, изви се, опъна тетивата и се намръщи.

— Трудно е, но за една-две стрели може и да успее. — Протегна се и остави лъка при другия.

— Тогава ще вземем и двата. — Аделис се обърна да погледне нагоре. — Не знам още колко остава по стръмното, но ако минем през теснината преди да се мръкне съвсем, ще можем да си починем там, докато чакаме луната да изгрее.

Найкис прехапа устна. Как се връзваше това с препоръката на Дездемона за пълната почивка, необходима на Пен? Май никак.

Купчината светли дрехи в ниското се размърда и простена.

Този път Пенрик се надигна решително.

— Помогнете ми. Трябва да занесем вода на този, иначе няма да изкара до сутринта. Важно е, повярвайте ми.

— Проблемът с прескачащия демон? — попита Аделис, твърде уморен да се заяжда.

— И това също. Макар че този тип не заслужава да задържи своя.

Найкис помогна на Пен да се изправи. Хързулнаха се няколко метра надолу и клекнаха до затрупания с камъни магьосник.

Пенрик отпуши малкия мях, изля малко вода върху главата на мъжа и я втри в косата му.

— Ще трябва да го охладя по трудния начин. Изглежда ми твърде замаян, за да се отърве сам от хаоса... Хайде, просветен Кайрато. — И плесна магьосника по брадатата буза. — Събуди се. Трябва да пиеш вода. — И наведе меха към устата му.

Кайрато преглътна, задави се, изплю половината и дойде на себе си. Понечи да се надигне, но без успех.

— Спри да се дърпаш — каза Пенрик и сложи твърда ръка на рамото му. — Само ще се сгорещиш още. Нямам много време...

Гласът на Кайрато изтъня от страх.

— Нищо няма да ти кажа!

— Това е добре, защото искам от теб само да слушаш — каза Пенрик.

— Безопасно ли е? — попита разтревожено Найкис. — Ами ако се опита да те убие?

— Нащрек съм, така че няма страшно... Така де. Но ти по-добре се дръпни.

Найкис се отдръпна малко и се огледа за някой по-голям камък, готова да фрасне още веднъж Кайрато по главата при първото внезапно движение. Макар че не онези движения, които тя можеше да види, а

другите, невидимите, криеха истинската опасност. За тях трябваше да разчита на Пенрик и Дездемона. Което се оказа... неочаквано лесно.

Кайрато премести поглед от нея към Пенрик.

— Битката свърши — уведоми го Пенрик. — Вие загубихте. Смятай, че си се предал.

Кайрато каза завалено:

— Не, не съм. — Събра кураж и продължи: — Този път ти се размина, но орденът на Копелето ще те намери.

— Което никак няма да е трудно, защото работя за въпросния орден. И за белия бог.

Кайрато успя да се подсмихне самодоволно.

— Кой си ти да говориш за белия бог? Да не би да си го виждал?

— Веднъж, преди десетина години. Единайсет. Такова нещо човек не забравя. — Сви рамене. — Нито демон. Можеш да ми викаш просветен... Инкогнито засега, макар че ако пак се срещнем при по-нормални обстоятелства, обещавам да ти се представя както му е редът.

Кайрато очевидно не вярваше и на една негова дума. Или по-скоро... предпочиташе да не вярва, защото отричането не беше толкова страшно. Много интересно. Найкис ги гледаше занемяла.

— Нямам много време — повтори Пенрик, — но трябва да си поговорим за твоя демон и как се държиш с него. Поведението ти е теологически неправилно... а също грубо и жестоко — последното дойде от другия източник, реши Найкис, — освен това е христоматиен пример за лошо управление, честно. Демонът ти е подарък от бога и от храма, безценна възможност за взаимен растеж, а не зверче, което да потискаш и заробиш. За него ти си образец и ментор, единственият родител, което стихийно създание като демона може да има. Като стопанин на храмов демон ти си длъжен да го предадеш нататък в края на живота си по-добър, отколкото си го получил, а не съсипан от собствения ти егоизъм и пренебрежение, нито, както стана преди малко, от страх, лоша преценка и паника. — Пенрик махна с ръка. — Макар да признавам, че са те подвели.

Уплашеният поглед на Кайрато бавно преливаше в пълно недоумение. „О, това е добре — помисли си Найкис. — Значи не съм само аз.“ Явно и обучените в храма намираха Пенрик за загадка.

— Не знам как ще оправиш нещата със своя демон и дали въобще ще успееш — продължи той, — но може да опиташ с разкаяние, молитва и медитация, като за начало. Прошката едва ли ще му е по силите, докато не стане по твоите сили, а за опрощение ще трябва да се обърнеш към по-висша инстанция. Предлагам ти обаче, като един вид първа стъпка, която ще е полезна и за по-нататъшните ви отношения, да му дадеш хубаво име. — Пенрик поизправи гръб и се усмихна бодро на заровения свещен. В отговор Кайрато направи пореден опит да се измъкне от каменния си затвор, отново без успех. Не, не да се измъкне от затвора, а да се отдалечи от Пенрик.

— Ти си луд — изграчи брадатият свещен.

— Брат ми казва, че е луд за връзване по три — вметна дружески Найкис от мястото си. — Но също е просветен свещен, от най-умните, и има много мъдър демон. По-добре се вслушай в думите му.

Кайрато изграчи:

— Демонът е взел връх! — После се вгледа в Пенрик и очите му се кръстосаха. — Не... но е чудовищно плътен. Реших, че е взел надмощие. — Гласът му изтъня отново: — Защо не е взел връх?

— Точно това се опитвам да ти обясня — каза търпеливо Пенрик. — Така, а сега за името. Сещаш ли се за някое, което ти харесва? — Погледна обнадядено магьосника, който започваше да хъхри. Пенрик свъси вежди и го накара да изпие още глътка вода.

После изражението му се вгълби.

— Дез, някакви идеи как да кръстим този млад демон? — Пауза. — Това е нелепо. — Още една пауза. — А това е неприлично. — И още една. — Не, няма да го кръстим на мен. — Въздъхна и се обърна към Найкис. — Мадам Катаи? Кажу някое хубаво седонийско име.

„Найкис, когато ти го произнасяш.“

— Ресийн? Куна? Саранде?

— Дез — каза Пенрик, — демонът на просветен Кайрато има ли предпочитания? Не? — Изгледа намръщено Кайрато. — Сериозно, от колко време си заедно с това бедно създание? От вчера? Та то дори име не може да си избере!

После се замисли, но не задълго, и изправи отново гръб.

— Добре. — Направи свещения знак и посегна да сложи ръка върху челото на другия магьосник. Успя на втория път, защото онзи се дърпаше. — В името на белия бог те благославям и те кръствам Куна.

Доста импровизирано като за кръщение — добави той към Найкис, — но двете с Дез сте пълнолетни и ставате за свидетели, така че трябва да свърши работа.

Понеже Кайрато вече не се дърпаше, нито правеше друго, освен да лежи, замаян от топлинния удар и не по-малко от голямата доза Пенрик, Найкис остави магьосниците да си говорят, тоест единият да чете конско, а другият да слуша сащисано, и тръгна нагоре по склона. Аделис тъкмо беше приключил с багажа им.

— Той млъква ли някога изобщо? — мрачно, но не твърде, попита Аделис.

— Мисля, че когато е уморен, говори повече. Но пък тогава е склонен да бръщолечи несвързано. — Събра няколко здрави стрели, паднали наоколо, и ги прибра при другите в колчана.

Пенрик най-после приключи с лекцията си, направи свещения знак над затрупания наполовина магьосник, потупа два пъти с палец устните си и се изкатери... е, допълзя при тях и се просна по гръб на земята, задъхан. Аделис се загледа в гърдите му, които се повдигаха и спадаха твърде бързо, и поклати глава.

— Мда. Виждам къде е проблемът.

— Да го прихванем от двете страни? — предложи Найкис.

— Не, по-добре ти вземи храната, водата, лъковете и... да, мечата ми.

— А чантата му?

— Както прецениш. Аз ще нося твоя рус глупак. Нека това е закъснелият ти подарък за Деня на Копелето, сестричке.

— А, да, последния път пропусна подаръка, нали?

— По онова време бях зает с война, което твоят бог без съмнение ще разбере. Насмалко да посветя битката на Него.

Пенрик се опита да спори, но загуби с три срещу един гласа и накрая склони Аделис да го носи на гръб. Коленете на Аделис се подгънаха малко в първия момент и той изсумтя:

— По-тежък е, отколкото изглежда!

— Сигурен съм, че ще мога и... — започна Пенрик, на което Найкис и Аделис отвърнаха в хор:

— Млъкни, Пенрик.

Найкис си помисли, че ако можеше, Дездемона би казала същото.

Сенките в дефилето тъмнееха виолетови. Неравният терен би бил труден за катерене дори без багаж. Найкис и Аделис мълчаха задъхано, за разлика от Пен, който дрънкаше нещо на лесовнишки — млъкна чак когато Аделис заплаши, че ще го метне обратно по нанадолнището. Магьосникът отпусна глава на рамото му и настана тишина, пропита с шумовете на настъпващата нощ — насекоми, един гласовит славей, хрущенето на камънак под краката им, тихото пърхане на някой и друг прилеп. Към края на лъкатушното дефиле една сова прелетя на десетина стъпки над главите им, разперила криле в тишината, и Найкис зърна бялата усмивка, с която Пенрик я изпрати.

Хрумна ѝ един въпрос. За щастие имаше кой да ѝ отговори.

— Дездемона — каза тя, — ако Пенрик беше загинал... — каква ужасна мисъл — и ти беше принудена да скочиш, къде щеше да отидеш? Ако е вярно, че демоните винаги избират най-силния човек, значи щеше да избереш Аделис, нали?

Аделис се спъна, после спря да нагласи по-удобно Пен и продължи напред. Беше твърде тъмно Найкис да види изражението му, но лесно можеше да си го представи — физиономия на най-дълбок смут.

— Не, дете — отвърна Дездемона. — Щях да избира теб.

При тези думи Аделис спря рязко. Найкис направи същото.

— Мен! Защо?

— С Пенрик сме заедно вече от единайсет години и личността му е оставила дълбок отпечатък. Не бихме могли да изберем друг.

Пенрик издиша шумно и сапфирените му очи се разшириха, но като никога не каза нищо.

След още миг продължиха нагоре.

Не се чуваха звуци на потеря.

Според мнозина всяка молитва към Копелето беше покана за бяла, но ако питаха Найкис, една благодарствена молитва за даровете му би била съвсем на място в момента. Излезли бяха на по-равна пътечка и тя намери сили да затананика стар хвалебствен химн.

— Може ли по-високо? — помоли я Пенрик от гърба на Аделис. — Не съм го чувал на седонийски.

Тя погледна нагоре и установи, че нанаягорнището е свършило. Теренът пред тях се спускаше в кадифен мрак. На стотина мили по-



нататък се издигаше отново като черно одеяло, метнато на хоризонта в обещание за Орбас.

— Стига толкова — изпухтя Аделис и положи товара си на земята. Намериха си удобни за седане камъни под звездното небе. Найкис им даде меха да пийнат вода.

После поизправи гръб и запя древните думи, за които я беше помолил магьосникът. Аделис се включи с басовия си глас. Не го беше правил от години, от детството им, когато пееха в храмовия хор, преди... преди всичко. Пенрик пригласяше доволно, а после, по настоятелна молба на Найкис, изпя химн на родния си лесовнишки, със задъхан, но иначе изненадващо кадифен баритон.

Думите му галеха слуха ѝ странно и сладко и така, обменяйки мистерии, те посрещнаха луната с песен.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.